

Capitolul 1

Neferet

Neferet se trezi cu un sentiment neliniștitor de iritare, înainte de a părăsi de-a binelea acea zonă fără contururi clare aflată la granița dintre vis și realitate, pipăi în jur cu degetele ei lungi și fine, căutându-l pe Kalona. Dădu de un braț muscular. Îi mângâie pielea netedă, puternică și plăcută la atingere. Acea atingere ușoară ca un fulg era de ajuns. El tresări și se întoarse iute spre ea.

— Zeița mea? Avea în voce o asprime dată de somn și de o dorință gata să renască.

O enerva.

O enervau cu toții pentru că nu erau el.

— Pleacă de aici... Kronos. Fu nevoită să facă o pauză pentru a se căzni să-și amintească numele lui caraghios și peste măsură de trufaș.

— Zeiță, ce-am făcut de nu-ți mai sunt pe plac?

Neferet îl privi. Tânărul Fiu al lui Erebus Războinicul era întins în pat lângă ea, cu chipul frumos senin și plin de dorință, și cu ochii lui albaștri, strălucitori în lumina slabă a lumânărilor din dormitor, așa cum fuseseră mai devreme, când îl privise la antrenament în curtea castelului. Atunci îi trezise dorința și privirea ei îmbietoare îl făcuse să o urmeze de bunăvoie și să încerce să-i demonstreze în van, deși plin de entuziasm, că era un zeu nu doar cu numele.

Numai că Neferet fusese deja cu un nemuritor și, prin urmare, știa foarte bine ce mare impostor era, de fapt, Kronos.

— Respiri, spuse Neferet și îl privi plictisită în ochii lui albaștri.

— Să respir, Zeiță? Își încruntă nedumerit fruntea împodobită cu un tatuaj care avea pretenția să reprezinte un buzdugan cu ghinturi, dar care, pentru Neferet, semăna mai degrabă cu artificiile de 4 Iulie.

— M-ai întrebat ce-ai făcut de nu-mi mai ești pe plac și ți-am răspuns: respiri. Și încă mult prea aproape de mine. Asta nu-mi place. E timpul să părăsești patul meu. Neferet oftă și-l expedie cu un semn al mâinii. Pleacă. Acum.

Aproape că izbucni în râs la vederea privirii lui, care nu ascundea cât de jignit și de uluit era.

Oare tinerelul ăsta chiar își imaginase că-l putea înlocui pe divinul ei Consort? Impertinența unui astfel de gând o umplu de mânie.

În colțurile dormitorului lui Neferet tremurată nerăbdătoare învăluiri de umbre. Deși nu le luă în seamă, le simți fremătarea. Îi făcea plăcere.

— Kronos, mi-ai abătut gândurile și, preț de-o clipă, mi-ai provocat o oarecare plăcere.

Neferet îl atinse iar, de data asta fără urmă de blândețe, iar unghiile ei îi lăsară două zgârieturi lungi pe antebrațul voinic. Tânărul războinic nu tresări și nici nu se trase înapoi. Dimpotrivă, tremură sub atingerea ei și i se înteeți respirația. Neferet zâmbi. De când îi întâlneau privirea, știuse că unul ca el avea nevoie de durere ca să simtă dorință.

— Ți-aș provoca mai multă plăcere, dacă ți-ai îngădui-o, răspuse el.

Neferet zâmbi. Scoase ușor limba și își linse buzele, în timp ce-l urmărea cum o privește.

— Poate pe viitor. Poate. Deocamdată, îți cer să pleci și să continui să mă venerezi, desigur.

— Astfel, ți-aș putea arăta cât de mult doresc să te venerz din nou. Ultimul cuvânt fu rostit ca o mângâiere, apoi Kronos făcu greșeala de a întinde mâna spre ea.

De parcă ar fi avut dreptul să o atingă.

De parcă dorințele ei serveau nevoilor și dorințelor lui.

Un mic ecou din trecutul îndepărtat al lui Neferet – o perioadă pe care o crezuse înăbușită odată cu latura ei umană - își făcu loc din amintirile îndepărtate. Pe măsură ce prezentul îi era invadat de copilărie, simți atingerea tatălui ei și chiar mirosul ranced al răsuflării lui îmbibate de alcool.

Reacția lui Neferet fu instantanee. Cu un gest la fel de instinctiv ca respirația, ridică mâna de pe brațul războinicului și o ținu cu palma în sus îndreptată spre cea mai apropiată dintre umbrele care pândeau în ungherele încăperii.

Întunericul răspuse la atingerea ei chiar mai repede decât Kronos. Ea îi simți răceala de moarte și savură acea senzație, mai ales că îi alungă amintirile care o asaltau. Cu o mișcare nepăsătoare, împrăștie întuneric asupra lui Kronos, spunând:

— Dacă dorești atât de mult să simți durere, atunci gustă din focul meu rece.

Întunericul pe care Neferet îl prăvăli asupra lui Kronos pătrunse cu nesăț prin pielea lui tânără și netedă, lăsând tăieturi purpurii în antebrațul mângâiat de ea cu o clipă mai devreme.

El gemu, de data asta mai mult de teamă decât de plăcere.

— Acum să faci ce ți-am poruncit. Pleacă. Și ține minte, tinere războinic, o zeiță alege când, unde și cum este atinsă. Să nu mai întreci măsura altădată.

Ținându-și strâns brațul însângerat, Kronos făcu o plecăciune adâncă în fața lui Neferet.

— Da, Zeița mea.

— Ce zeiță? Fii mai clar, Războinicule! N-am chef să mi se dea titluri ambigue.

Răspunsul lui veni imediat.

— Nyx întrupată. Acesta este titlul tău, Zeița mea.

Privirea ei îngustată se îmbună. Chipul lui Neferet se relaxă și fu acoperit de o mască de frumusețe și căldură.

— Prea bine, Kronos. Prea bine. Vezi ce ușor e să-mi fii pe plac?

Prizonier al privirii ei de smarald, Kronos dădu scurt din cap, apoi își duse la inimă pumnul drept și spuse:

— Da, Zeița mea, Nyx a mea. Apoi se retrase respectuos și ieși din cameră.

Neferet zâmbi iar. N-avea nici o importanță că, de fapt, nu era Nyx întrupată. Adevărul era că pe Neferet nu o interesa să capete rolul de zeiță întrupată.

— Asta înseamnă că sunt mai prejos decât o zeiță, le spuse ea umbrelor adunate în jurul ei. Ceea ce conta era puterea - iar dacă titlul de Nyx întrupată o ajuta să capete putere, mai ales în ochii Războinicilor Fii ai lui Erebus, atunci acela era titlul pe care urmau să i-l dea. Năzuiesc însă la mai mult - la mult mai mult decât să stau în umbra unei zeițe.

Curând avea să fie gata să facă pasul următor, iar Neferet știa că unii dintre Fiii lui Erebus aveau să fie influențați și convinși să fie de partea ei. Nu, nu într-atâția încât să decidă prin forța lor soarta unei bătălii, însă destul cât să macine moralul Războinicilor asmuțindu-i unul împotriva celuilalt. Bărbații, gândi ea cu dispreț, sunt păcăliți așa de ușor de masca frumuseții și a titlului, și așa de ușor de folosit pentru propriul meu avantaj.

Gândul îi făcu plăcere lui Neferet, dar nu destul încât să-i abată atenția și s-o împiedice să-și părăsească îngrijorată patul. Își înfășură corpul într-un halat de mătase fină și ieși din cameră în hol. Înainte de a-și da seama ce face, se îndrepta spre scara care cobora în tainițele castelului.

Vălătuci de umbre plutiră în urma lui Neferet, magneți întunecați, atrași de neliniștea ei crescândă. Știa că se mișcă odată cu ea. Știa că sunt periculoși și că se hrănesc cu neliniștea ei, cu furia și cu mintea ei fără de odihnă. Cu toate astea, în mod ciudat, găsi în prezența lor o oarecare alinare.

Își întrerupse o singură dată coborârea. De ce mă duc din nou la el? De ce-i permit să-mi intre în gânduri în seara asta? Neferet scutură capul, ca pentru a scăpa de cuvintele nerostite, apoi vorbi în spațiul îngust și pustiu al scării, adresându-se Întunericului care plutea atent în jurul ei.

— Mă duc pentru că așa doresc. Kalona este Consortul meu. A fost rănit în timp ce mă slujea. E normal să mă gândesc la el.

Cu un zâmbet satisfăcut, Neferet își continuă coborârea pe scările în spirală, înăbușind cu repeziciune adevărul: Kalona fusese rănit pentru că ea îi întinsese o capcană și o slujise pentru că fusese nevoit.

Ajunse la temnița săpată cu secole în urmă în partea cea mai de jos a castelului, în solul stâncos al insulei Capri, și înaintă în tăcere pe culoarul luminat de torțe. Războinicul Fiu al lui Erebus care sta de pază în fața ușii zăbrelete nu-și putu ascunde o tresărire de uimire. Neferet zâmbi larg. Privirea lui, în care se amestecau uimirea și teama, îi confirmă că reușea din ce în ce mai bine să se întrupeze brusc din umbre și din noapte. Asta o mai binedispuse, deși nu suficient cât să-și îndulcească tonul poruncitor cu un zâmbet blând.

— Pleacă. Doresc să fiu singură cu Consortul meu.

Fiul lui Erebus ezită doar o clipă, dar fu de ajuns pentru ca Neferet să-și spună că va trebui să se asigure că, în zilele următoare, Războinicul respectiv avea să fie rechemat la Veneția. Poate din pricina vreunei urgențe cu privire la o persoană apropiată lui...

— Preoteasă, vă las singuri. Nu uita însă că nu sunt departe, iar dacă ai nevoie de mine, răspund pe dată la chemare. Fără să o privească în ochi, Războinicul își duse pumnul la inimă și făcu o plecăciune - prea puțin adâncă pentru a fi pe placul ei.

Neferet privi cum se retrage pe culoarul îngust.

— Da, șopti ea către umbre. Simt că partenerei lui o să i se întâmple o nenorocire.

Netezi mătasea fină a halatului și se îndreptă spre ușa închisă de lemn. Neferet trase adânc în piept aerul umed al temniței. Își îndepărtă de pe față părul des, roșcat, scoțându-și astfel la iveală frumusețea, de parcă s-ar fi pregătit de luptă.

Neferet făcu un semn cu mâna spre ușă și aceasta se deschise în fața ei. Intră în încăpere.

Kalona era întins pe jos, direct pe pământ. Ea voise să se încropească un culcuș, însă prudența fusese cea care îi dictase ce să facă. De fapt, nu îl ținea prizonier. Acționa doar într-un mod înțelept. El trebuia să-și îndeplinească misiunea dată de ea - așa era cel mai bine pentru el. Dacă trupul lui își redobânda prea mult din puterea de nemuritor, acest lucru l-ar fi abătut pe Kalona de la îndatoriri, lucru cu adevărat regretabil. Mai ales pentru că jurase să-i servească drept spadă în Tărâmul de Dincolo și să îi scape de neplăcerea pe care le-o provocase Zoey Redbird în acest timp și în această lume.

Neferet se apropie de trupul lui. Consortul ei stătea întins pe spate, gol, acoperit numai, ca un vâl, de aripile sale de onix. Îngenunche cu grație și apoi se întinse cu fața spre el, pe covorașul din blană pe care poruncise să fie adus lângă el, pentru confortul ei.

Neferet oftă. Atinse obrazul lui Kalona.

Avea pielea rece, ca întotdeauna, dar și lipsită de viață. Prezența ei nu-i provocă nici un fel de reacție.

— Iubirea mea, de ce durează atât? N-ai fi putut să scapi mai repede de un copil nesuferit?

Neferet îl mângâie încă o dată; de data asta, mâna îi alunecă de față pe rotunjimile gâtului, apoi pe piept, și se opri pe mușchii încordați ai abdomenului și ai taliei.

— Amintește-ți de jurământul făcut și du-l la îndeplinire, ca să te pot primi iar în brațele și în patul meu. Ai jurat pe sângele tău și pe Întuneric că ai s-o împiedici pe Zoey

Redbird să se reîntrepeze, distrugând-o pentru ca eu să pot domni asupra acestei extraordinare lumi modeme. Neferet mângâie iar talia îngustă a nemuritorului căzut, zâmbind în sinea ei. A, și desigur, tu vei fi alături de mine când voi domni.

Invizibile pentru ochii năărărilor de Fii ai lui Erebus, pe post de spioni ai Înalțului Consiliu, fuioarele negre ca o pânză de păianjen ce îl țintuiau la pământ pe Kalona tremurată și se deplasară, astfel că tentaculele înghețate atinseră în treacăt mâna lui Neferet. Distrasă o clipă de răceala lor îmbietoare, Neferet deschise palma spre întuneric și îi permise să i se înfășoare în jurul încheieturii și să-i lase mici tăieturi în carne - nu atât de adânci cât să-i provoace o durere insuportabilă, ci doar cât să-i potolească pe moment nesfârșita sete de sânge.

Amintește-ți de jurământul făcut...

Cuvintele trecură pe lângă ea ca vântul printre ramuri golașe.

Neferet se încruntă. Nu era nevoie să i se aducă aminte. Bineînțeles că era conștientă de jurământul ei. Întunericul îi ascultase ruga - făcuse prizonier trupul lui Kalona și îi obligase sufletul să meargă în Tărâmul de Dincolo - și, în schimb, ea se învoise să sacrifice viața unui ființe nevinovate pe care Întunericul nu reușise să o corupă.

Jurământul rămâne. Tsi Sgili, târgul e în continuare valabil, chiar de-ar fi să dea greș Kalona...

Din nou, cuvintele se auziră șoptit în jurul ei.

— Kalona nu o să dea greș! strigă Neferet, de-a dreptul mânioasă că până și Întunericul avea îndrăzneala să o dojenească. Iar de-ar fi să o facă, i-am înrobit sufletul, aflat sub porunca mea atâta timp cât e nemuritor, astfel că, orice s-ar întâmpla, victoria este tot a mea. Numai că nu va da greș. Repetă cuvintele, rar și răspicat, în timp ce firea ei tot mai aprinsă se domolea.

Întunericul îi linse palma. Deși neînsemnată, durerea îi făcu plăcere, așa că aruncă tentaculelor o privire drăgăstoasă, ca și când ar fi fost doar niște pismoși zeloși care se întreceau să-i câștige atenția.

— Răbdare, dragele mele. Misiunea lui nu e încheiată. Kalona al meu e în continuare numai un înveliș. Bănuiesc că Zoey se ofilește în Tărâmul de Dincolo - nu e cu totul vie și, din păcate, încă nici moartă.

Fuioarele din jurul încheieturii ei tremurată și, preț de o clipă, lui Neferet i se păru că aude în depărtare un hohot de râs batjocoritor.

Însă nu avu timp să cerceteze semnificația unui astfel de sunet - dacă era adevărat, ori doar o parte a lumii din ce în ce mai largi a întunericului și a puterii care înghițea tot mai mult din realitatea pe care o cunoscuse ea cândva, pentru că, în clipa aceea, trupul înlănțuit al lui Kalona tresări cuprins de un spasm, iar el trase aer în piept cu lăcomie.

Privirea ei se îndreptă imediat spre fața lui, așa că fu martoră la momentul teribil în care el deschise ochii, acum doar găvane goale și însângerate.

— Kalona! Iubitul meu! Neferet era acum în genunchi, aplecată peste el și frângându-și mâinile în jurul feței lui.

Brusc, Întunericul care îi mângâiasse până atunci încheieturile pulsă cu putere și o făcu să tresară înainte de a-i părăsi corpul și de a se alătura miilor de tendoane vâscoase care, asemenea unei pânze de păianjen, pluteau și pulsau lipite de tavanul de piatră al temniței.

Până să apuce Neferet să-i poruncească unui tentacul să vină la ea - ca să ceară o explicație pentru o asemenea purtare ciudată, din tavan explodă o străfulgerare de lumină, atât de intensă și de strălucitoare, încât fu nevoită să-și ferească ochii.

Rețeaua Întunericului prinse lumina, o spintecă apoi cu o violență neomenească și o făcu prizonieră.

Kalona deschise gura într-un țipăt mut.

— Ce e? Cer să mi se spună ce se întâmplă! strigă Neferet.

Consortul tău s-a întors, Tsi Sgili.

Neferet urmări cum globul de lumină subjugată fu smuls din aer și cum, cu un șuier groaznic, Întunericul împinse prin orbite sufletul lui Kalona.

Nemuritorul înaripat se chirci de durere. Își ridică mâinile pentru a-și acoperi fața și respiră greoi, sacadat.

— Kalona! Consortul meu! Așa cum ar fi făcut pe vremea când era o tânără vindecătoare, Neferet acționă mecanic. Își apăsă palmele pe mâinile lui Kalona, se concentrează rapid și cu pricepere, apoi spuse: „Adu-i alinare... îndepărtează-i durerea... fă ca acest chin să fie aidoma unui soare roșu ce apune la orizont - care dispăre după o scurtă străfulgerare pe cerul nopții ce stă să vină“.

Aproape imediat, convulsiile care asaltaseră corpul lui Kalona începură să se domolească. Nemuritorul înaripat inspiră adânc. Deși tremura, apucă strâns mâinile lui Neferet și le îndepărtă de pe față. Apoi deschise ochii. Aveau culoarea de chihlimbar a whisky-ului, intensă, limpede și clară. Își revenise pe de-a-ntregul.

— Te-ai întors la mine! O clipă, Neferet fu atât de copleșită de ușurarea de a-l vedea treaz și conștient, încât aproape că izbucni în plâns. Misiunea ta s-a încheiat. Neferet alungă tentaculele care se încăpățâneau să rămână agățate de trupul lui Kalona, aruncându-le o căutătură aspră, căci păreau să refuze să-i dea drumul iubitului ei.

— Ia-mă de aici, de sub pământ. Avea vocea răgușită, după atâta tăcere, dar cuvintele erau clare. La cer. Trebuie să văd cerul.

— Desigur, iubitul meu. Neferet făcu un semn spre ușă, care se deschise. Războinice! Consortul meu se trezește. Ajută-l să urce pe acoperișul castelului!

Fiul lui Erebus care o enervase mai devreme îi ascultă ordinul fără să crâcnească, deși Neferet observă ce uluit era de brusca reînviere a lui Kalona.

Așteaptă până când vei afla toată povestea. Neferet îi aruncă un zâmbet încrezut. Foarte curând, tu și ceilalți Războinici veți primi ordine numai de la mine, ori veți pieri. La gândul ăsta, merse încântată pe urmele celor doi bărbați, ieșind din tainițele vechii fortărețe din Capri, apoi tot mai sus, până când, de pe lungul șir de trepte de piatră, ajunseră în sfârșit pe acoperiș.

Era trecut de miezul nopții. Luna atârna spre linia orizontului, galbenă și grea, deși nu era încă plină.

— Ajută-l să se așeze pe bancă și apoi lasă-ne, porunci Neferet și arătă spre banca de marmură bogat ornamentată, aflată nu departe de marginea acoperișului castelului, de unde oferea o priveliște splendidă a Mediteranei, ce scânteia în noapte. Numai că pe Neferet nu o interesa frumusețea din jur. Îi făcu semn războinicului să plece, apoi și-l scoase din minte, deși știa că acesta avea să informeze Înaltul Consiliu despre întoarcerea în trup a spiritului Consortului ei.

Nu mai avea nici o importanță acum. Se putea ocupa de asta mai târziu.

Acum erau importante doar două lucruri: reîntoarcerea lui Kalona la ea și moartea lui Zoey Redbird.

Capitolul 2 Neferet

— Vorbește-mi. Spune-mi totul pe-ndelete și clar. Vreau să mă bucur de fiecare cuvânt. Neferet se îndreptă spre Kalona, îngenunche în fața lui și îi mângâie aripile moi și întunecate pe care nemuritorul și le desfăcuse în voie, așezat pe bancă, stând cu chipul ridicat spre cerul nopții, lăsându-și trupul bronzat să fie scaldat de lumina aurie a lunii. Ea încercă să-și înăbușe un tremurat în așteptarea atingerii lui - a întoarcerii pasiunii lui reci, a căldurii lui înghețate.

— Ce-ai vrea să-ți spun? Nu o privi în ochi. Dimpotrivă, își îndreptă fața spre cer, ca și când ar fi putut înghiți înaltul de deasupra.

Întrebarea lui o descumpăni. Dorința i se potoli și încetă să-i mai mângâie aripa.

— Aș dori să-mi dai amănunte despre victoria noastră, ca să mă pot bucura împreună cu tine, când le vei depăna din nou. Vorbi rar, gândindu-se că poate mintea lui ar putea fi încă oarecum amețită în urma

dislocării sufletului.

— Victoria noastră? Întrebă el.

Neferet îl privi printre gene.

— Desigur. Ești Consortul meu. Victoria ta este a mea, așa cum a mea îți aparține.

— Bunătatea ta este aproape divină. Ai devenit cumva zeiță cât timp am lipsit?

Neferet îl cercetă cu atenție. Tot nu o privea; avea o voce aproape neutră. O trata cu neobrăzare? Îi ignoră întrebarea cu o ridicare din umeri, deși continuă să-l studieze îndeaproape.

— Ce s-a întâmplat în Tărâmul de Dincolo? Cum a murit Zoey?

Știu ce răspuns avea să-i dea, de îndată ce ochii lui chihlimbarii îi prinseră privirea, deși, într-un gest copilăresc, ea își acoperi urechile și începu să-și clatine capul, pe când el rostea cuvintele care i se împlântară în suflet ca o sabie.

— Zoey Redbird nu e moartă.

Neferet se ridică și își porunci să-și ia mâinile de la urechi. Se îndepărtă câțiva pași de Kalona, privind absentă la safiriul lichid al mării întunecate. Respiră rar, controlat, în încercarea de a-și stăpâni sentimentele clocotitoare. Când, în sfârșit, știu că era în stare să vorbească fără să urle de mânie spre cer, spuse:

— De ce? De ce nu ți-ai dus la bun sfârșit misiunea?

— Era vorba de misiunea ta, Neferet. Niciodată nu a fost a mea. M-ai silit să mă întorc într-un tărâm din care fusesem alungat. Era de așteptat să se întâmple ce s-a întâmplat: prietenii lui Zoey au venit în apărarea ei. Cu ajutorul lor, ea și-a vindecat sufletul zdruncinat și s-a regăsit.

— De ce n-ai împiedicat toate astea? Vocea ei era înghețată. Nici măcar nu-l privea.

— Nyx.

Neferet auzi cum Kalona îi rosti numele ca într-o rugăciune - ușor, încet, cu venerație. Simți mușcătura geloziei.

— Ce-i cu zeița? Întrebă printre dinți.

— A intervenit.

— Ce-a făcut? Neferet se întoarse. Neîncrederea, amestecată cu teamă, îi sugrumă cuvintele sceptice. Te aștepti să cred că Nyx chiar s-a amestecat în alegerile muritorilor?

— Nu, spuse Kalona, din nou cu voce obosită. Nu s-a amestecat; a intervenit, și asta numai după ce Zoey se vindecase deja. Nyx a binecuvântat-o pentru asta. Acea binecuvântare a făcut parte din salvarea ei și a Războinicului ei.

— Zoey trăiește. Vocea lui Neferet era seacă, rece, fără viață.

— Da.

— Atunci sufletul tău nemuritor îmi datorează supunere.

Se îndepărtă de el și se îndreptă spre ieșirea de pe acoperiș.

— Unde te duci? Ce se va întâmpla de-aici înainte?

Dezgustată când îi simți slăbiciunea din glas, Neferet se întoarse spre el. I se înfățișă înaltă și mândră, și întinse brațele pentru ca fuioarele lipicioase care pulsau în jur să-i mângâie în voie pielea cu o atingere drăgăstoasă.

— Ce va fi de-aici înainte? E foarte simplu. O să mă asigur că Zoey va fi ademenită în Oklahoma. Acolo, după propriile mele reguli, o să duc la bun sfârșit ceea ce tu nu ai reușit să îndeplinești.

Când ea îi întoarse spatele și se îndepărtă, nemuritorul întrebă:

— Și eu?

Neferet se opri și-l privi peste umăr.

— Tu, la rândul tău, te vei întoarce la Tulsa, dar singur. Îmi ești de folos, însă nu putem apărea împreună în public. Ai uitat, iubitul meu, că lumea te consideră un ucigaș? Moartea lui Heath Luck e opera ta.

— Opera noastră, spuse el.

Ea zâmbi mios.

— Înaltul Consiliu e de altă părere. Îl privi în ochi. Uite ce-o să se întâmple. Trebuie să-ți recapeți cât mai repede puterile. Până mâine seară, la apus, trebuie să înștiințez Înaltul Consiliu despre revenirea în trup a sufletului tău și despre mărturia ta că l-ai ucis pe băiatul muritor pentru că ai luat ura lui pentru mine drept o amenințare. O să le spun că ți-am dat o pedeapsă blândă, pentru că ai crezut că mă protejai. Am pus doar să fii biciuit de o sută de ori, apoi te-am alungat de lângă mine timp de un secol.

Kalona se foia pe bancă. Neferet fu mulțumită să vadă că ochii lui chihlimbarii scânteiau de mânie.

— Te aștepti să fii lipsită de atingerea mea timp de un secol?

— Bineînțeles că nu. Voi avea bunăvoința de-a te lăsa să revii lângă mine după ce ți s-au vindecat rănilor.

Până atunci, voi beneficia totuși de atingerea ta, numai că va fi departe de ochii iscoditori ai lumii.

El ridică mirat din sprâncene. Ea socoti că se purta arogant, în ciuda slăbiciunii și a înfrângerii.

— Cât timp ai vrea să stau ascuns în umbră, prefăcându-mă că mă vindec de răni inexistente?

— Aș vrea să stai departe de mine până când rănilor chiar ți se vindecă. Cu o mișcare rapidă și precisă, Neferet își duse încheietura la buze și mușcă adânc, desenând un cerc însângerat. Apoi începu să-și rotească brațul ridicat, observând cu atenție aerul în timp ce fuioarele lipicioase ale Întunericului îi alunecară lăcom în jurul încheieturii, prinzându-se de sângele ei, aidoma lipitorilor. Scrâșni din dinți și se forță să rămână nemișcată, chiar și atunci când tentaculele ascuțite o săgetau, iar și iar. Când părură destul de îmbuibate, Neferet le vorbi blând și dragăstos.

— V-ați luat birul. Acum e timpul să-mi îndepliniți porunca.

De la fâșiile vibrante ale întunericului, își întoarse privirea către iubitul ei nemuritor.

— Biciuiți-l cu putere. De o sută de ori.

Neferet pogorî Întunericul asupra lui Kalona.

Nemuritorul lipsit de putere mai avu timp doar să-și desfacă aripile, pregătit să treacă peste marginea acoperișului castelului. Fuioarele tăioase îl ajunseră din urmă când tocmai încălecaser. I se încolăciră în jurul aripilor în locul acela sensibil în care se desprindeau din șira spinării. În loc să sară de pe acoperiș, se pomeni prizonier, ținut de piatra cea veche a balustradei, în timp ce, încet și metodic, Întunericul începu să taie brazde pe spatelul lui dezgolit.

Neferet rămase să privească numai până în momentul în care capul lui frumos și mândru se plecă, înfrânt, iar trupul începu să fie scuturat de convulsii odată cu fiecare lovitură mușcătoare.

— Cu grijă, să nu-i lăsați semne. Am de gând să mă bucur iar de frumusețea pielii lui, mai spuse ea, înainte de a-i întoarce spatelul lui Kalona și de-a părăsi hotărâtă acoperișul scaldat în sânge.

— Se pare că tot eu trebuie să mă ocup de toate și sunt atâtea de făcut... așa de multe lucruri..., îi șopti Întunericului care i se prelingeа printre glezne.

În involburarea de umbre, lui Neferet i se păru că zărește silueta unui taur masiv care o privea cu mulțumire și cu plăcere.

Zâmbi.

Capitolul 3

Zoey

A suta mia oară m-am gândit ce grozavă era sala tronului lui Sgiach. Ea era o veche regină vampir, Marea Culegătoare de Capete, superputernică și înconjurată de propriii săi Războinici, cunoscuți sub denumirea de Paznici. La naiba, trecuse ceva timp de când înfruntase Înaltul Consiliu al Vampirilor și ieșise învingătoare, însă castelul ei nu era vreun camping medieval cu toaleta în curte (dezgustător). Castelul lui Sgiach era o fortăreață, însă era, așa cum se spune aici, în Scoția, un castel dichisit. Pe cuvânt că, de la oricare fereastră care dă spre mare, dar mai ales din sala tronului, priveliștea e atât de uluitoare încât parcă ar fi HD TV, nu ceva real, aflat chiar în fața ochilor mei.

— E frumos aici. De acord, să vorbesc singură, mai ales atât de curând după ce-am fost cam ne bună în Tărâmul de Dincolo, s-ar putea să nu fie tocmai o idee foarte bună. Am oftat și am ridicat din umeri. Ei, și ce? Cum Nala nu-i aici, Stark e mai mult plecat, Afrodita face împreună cu Darius lucruri pe care nici nu vreau să mi le închipui, iar Sgiach e plecată cu Seoras să predea vreo combinație magică ori distrugătoare în cadrul antrenamentului pentru supereroi, vorbitul de una singură pare a fi singura variantă pe care o am.

— M-am dus doar să-mi verific mesajele, nu-i nimic magic ori distrugător în asta.

Bănuiesc că ar fi trebuit să mă lase cu gura căscată. Mă refer la faptul că, brusc, regina a apărut lângă mine, ivită ca din văzduh, dar presupun că, dacă în Tărâmul de Dincolo am fost atât de zdruncinată și de ne bună, asta m-a făcut foarte rezistentă la aparițiile stranii. În plus, am simțit că am o legătură ciudată cu această regină vampir. Mda, era înfricoșătoare și avea puteri colosale, dar, în săptămânile scurse de la întoarcerea mea și a lui Stark, nu plecase de lângă mine. În timp ce Afrodita și Darius erau lipiți unul de altul ca două ventuze și se plimbau pe plajă ținându-se de mână, iar Stark nu se mai sătura de dormit, eu și Sgiach ne-am petrecut timpul împreună. Uneori stăteam de vorbă, alteori nu. De ceva vreme, hotărâsem că era cea mai grozavă femeie, vampir sau nu, pe care o întâlnisem.

— Glumești, nu-i așa? Ești o veche regină războinică, ce locuiește într-un castel, pe o insulă pe care nu pune nimeni piciorul fără aprobarea ta, și tu îți verifici mesajele? Pentru mine, asta-i ceva de domeniul

fantasticului.

Sgiach a izbucnit în râs.

— Adesea, știința pare a fi mai degrabă misterioasă decât fantastică, sau cel puțin asta a fost mereu părerea mea. Apropo de asta - m-am tot gândit la modul ciudat în care lumina zilei îi slăbește atât de mult puterile Paznicului tău.

— Nu e vorba doar de Stark. Sigur, de curând, el a resimțit asta mai mult pentru că, ăăă, pentru că e rănit. M-am oprit, balmăjind cuvintele, pentru că nu voiam să arăt cât de greu îmi era să-mi văd Războinicul și Paznicul într-o stare atât de proastă. În realitate, e ceva neobișnuit pentru el. De obicei, poate rămâne conștient în timpul zilei, chiar dacă nu poate suporta lumina directă a soarelui. La fel li se întâmplă tuturor vampirilor și novicilor roșii. Soarele îi termină.

— Ei bine, tânără regină, faptul că Paznicul tău nu te poate proteja pe timpul orelor de Lumină ar putea fi un dezavantaj serios.

Am ridicat din umeri, deși cuvintele ei m-au făcut să simt pe șira spinării un fior care ar fi putut fi un fel de premoniție.

— Mda, ei, în ultimul timp, am învățat să-mi port de grijă. Câteva ore pe zi cred că pot să mă descurc singură, am spus cu o asprime de care am fost până și eu surprinsă.

Privirea de chihlimbar a lui Sgiach m-a învăluit.

— Să nu îngădui ca acest lucru să te înăsprească.

— Acest lucru?

— Întunericul și lupta împotriva lui.

— Nu trebuie să fii aspră pentru a lupta? Mi-am amintit cum l-am străpuns pe Kalona cu propria lui suliță, țintuindu-l de zidul unei arene din Tărâmul de Dincolo, și am simțit un nod în stomac.

A scuturat din cap, iar lumina slabă a asfințitului i-a căzut pe șuvița de păr care scânteia asemenea scortîșoarei și aurului, luată împreună.

— Nu, trebuie să fii puternică. Trebuie să fii înțeleaptă. Trebuie să te cunoști și să te încrezi numai în cei care se dovedesc a fi demni de încredere. Dacă lași ca lupta împotriva Întunericului să te asprească, vei scăpa din vedere esențialul.

Mi-am întors privirea, uitându-mă la apele de un gri albăstrui care înconjurau insula Skye. Soarele apunea în ocean și reflecta puncte delicate de roz și coral pe cerul tot mai întunecat. Era frumos, liniștit și părea absolut firesc. Stând acolo, îți venea greu să-ți imaginezi că, deasupra lumii, pândeau de fapt răul, Întunericul și moartea.

Întunericul se afla însă acolo, probabil multiplicat de un milion de ori. Kalona nu mă omorâse, iar asta chiar avea să o scoată din sărite pe Neferet.

Numai gândul la tot ce presupunea asta, la faptul că trebuia să am de-a face cu ea și cu Kalona, și la toată aiureala aia oribilă mă făcea să mă simt incredibil de obosită.

Mi-am întors fața de la fereastră, mi-am îndreptat umerii și m-am uitat la Sgiach.

— Dar dacă nu mai vreau să lupt? Dacă vreau să rămân aici, măcar o vreme? Stark nu și-a revenit. Are nevoie să se odihnească și să se refacă. Am trimis deja Înaltului Consiliu mesajul în legătură cu Kalona. Au aflat că l-a omorât pe Heath, iar apoi că m-a atacat pe mine, și că a fost amestecată și Neferet, care s-a aliat cu Întunericul. Înaltul Consiliu poate să se ocupe de Neferet. Ce naiba, adulții trebuie să se ocupe de ea și de toată harababura diabolică, dezgustătoare în care tot încercă să transforme viața.

Sgiach n-a spus nimic, așa că am tras aer în piept și am continuat să turui.

— Eu sunt o copilă. Am șaptesprezece ani neîmpliniți. Sunt tufă la geometrie. Spaniola mea e groaznică. Nici măcar nu am încă drept de vot. Nu-i treaba mea să lupt cu Întunericul - treaba mea e să termin liceul și, sper, să fac Schimbarea. Sufletul meu a fost zdruncinat, iar prietenul meu, omorât. Nu am dreptul la o pauză? Măcar la una scurtă?

Spre totala mea surprindere, Sgiach a zâmbit și a răspuns:

— Ba da. Zoey, cred că da.

— Adică pot rămâne aici?

— Sigur, cât vrei tu. Știu ce înseamnă să simți că lumea face presiuni prea mari în jurul tău. Așa cum ai spus, aici lumea poate intra doar la porunca mea, iar de cele mai multe ori, eu poruncesc să stea departe de acest loc.

— Și cum rămâne cu lupta împotriva Întunericului, a răului, și a câte și mai câte?

— Te va aștepta tot acolo, la întoarcere.

— Ei, chiar așa?

— Chiar așa. Rămâi aici, pe insula mea, până când sufletul îți va fi cu adevărat odihnit și refăcut, iar conștiința îți va spune să te întorci la lumea ta și la viața de-acolo.

Nu am luat în seamă săgetarea dureroasă resimțită la auzul cuvântului conștiință.

— Poate rămâne și Stark, nu?

— Desigur. O regină trebuie să-și aibă Paznicul mereu alături.

— Apropo, am spus iute, bucuroasă să abat discuția de la probleme legate de conștiință și de înfruntarea răului, de cât timp e Seoras Paznicul tău?

Privirea lui Sgiach se împlânzi, iar zâmbetul îi deveni mai dulce, mai cald și chiar mai frumos.

— Seoras mi-a devenit Paznic Legat prin Jurământ acum mai mult de cinci sute de ani.

— Sfinte Sisoel! Cinci sute de ani? Da' câți ani ai?

Sgiach a izbucnit în râs.

— Nu crezi că vârsta nu mai are nici o importanță de la un anumit moment încolo?

— Și-apoi, nici nu-i frumos să-ntrebi de vârsta unei tinere.

De n-ar fi spus nimic, și tot așa fi știut că Seoras intrase în cameră. Când era el prin preajmă, Sgiach se schimba la față, ca și cum el ar fi rotit un buton și ar fi aprins o luminie ce pâlpâia blând și cald în ființa ei. Iar când el i-a întors privirea, preț de o clipă, nu mi s-a mai părut că arăta așa de aspru și de hârșit în luptă, și cu o mutră care parcă spunea mai-bi-ne-ți-dau-una-decât-să-stau-de-vorbă-cu-tine.

Regina a râs și a atins brațul Paznicului ei cu o intimitate care m-a făcut să sper ca eu și Stark să putem găsi măcar un strop din ceea ce aveau ei. Iar de-o fi să-mi spună tinerică după cinci sute de ani, și asta o să fie tare grozav.

Heath mi-ar fi spus tinerică. Ei, poate doar puștoaică. Ori poate doar Zo - pe veci, doar Zo a lui.

Numai că Heath e mort și îngropat și nu o să-mi mai spună niciodată în nici un fel.

— Te-așteaptă, tânără regină.

Uluită, m-am holbat la Seoras.

— Heath?

Privirea Războinicului era înțeleaptă și înțelegătoare, iar vocea, blândă.

— Așa-i, Heath al tău te-o aștepta, probabil, undeva în viitor, da' eu de Paznicul tău îți vorbesc.

— Stark! A, bine, prin urmare s-a trezit. Știi că aveam o voce vinovată. Nu voiam să mă tot gândesc la Heath, dar era foarte greu să nu o fac. Făcuse parte din viața mea de când aveam nouă ani și era mort doar de câteva săptămâni. M-am adunat, am făcut o plecăciune către Sgiach și m-am îndreptat spre ușă.

— Nu-i în iatacul tău, a spus Seoras. Băiatul e lângă dumbravă. A spus să te duci acolo.

— E afară? M-am oprit, surprinsă. De când se întorsese din Tărâmul de Dincolo, Stark fusese prea slăbit și confuz ca să mai facă altceva în afară de mâncat, dormit și jucat jocuri pe calculator cu Seoras, o imagine de-a dreptul șocantă - un fel de combinație între liceu, Braveheart și Call of Duty.

— Așa-i, voinicul a încetat să mai facă vâlvă cu dispoziția lui și se poartă iar ca un adevărat Paznic.

Mi-am pus pumnul în șold și m-am uitat printre gene la bătrânul Războinic.

— A fost cât pe ce să moară. L-ai făcut bucăți. A fost în Tărâmul de Dincolo. Mai scutește-l! Of, Doamne!

— Așa-i, da' de fapt n-a murit, nu?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Zici că-i la dumbravă?

— Așa-i.

— Am înțeles.

Pe când m-am repezit la ușă, am auzit în spate vocea lui Sgiach.

— Ia-ți și fularu' ăla frumos pe care l-ai cumpărat din sat. E o seară rece.

M-am gândit că era destul de ciudat pentru Sgiach să spună așa ceva. De acord, era rece (și neobișnuit de multă umezeală) în Skye, însă novicii și vampirii nu percep schimbările climatice la fel ca oamenii. În fine. Când o regină războinică îți spune să faci un anumit lucru, de obicei e bine să te execuți. Așa că am făcut un ocol până la încăperea uriașă pe care o împărțeam cu Stark și mi-am luat fularul pe care îl atârnasem la capul patului cu baldachin. Era din cașmir bej, întrețesut cu fire aurii, și m-am gândit că arăta probabil mai bine lângă draperiile stacojii ale patului decât la gâtul meu.

M-am oprit o clipă și am privit patul pe care îl împărțisem cu Stark în ultimele săptămâni. Stătusem ghemuită lângă el, îl ținusem de mână și îmi odihnisem capul pe umărul lui, în timp ce privisem cum doarme. Dar nimic altceva. Nici măcar nu încercase să mă tachineze despre posibilitatea de-a mă săruta cu el.

La naiba! E grav rănit!

M-am simțit prost amintindu-mi de câte ori suferise Stark din cauza mea: aproape că fusese omorât de o săgeată pentru că primise lovitura care îmi era destinată; trebuise să fie tăiat și apoi să renunțe la o parte din el pentru a trece în Tărâmul de Dincolo ca să fie alături de mine; fusese rănit mortal de Kalona, deoarece crezuse că numai așa putea să ajungă la ceea ce fusese frânt în sufletul meu.

Dar și eu îl salvasem pe el, mi-am amintit dintr-odată. Stark avusese dreptate - faptul că văzusem cât de brutal se purtase Kalona cu el mă făcuse să mă adun, iar din cauza asta, Nyx îl forțase pe Kalona să-i insuflă lui Stark o boare de nemurire, dându-i astfel viața înapoi și plătindu-și datoria pentru uciderea lui Heath.

Am străbătut castelul frumos ornamentat, salutându-i cu un gest al capului pe războinicii care se plecau respectuoși în fața mea, și m-am gândit la Stark, ceea ce m-a făcut să grăbesc pasul. Ce-o fi fost în mintea lui să iasă afară după toate prin câte trecuse?

La naiba, nu știam ce-i trecea prin minte. De când ne întorseserăm, se schimbase.

Sigur că s-a schimbat, m-am certat singură, simțindu-mă ca o trădătoare josnică. Războinicul meu făcuse o călătorie în Tărâmul de Dincolo, murise, fusese readus la viață de un nemuritor, apoi redat unui trup slăbit și rănit.

Înainte de toate astea? Înainte de a ne întoarce în lumea reală, se întâmplase ceva între noi. Se schimbase ceva. Sau, cel puțin, așa am crezut eu. În Tărâmul de Dincolo fuseserăm foarte apropiați. Fusese o experiență uluitoare când îmi băuse sângele. Fusese mai mult decât sex. Da, fusese plăcut, foarte, foarte plăcut. Îl vindecase, îi redase puterea și, cumva, reîntregise ceea ce mai era încă sfâșiat în mine; și, astfel, îmi reveniseră tatuajele.

Iar această nouă apropiere de Stark făcuse suportabilă pierderea lui Heath.

Atunci, de ce eram așa de abătută? Ce era cu mine?

La naiba, habar n-aveam.

O mamă ar ști așa ceva. M-am gândit la mama mea și m-am simțit neașteptat și cumplit de singură. De acord, dăduse greș și, în loc să mă aleagă pe mine, își alesese un nou soț, dar tot mama mea rămânea. Mi-e dor de ea, a șoptit vocea din capul meu. Apoi am scuturat din cap. Nu. Încă aveam o „mamă“. Bunica era ca o mamă pentru mine, și chiar mai mult de-atât.

— De bunica mi-e dor. Apoi m-am simțit vinovată, desigur, aici, de la revenirea mea, nici măcar n-o sunasem. E adevărat, știam că bunica avea să simtă că sufletul meu se reîntorsese și că eram în siguranță. Întotdeauna fusese extrem de intuitivă, mai ales în ceea ce mă privește. Da' tot ar fi trebuit s-o sun.

Foarte dezamăgită de mine însămi și tristă, mi-am mușcat buzele și mi-am înfășurat fularul de cașmir în jurul gâtului, ținându-l strâns de capete, în timp ce am traversat podețul, șfichiuită de vântul rece. Războinicii aprindeau torțele, iar eu i-am salutat pe cei care mi se înclinau. Am încercat să nu privesc spre respingătoarele cranii înfipite în sulite, care flancau torțele. Fără glumă, erau cranii adevărate. Erau ele vechi și zbârcite, cam fără urmă de carne, da' tot erau dezgustătoare.

Ferindu-mi cu grijă privirea, am urcat poteca în pantă de deasupra zonei mlăștinoase, ce înconjura aripa terestră a castelului. Când am ajuns la drumul îngust, am cotit la stânga. Dumbrava Sacră începea puțin mai departe de castel și părea să se întindă la nesfârșit, de partea cealaltă a drumului. Știam unde mă aflam, nu doar pentru că îmi aminteam că o traversasem, purtată ca un cadavru, în drum spre Sgiach. Știam unde mă aflam, pentru că, în săptămânile din urmă, pe când se refăcuse Stark, mă simțisem atrasă de dumbravă. Când nu fusesem cu regina ori cu Afrodita, sau nu îl supravegheasem pe Stark, făcusem lungi plimbări în interiorul ei.

Îmi amintea de Tărâmul de Dincolo și eram speriată de faptul că amintirea asta îmi aducea alinare, dar mă și îngrozea.

Și totuși, vizitasem Dumbrava Sacră sau Croabh, cum o numea Seoras, dar întotdeauna venisem doar pe lumină. Niciodată după apus. Niciodată noaptea.

Am mers de-a lungul drumului. Calea era luminată de torțe. Aruncau umbre pâlpâitoare la marginea dumbrăvii și dădeau doar atâta lumină cât să zăresc o urmă din lumea magică, acoperită de mușchi, de dincolo de copacii fără vârstă. Arăta altfel în lipsa soarelui care însuflețea bolta de ramuri. Nu-mi mai era familiară și pielea mi-a fost cuprinsă de furnicături, ca și cum toate simțurile îmi erau în alertă.

Privirea îmi era mereu atrasă de umbra din dumbravă. Era oare mai întunecată decât ar fi trebuit? Ceva oarecum nelalocul lui sta oare la pândă acolo, înăuntru? M-am înfiorat, și exact atunci am prins cu coada ochiului o mișcare undeva, mai departe, pe drum. Mi-a tresărit inima în piept, în timp ce scrutam întunericul din fața mea, aproape așteptându-mă să zăresc aripă, răceală, răutate și nebulie...

Când colo, ceea ce am văzut mi-a făcut inima să tresară dintr-un cu totul alt motiv.

Stark se afla acolo, în picioare, în fața a doi copaci răsușiți astfel încât deveniseră unul singur. Ramurile lor împletite erau împodobite cu fășii de pânză înnodate - unele colorate țipător, altele sfâșiate, decolorate și zdrențuite. Era versiunea din lumea muritoare a copacului dorințelor aflat la intrarea în Dumbrava lui Nyx din Tărâmul de Dincolo, dar faptul că se afla în lumea „reală” nu-l făcea mai puțin spectaculos. Mai ales atunci când cel care stătea în fața lui și se uita la ramuri purta kiltul cafeniu al clanului MacUallis, după moda Războinicilor, la care se adăugau pumnalul și tolba de piele, precum și felul de harnașamente sexi din piele (cum le-ar numi Damien).

M-am holbat la el de parcă nu l-aș fi văzut de ani de zile. Stark părea puternic, sănătos și absolut superb. Mintea îmi zbura aiurea gândindu-mă ce anume poartă, ori nu poartă scoțienii pe sub kilt, când el s-a întors cu fața spre mine.

Zâmbetul i-a luminat ochii.

— Aud ce gândești.

Brusc, mi s-au aprins obrazii, mai ales pentru că Stark chiar avea capacitatea de a-mi simți emoțiile.

— Nu ar trebui să ascuți decât atunci când sunt în pericol.

Zâmbetul lui se transformă într-unul plin de superioritate, iar ochii îi sclipiră ștregărește.

— Atunci nu mai gândi atât de tare. Însă ai dreptate. N-ar fi trebuit să ascult, căci ceea ce am auzit era exact opusul a ceea ce aș numi eu pericol.

— Deșteptule, am spus, fără să-mi pot reține un zâmbet.

— Da, exact asta sunt, da' sunt deșteptul tău.

Stark mi-a întins mâna când am ajuns lângă el și degetele noastre s-au împletit. Atingerea lui era caldă, iar mâna, puternică și sigură. Acum, că eram așa de aproape de el, am văzut că încă avea cearcăne, însă nu mai era cuprins de paloarea cadaverică de dinainte.

— Ți-ai revenit!

— Da, mi-a luat ceva timp; am avut un somn ciudat, nu atât de odihnitor cât ar fi trebuit, dar e ca și cum azi s-ar fi aprins o scânteie în mine și, în sfârșit, mi-am revenit.

— Mă bucur. Tare mi-am mai făcut griji din cauza ta. În clipa în care am spus-o, mi-am dat seama cât de adevărat era, și mi-a mai scăpat ceva: mi-a fost dor de tine.

Mi-a strâns mâna și m-a tras mai aproape de el. I-a dispărut brusc toată îngâmfarea aia afișată în glumă.

— Știi. Te-am simțit distantă și speriată. Ce vrea să însemne asta?

Am început să-i spun că se înșela - că îl lăsasem doar să se refacă, însă cuvintele care mi-au ieșit de pe buze au fost mai pline de adevăr.

— Ai fost grav rănit din cauza mea.

— Nu din cauza ta, Z. Am fost rănit pentru că asta face Întunericul - încearcă să ne distrugă pe noi, cei care luptăm de partea Luminii.

— Da, aș dori însă ca Întunericul să se mai ia și de altcineva și să te lase să te odihnești.

M-a înghiontit cu umărul.

— Știam în ce intru când am depus jurământ față de tine. Atunci nu m-a deranjat - nu mă deranjează nici acum, și la fel o să fie și peste cincizeci de ani. Și, Zoey, nu prea reiese că m-am purtat bărbătește și ca un Războinic dacă spui că Întunericul „s-a luat” de mine.

— Uite ce e, eu vorbesc serios. Vrei să știi ce-i cu mine, ei bine, m-am speriat că poate, de data asta, ai fost rănit prea grav. Am șovăit, m-am luptat cu lacrimi care m-au luat prin surprindere, apoi, într-un final, am înțeles. Așa de grav, încât ai fi putut să nu te mai faci bine. Atunci m-ai fi părăsit și tu.

În acea clipă, prezența lui Heath între noi era atât de reală, încât aproape mă așteptam să-l văd cum iese din umbră și spune: Salutare, Zo. Hai, nu plânge. Te umpli de mucii când plângi. La gândul ăsta, sigur că mi-a fost și mai greu să nu urlu.

— Ascultă-mă, Zoey. Sunt Paznicul tău. Ești regina mea; asta e mai mult decât o Mare Preoteasă, așa că avem o legătură mai strânsă decât cea a unui Războinic legat prin jurământ obișnuit.

Am clipit și i-am zis:

— E bine așa, pentru că mi se pare că nenorocirile încearcă mereu să mă smulgă de lângă toți cei pe care îi iubesc.

— Nimic nu o să mă despartă de tine, Z. Am jurat că așa va fi. A zâmbit, iar siguranța, încrederea și dragostea care se citeau în ochii lui erau atât de puternice, încât mi s-a tăiat răsuflarea. N-o să scapi niciodată de mine, mo bann ri.

— Bine, am spus încet și mi-am sprijinit capul de umărul lui, în timp ce m-a cuprins cu brațele. M-au obosit toate despărțirile astea.

M-a sărutat pe frunte și a murmurat când mi-a atins pielea:

— Și pe mine.

— De fapt, cred că pur și simplu sunt obosită. Punct. Și eu am nevoie să mă refac. Mi-am ridicat privirea spre el. Ți-ar conveni dacă am rămâne aici? Nu - nu vreau să plec și să mă întorc la... la... am avut o ezitare, căci nu știam exact ce cuvinte să aleg pentru ce simțeam.

— La tot - cu bune și cu rele. Știu ce vrei să spui, a zis Pznicul meu. Sgiach n-are nimic împotriva?

— A spus că putem rămâne cât timp îmi îngăduie conștiința, am răspuns cu un zâmbet destul de crispat. În clipa asta, conștiința mea cu siguranță e de acord.

— Mie-mi convine. Nu mă grăbesc deloc să mă întorc la toată povestea cu Neferet, care precis ne așteaptă.

— Atunci rămânem aici o vreme?

Stark m-a strâns în brațe.

— Rămânem până când o să hotărâști să plecăm.

Am închis ochii și m-am odihnit în brațele lui Stark, cu senzația că mi se luase o mare greutate de pe suflet. Când m-a întrebat: „Hei, ai vrea să faci ceva pentru mine?“, mi-a fost ușor să răspund pe loc:

— Da, orice.

L-am auzit cum chicotește.

— Asta mă face să schimb ceea ce urma să te rog.

— Nu genul ăla de orice. L-am împins nițel, deși mă simțeam ușurată să văd că Stark se purta iar așa cum îi era obiceiul.

— Nu? Privirea i-a alunecat de la ochii mei la buze și, brusc, a părut mai puțin încrezut și mai flămând - iar acea privire mi-a dat fiori în stomac. Apoi s-a aplecat și m-a sărutat, apăsând și lung, și m-a lăsat fără suflare. Ești sigură că nu te referi la acel orice? a întrebat, cu vocea mai joasă și mai aspră decât de obicei.

— Nu. Da.

A rânjit.

— Care dintre ele?

— Nu știu. Nu pot să mai gândesc dacă mă săruți așa, i-am spus foarte sincer.

— Atunci va trebui să te mai sărut așa, a spus.

— Bine, am răspuns, amețită și simțind că mi se înmoaie genunchii.

— Bine, a repetat el. Dar mai târziu. Acum o să-ți arăt ce Paznic puternic sunt și o să rămân la întrebarea inițială. A băgat mâna în tolba de piele pe care o avea prinsă de o curea peste piept și a scos o fâșie îngustă de tartan MacUallis, pe care a ridicat-o astfel încât să fluture ușor, purtată de briză. Zoey Redbird, vrei să-ți legi împreună cu mine dorințele și visurile de viitor într-un nod în copacul dorințelor?

Am ezitat numai o secundă - destul de lungă pentru a simți durerea ascuțită provocată de absența lui Heath, absența unui viitor ce nu avea să fie niciodată -, apoi am clipit ca să-mi alung lacrimile și i-am răspuns Războinicului meu Paznic.

— Da, Stark, o să-mi leg împreună cu tine dorințele și visurile de viitor.

Capitolul 4

Zoey

— Ce să fac cu fularul de cașmir?

— Rupe o fâșie din el, a spus Stark.

— Ești sigur?

— Da, Seoras însuși mi-a dat instrucțiunile. Asta mi-a spus, și, în plus, o mulțime de comentarii deștepte despre educația mea care, din păcate, are lipsuri și ceva despre faptul că sunt prost de dau în gropi și încă ceva despre faptul că sunt o haimana, și nu știu ce naiba înseamnă asta.

— Haimana? Cum adică?

— Nu știu.

Și eu, și Stark am ridicat din umeri, absolut de acord în ce-l privește pe Seoras și ciudățeniile lui.

— În orice caz, a continuat Stark, a spus că bucățile de material trebuie să provină de la ceva care e al meu și ceva care îți aparține, și trebuie să aibă o semnificație specială pentru noi. A zâmbit și a tras de fularul meu sclipitor și scump. Ți place foarte mult, nu-i așa?

— Da, destul cât să nu vreau să-l rup.

Stark a izbucnit în râs, a scos pumnalul din teaca de la piept și mi l-a dat.

— Bine, atunci înnodată cu bucata mea de tartan, o să formeze o legătură puternică între noi.

— Mda, dar tu n-ai plătit tartanul ăla cu optzeci de euro, care înseamnă peste o sută de dolari, cred, am mormăit eu în timp ce am luat pumnalul.

În loc să mă lase să i-l iau, Stark a avut o ezitare. Privirea lui a căutat-o pe-a mea.

— Ai dreptate. Nu l-am plătit cu bani. L-am plătit cu sânge.

Mi-am încovoizat umerii, abătută.

— Iartă-mă. Auzi la mine, să mă văicăresc pentru bani și pentru fular. La naiba! Încep să semăn cu Afrodita.

Stark a întors pumnalul astfel încât acum îl apăsa pe piept, în dreptul inimii.

— Dacă ajungi ca Afrodita, o să mă înjunghii.

— Dacă ajung ca Afrodita, mai întâi să mă înjunghii pe mine. Am întins mâna să iau pumnalul și, de data asta, mi l-a dat.

— De acord. A zâmbit larg.

— De acord, am spus, apoi am străpuns capătul franjurat al fularului meu și, cu o smucitură rapidă, am rupt din el o fâșie lungă și subțire. Și-acum ce urmează?

— Alege o ramură. Seoras a spus că și eu, și tu trebuie să tăcem. Le înnodăm împreună, iar dorințele pe care ni le punem vor fi și ele legate laolaltă.

— Pe cuvânt? Asta-i foarte romantic.

— Mda, știu. A întins mâna și și-a trecut degetul de-a lungul obrazului meu. Încep să-mi doresc să fi inventat eu toate astea, doar pentru tine.

L-am privit în ochi și am rostit exact ce gândeam.

— Ești cel mai bun Paznic din lume.

Stark scutură din cap și fața îi deveni serioasă.

— Nu sunt. Nu spune asta.

Exact ca el, mi-am trecut și eu degetul pe obrazul lui.

— Pentru mine, Stark. Pentru mine, ești cel mai bun Paznic din lume.

S-a mai relaxat un pic.

— O să încerc să fiu, pentru tine.

De la el, mi-am întors privirea spre bătrânul copac.

— Acolo, am arătat cu degetul spre o ramură joasă care se bifurca și forma din frunze și din crengi conturul perfect al linei inimii, acela e locul nostru.

Am mers împreună lângă copac. Apoi, urmând instrucțiunile Paznicului lui Sgiach, Stark și cu mine ne-am înnodat tartanul maroniu MacUallis și fâșia mea bej sclipitoare. Ni s-au atins degetele și, în timp ce făceam nodul, ne-am privit în ochi.

— Dorința mea este să avem împreună un viitor puternic, la fel ca nodul ăsta, a spus el.

— Dorința mea este să avem împreună un viitor legat, la fel ca nodul ăsta, am spus.

Ne-am pecetluit dorințele cu un sărut care mi-a tăiat respirația. Mă lipisem de Stark pentru a-l mai săruta o dată, când el m-a luat de mână și mi-a spus:

— Mă lași să-ți arăt ceva?

— Da, sigur, am spus, socotind că, în clipa aia, l-aș fi lăsat pe Stark să-mi arate absolut orice.

A început să mă călăuzească spre dambă, dar mi-a simțit ezitarea, căci m-a strâns de mână și mi-a zâmbit.

— Nimic din ce-i aici nu-ți poate face rău, iar dacă ar fi ceva, te-aș apăra. Îți promit.

— Știu. Îmi pare rău. Am înghițit nodul ciudat pe care teama mi-l pusese în gât, i-am strâns și eu mâna și am pășit împreună în dambă.

— Te-ai întors, Z. Te-ai întors cu adevărat. Și ești în siguranță.

— Nu-ți amintește și ție de Tărâmul de Dincolo? Am vorbit încet, iar Stark a trebuit să se aplece spre mine ca să audă.

— Ba da, dar într-un fel plăcut.

— Și mie, mai tot timpul. Aici sunt lucruri care mă duc cu gândul la Nyx și la tărâmul ei.

— Cred că asta vine de la cât de vechi e locul ăsta și cât de rupt de lume a fost. Gata, aici e, a spus.

Seoras mi-a povestit despre asta și mă gândeam să-l văd exact înainte de sosirea ta. Asta am vrut să-ți arăt. Stark a făcut semn în față, undeva mai la dreapta noastră, iar eu am tresărit de plăcere. Unul dintre copaci strălucea. Din interiorul crăpăturilor inegale ale scoarței groase, licărea o lumină blândă, albăstruie, ca și

cum copacul ar fi avut vene luminoase.

— E nemaipomenit! Ce-i asta?

— Sunt convins că există o explicație științifică - probabil ceva legat de plante fosforescente și alte chestii asemenea, dar prefer să cred că-i vorba despre magie, magie scoțiană, a spus Stark.

L-am privit, am zâmbit și am tras nițel de kilt.

— Și mie îmi place să-i spun magie. Apropo de lucruri scoțiene, îmi plac al naibii de mult în ținuta asta. A aruncat o privire spre kilt.

— Mda, e tare ciudat că o simplă fustă din lână poate avea o alură atât de bărbătească.

Am chicotit.

— Tare aș vrea să te aud spunându-i lui Seoras și celorlalți Răzoinici că poartă fuste de lână.

— Asta nu, nici în ruptul capului. Tocmai m-am întors din Tărâmul de Dincolo, dar asta nu înseamnă că țin cu tot dinadinsul să-mi dau duhul. Apoi a părut să reflecteze la ceea ce tocmai îi spusese și a adăugat: carevasăzică, mă plac în chestia asta?

Mi-am încrucișat brațele și i-am dat ocol, măsurându-l foarte atentă din cap până în picioare, în timp ce mă privea. Culoarele tartanului MacUallis îmi aminteau întotdeauna de pământ - în mod extrem de ciudat, mai ales de solul roșcat din Oklahoma. Acel cafeniu ruginiu caracteristic era combinat cu nuanța mai deschisă a frunzelor abia ruginite și cu negrul cenușiu al scoarței de copac. Purta kiltul după vechiul obicei, așa cum îl învățase Seoras, căci pliase toată bucata aia de material cu mâna, apoi se înfășurase în ea și o prinsese în curele și în broșe vechi și grozave (îmi închipuiam însă că Războinicii nu le numeau broșe). Mai avea o bucată de tartan pe care o putea trage peste umeri, un lucru bun de altfel, pentru că, în afară de împletitura de curele din piele, pieptul nu-i era acoperit decât de un tricou fără mâneci, care-i lăsa mai toată pielea la vedere.

Și-a dres glasul. Zâmbetul abia schițat i-a dat un aer de băiețandru cam încurcat.

— Ei bine? Am trecut inspecția, regina mea?

— Absolut. Am zâmbit. Cu „foarte bine”.

Am apreciat faptul că, deși era un Paznic masiv și puternic, a părut ușurat.

— Mă bucur să aflu asta. Ia uite cât de folositoare poate fi stofa asta de lână. M-a luat de mână și m-a dus mai aproape de copacul strălucitor lângă care s-a așezat, după ce a întins o parte din tartan pe mușchi. Așază-te, Z.

— Bucuroasă, am spus, și m-am cuibărit lângă el. Stark m-a luat în brațe și m-a acoperit cu capătul kiltului, așa că, acum, stăteam la căldură, învelită cu stofa moale.

Am stat așa ceva vreme, din câte mi s-a părut. Nu am scos o vorbă. Ne-am cufundat doar într-o tăcere minunată și confortabilă. Mă simțeam bine în brațele lui Stark. În siguranță. Iar când mâinile lui au început să se miște, urmărindu-mi desenul tatuajelor, mai întâi pe față, apoi în josul gâtului, m-am simțit la fel de bine.

— Mă bucur că au revenit, a spus Stark încet.

— Asta s-a întâmplat datorită ție, am răspuns în șoaptă. Datorită lucrurilor pe care, datorită ție, le-am simțit în Tărâmul de Dincolo.

A zâmbit și m-a sărutat pe frunte.

— Adică teamă și groază?

— Nu, am spus, și i-am atins fața. M-ai făcut să mă simt iar vie.

Buzele lui au alunecat de pe frunte spre gura mea. M-a sărutat apăsător și, cu buzele încă lipite de-ale mele, a spus:

— Mă bucur să aud asta, căci toată povestea cu Heath și faptul că era cât pe-acum să te pierd m-au făcut să-mi dau seama de un lucru pe care înainte doar îl bănuiam. Nu pot trăi fără tine, Zoey. Poate voi fi doar Paznicul tău și vei avea un alt consort sau chiar un partener, însă indiferent cine ar apărea în viața ta, asta nu va schimba ceea ce sunt eu pentru tine. Niciodată n-o să mai fiu supărat și egoist și n-o să te mai părăsesc. Fie ce-o fi. N-o să mă deranjeze prezența altor tipi în viața ta, iar asta nu o să schimbe ce-i între noi. Îți jur.

A oftat, apoi și-a apăsător fruntea de fruntea mea.

— Mulțumesc, am spus. Chiar dacă asta sună ca și cum m-ai împinge în brațele altor tipi.

S-a lăsat pe spate, încrunțat, și a spus:

— Z., asta-i o tâmpenie.

— Păi, tocmai ai spus că-i în ordine dacă sunt cu...

— Nu! M-a scuturat puțin. N-am spus că e în ordine dacă ești cu alți tipi. Am spus că asta nu o să distrugă ce avem.

— Ce anume avem?

— Ne avem unul pe celălalt. Pentru totdeauna.

— Mie îmi este de ajuns, Stark. I-am cuprins umerii cu brațele. Ai vrea să faci ceva împreună cu mine?

— Îhî, orice, mi-a îngânat răspunsul, iar asta ne-a făcut pe amândoi să zâmbim.

— Sărută-mă ca mai înainte, ca să nu mai pot gândi.

— Cu asta mă descurc, a spus.

Sărutările lui Stark au fost la început ușoare și gingașe, însă nu pentru mult timp. Când au devenit mai intense, mâinile lui au început să-mi exploreze corpul. Când a ajuns la marginea tricoului meu a ezitat, iar acel scurt moment de ezitare a fost ceea ce m-a făcut să mă decid. Îl doream pe Stark. Din tot sufletul. M-am depărtat de el ca să-i pot privi în ochi. Amândoi respiram sacadat, iar el s-a aplecat spre mine, lipindu-se de trupul meu.

— Așteaptă. Mi-am rezemat palma pe pieptul lui.

— Iartă-mă. Avea vocea răgușită. Nu am vrut să fiu așa de agresiv.

— Nu, nu despre asta-i vorba. Nu ești prea agresiv. Numai că voiam... ăăă... Am ezitat, încercând să gândesc, deși mintea îmi era încețoșată de dorința pe care o simțeam pentru el. La naiba! O să-ți arăt ce vreau. Înainte de a avea timp să fiu cuprinsă de sfială ori de jenă, m-am ridicat în picioare. Stark mă privea cu ochi în care se amestecau curiozitatea și pasiunea, dar, în clipa în care mi-am scos tricoul, mi-am desfăcut jeanșii și i-am dat jos, curiozitatea a dispărut, iar ochii lui au părut să se întunece sub intensitatea pasiunii. M-am reîntors la siguranța oferită de brațele lui și mi-a plăcut senzația de asprime a tartanului pe piele.

— Ești așa de frumoasă, a spus Stark, în timp ce urmărea cu degetul desenul tatuajului care mi se încolăcea în jurul taliei. Atingerea lui m-a făcut să tremur. Ți-e frică? a întrebat și m-a tras mai aproape.

— Nu tremur de frică, am șoptit printre sărutări, cu buzele lipite de ale lui. Tremur pentru că te doresc atât de mult.

— Ești sigură?

— Absolut sigură. Te iubesc, Stark.

— Și eu te iubesc, Zoey.

Atunci Stark m-a luat în brațe, iar mâinile și buzele lui au făcut să dispară restul lumii și m-au făcut să mă gândesc doar la el - să doresc să fiu doar cu el. Atingerea lui a alungat în ceața trecutului amintirea urâtă a lui Loren și greșeala de a mă fi dăruit lui. În același timp, Stark a alinat durerea pe care încă o purtam în mine, în urma pierderii lui Heath. Întotdeauna o să-mi fie dor de el, dar fusese muritor, iar în timp ce Stark făcea dragoste cu mine, am înțeles că, până la urmă, trebuia să-mi iau rămas-bun de la Heath.

Stark era viitorul meu - Războinicul meu - Paznicul meu - dragostea mea.

După ce Stark și-a desfăcut din jurul trupului tartanul MacUallis și s-a lungit gol alături de mine, s-a aplecat și, mai întâi, i-am simțit limba pe gâtul meu, în locul în care pulsa sângele, apoi o scurtă atingere a dinților.

— Da, am spus, surprinsă de sunetul sugrumat și neobișnuit al propriei mele voci. Mi-am răsucit corpul astfel încât buzele lui Stark să se lipească și mai mult de gâtul meu și i-am sărutat adâncitura fermă și netedă dintre umăr și biceps. Formulând, la rândul meu, o întrebare mută, i-am atins pielea cu dinții.

— O, da, zeiță! Te rog, Zoey, te rog.

N-am mai putut aștepta. I-am crestat pielea exact în aceeași clipă în care el m-a mușcat blând de gât și, odată cu gustul dulce și cald al sângelui lui, corpul mi-a fost invadat de senzațiile noastre comune. Legătura dintre noi era ca un foc - ne ardea și ne consuma, cu o intensitate aproape dureroasă. Cu o plăcere aproape nesuportat. Eram strâns îmbrățișați, cu gurile lipite de piele, cu trupurile unul lângă celălalt. Îl simțeam doar pe Stark. Auzeam bătăile inimilor noastre la unison. Nu știam unde era granița dintre corpurile noastre. Nu știam care era plăcerea mea și care era a lui. Mai târziu, pe când stăteam întinsă în brațele lui, cu picioarele încolăcite și corpurile încă acoperite de sudoare, am trimis o rugă tăcută către Zeița mea: Nyx, îți mulțumesc că mi l-ai dat pe Stark. Îți mulțumesc că i-ai permis să mă iubească.

*

N-am părăsit dumbrava timp de câteva ore. Mai târziu, mi-am amintit de noaptea aceea ca de unul dintre momentele cele mai fericite din viață. În negura viitorului, acel moment în care fusesem învăluită în îmbrățișarea lui Stark, când ne-am dăruit mângâieri și visuri, acea clipă suspendată în timp, în care fusesem pe de-a-ntregul mulțumită, avea să fie o amintire de neprețuit, ca lumina caldă a unei lumânări în cea mai neguroasă noapte.

Mult mai târziu, ne-am îndreptat încet spre castel. Degetele ne erau împletite, coapsele noastre se atingeau familiar. Tocmai traversaserăm podul de peste șanțul cu apă, iar eu fusesem atât de absorbită de Stark, încât nici nu observasem capetele înfipte în țărugi. De fapt, nu prea observasem mai nimic, până când nu a intervenit vocea Afroditei.

— Of, la naiba. E ca și cum v-ați fi lipit un afiș pe frunte.

Plină de visare, mi-am ridicat capul de pe umărul lui Stark și am văzut-o pe Afrodita care stătea la intrarea în castel, scăldată în lumina unei torțe și bătând enervată din picior.

— Dă-le pace, frumoasa mea. Au dreptul la un strop de fericire. Vocea gravă a lui Darius s-a auzit din umbra care era în jurul ei.

Una dintre sprâncenele ei blonde s-a arcuit batjocoritor.

— Cred că altceva, nu fericire, i-a oferit ea lui Stark.

— Zău că, în clipa asta, nici măcar lipsa ta de maturitate nu mă afectează, i-am spus.

— Pe mine însă da, a spus Stark. N-ar trebui să smulgi penele vreunui pescăruș ori cleștii crabilor? Afrodita s-a comportat de parcă Stark n-ar fi scos o vorbă și a venit spre mine.

— E adevărat?

— Ce să fie adevărat? Că ești o mare pacoste? am întrebat.

Stark a pufnit.

— Asta așa e.

— Dacă e adevărat, trebuie să-i spui. Eu nu stau să-l ascult cum se smiorcăie.

Afrodita a exclamat, gesticulând cu iPhone-ul.

— Frate, chiar și pentru cineva ca tine, comportamentul asta e extrem de ciudat, am spus. E nevoie să intervenim cu terapie prin cumpărături? Ceee săă fiece adevărat? Am vorbit rar, prefăcându-mă că mă adresez unui străin vorbitor de engleză.

— E adevărat ce tocmai mi-a spus Regina Afurisitei de Skye - că nu pleci mâine împreună cu noi? Că rămâi aici?

— Aaa. Mi-am târșăit picioarele, întrebându-mă de ce-ar trebui să mă simt vinovată. Da, e adevărat.

— Grozav. Pur și simplu, grozav. În cazul ăsta, cum spuneam, dă-i tu vestea asta.

— Cui?

— Lui Jack. Poftim. O să izbucnească în plâns, o să i se strice machiajul, iar asta o să-l facă să jelească și mai tare. Iar eu nu vreau să am de-a face cu un homo mucos. Absolut deloc. Afrodita a împuns ecranul telefonului cu degetul. Când mi l-a întins, deja suna.

Când a răspuns, Jack a vorbit blând, dar pe un ton defensiv.

— Afrodita, dacă mai ai de gând să spui ceva urât despre Ritual, atunci mai bine nu mai vorbi deloc. Și-apoi, nu te mai ascult pentru că tocmai repet Defying Gravity. Așa că asta-i tot.

— Ăăă, salut, Jack, am spus.

Aproape că i-am văzut zâmbetul sclipitor prin telefon.

— Zoey! Maaamă, ce grozav că nu ești moartă, și nici măcar ca și moartă. A, ți-a spus Afrodita ce plănuim să facem mâine, după întoarcerea ta? Zeița mea, o să fie așa de mișto!

— Nu, Jack, Afrodita nu mi-a spus pen' că...

— Super! Îți spun eu. Prin urmare, o să organizăm o ceremonie specială, un Ritual de Sărbătorire a Fiicelor și Fiilor Întunecați, cu nume proprii și tot tacâmul, pentru că e mare lucru pentru noi că te-ai reîntregit.

— Jack, trebuie să...

— Nu, nu, nu trebuie să faci nimic. M-am ocupat eu de toate. Am aranjat până și cu mâncarea, cu ajutorul lui Damien, desigur. Vreau să spun...

Am oftat și am așteptat să tragă o gură de aer.

— Vezi, ce-ți spuneam, a șoptit Afrodita, în timp ce Jack turuia întruna. O să se pună pe urlat, dacă-i strici planul.

— ... iar momentul meu favorit e când o să intri în cerc, iar eu o să cânt Defying Gravity. Știi, cum a făcut Kurt în Glee, numai că eu chiar o să ating nota aia înaltă. Ei, ce părere ai?

Am închis ochii, am tras aer în piept și am spus:

— Cred că ești un adevărat prieten.

— Ooo! Mulțumesc!

— Dar hai să mai amânăm Ritualul.

— Să-l amânăm? De ce? Deja începuse să-i tremure vocea.

— Pentru că... Am ezitat. La naiba. Afrodita avea dreptate. Probabil că într-adevăr urma să izbucnească în plâns.

Stark mi-a luat telefonul din mână cu blândețe și a apăsător pe difuzor.

— Salutare, Jack, a spus.

— Salut, Stark!

— Ai putea să-mi faci o favoare?

— O, pe Zeița mea! Sigur că da!

— Uite ce e, încă sunt cam întors pe dos după povestea aia cu Tărâmul de Dincolo. Afrodita și Darius se întorc mâine, dar Zoey o să mai rămână cu mine aici, pe Skye, până când mă mai înzdrăvenesc puțin. Așa că ai putea să anunți tu pe toată lumea că nu ne întorcem în Tulsa până peste vreo două săptămâni? Vrei să le transmiți asta din partea mea și să mai liniștești spiritele?

Mi-am ținut răsuflarea, în așteptarea lacrimilor, dar când colo, vocea lui Jack s-a auzit extrem de hotărâtă și matură.

— Sigur că da. Nu-ți face nici un fel de grijă, Stark. O să-i anunț pe Lenobia, pe Damien și pe toți ceilalți. Z., nu-i nici o problemă. Sigur că putem amâna. Așa o să am mai mult timp să repet cântecul și să mă gândesc cum să fac săbii din origami pentru decorarea spațiului. Mă gândeam să le agăț cu fir de undiță, știi tu, chestia aia transparentă, ca să pară că sfidează gravitația.

Am zâmbit și i-am spus pe mutește mulțumesc lui Stark.

— Sună grozav, Jack. N-o să-mi fac nici o grijă, dacă știu că te ocupi tu de decorațiuni și de muzică.

Râsul lui Jack se auzi vesel în telefon.

— O să fie un Ritual de pomină! Stai să vezi. Stark, să te faci bine. A, iar tu, Afrodita, n-ar trebui să presupui că o să izbucnesc în plâns la primul semn de schimbare a planurilor de petrecere.

Afrodita a aruncat o privire încruntată spre telefon.

— De unde naiba ai știut că am presupus așa ceva?

— Sunt gay. Știi anumite lucruri.

— Mă rog. Spune la revedere, Jack. Telefonul meu e în roaming, a spus Afrodita.

— La revedere, Jack! a spus Jack, chicotind, în timp ce Afrodita a smuls telefonul din mâna lui Stark și a închis.

— A mers mai bine decât credeai, i-am zis Afroditei.

— Mda, „ea“ a reacționat bine. Mă întreb cum o să reacționeze cealaltă, pentru că ea e cu mult mai rea decât domnișoara Jack.

— Ascultă, Afrodita, Damien nu e un gay efeminat, nu că asta ar fi ceva rău. Dar zău că aș vrea să vorbești mai frumos despre amândoi.

— Mai lasă-mă. Nu la homosexualii tăi mă refer. Vorbesc despre Neferet.

— Neferet! Am vorbit cu asprime. Nu-mi plăcea nici măcar să-i pronunț numele. Ce vești ai de la ea?

— Nici una. Tocmai de-aia și sunt îngrijorată. Însă, Z., nu-ți face griji din pricina asta. La urma urmei, tu o să fii aici, pe Skye, cu mii de tipi masivi și puternici, alături de Stark, care să te apere, în timp ce noi, ceilalți, bieții muritori, o să ducem mai departe bătălia aia dintre bine și rău, Întuneric și Lumină bla, bla și așa mai departe, până o să ne iasă pe nas. Afrodita se întoarce și urcă treptele castelului cu pași apăsați.

— Afrodita e o biată muritoare? Mă gândeam că e-o pacoste mai mare, spuse Stark.

— Te-am auzit, să știi! a strigat Afrodita peste umăr. A, și ca să știi, Z., am avut o problemă cu bagajele, de parcă nu aveam destule, așa că îți confisc valiza pe care ai adus-o alaltăieri. Mă duc să împachetez. Pe mai târziu, țăranilor. Apoi a trântit masiva ușă de lemn a castelului, ceea ce a presupus o oarecare trudă.

— Este răpitoare, a spus Darius, zâmbind cu mândrie în timp ce urca treptele în urma Afroditei.

— Mie îmi vin în minte alte cuvinte cu r ce-ar putea s-o definească. Răpitoare nu e unul dintre ele, a mormăit Stark.

— Îmi vin în minte rătăcită la cap și rea, am spus.

— Mie îmi vine să spun rahat, a spus Stark.

— Rahat?

— Cred că-i o mică ticăloasă, însă ar fi prea multe cuvinte și nici nu încep cu r, așa că ăsta e cel mai apropiat, a răspuns el.

— Ha, ha, am spus. Apoi l-am luat de braț. Încerci să-mi abați atenția de la povestea cu Neferet, așa-i?

— Funcționează?

— Nu prea.

Stark m-a luat de mijloc.

— Atunci va trebui să-mi perfecționez tehnicile de abatere a atenției.

Ținându-ne de mână, am mers spre intrarea castelului. L-am lăsat pe Stark să mă distreze cu lista de cuvinte cu r care i se potriveau Afroditei mai bine decât răpitoare și am încercat să-mi redobândesc senzația de fericire mulțumită pe rare o simțisem cu atât de puțin timp în urmă și pentru atât de scurt timp. Mi-am tot spus că de Neferet mă despărțea o lume întregă - și că adulții din acea lume erau în stare să se ocupe de ea. Când Stark mi-a deschis ușa castelului, mi-am ridicat privirea, unde am zărit steagul care flutura cu mândrie peste domeniul lui Sgiach. M-am oprit și am admirat frumusețea puternicului taur negru pe care se profila silueta strălucitoare a Zeiței. Exact atunci, un fuior de ceață s-a ridicat dinspre apa de lângă castel, ceea ce a schimbat imaginea steagului transformând taurul negru într-o stafie albă, acoperind complet silueta Zeiței.

Am simțit cum frica mi se răspândea în tot corpul.

— Ce e? Stark a venit lângă mine, neliniștit brusc.

Am clipit. Ceața a dispărut, iar steagul a revenit la forma inițială.

— Nimic, am răspuns iute. Sunt paranoică, asta-i tot.

— Hei, sunt aici. Nu ai de ce să fii paranoică; nu ai de ce să te îngrijorezi. Pot să te apăr.

Stark m-a luat în brațe și m-a ținut strâns, protejându-mă de restul lumii și de ce încercau să-mi transmită instinctele.

Capitolul 5 Stevie Rae

— Nu ești tu însăși. Îți dai seama?

Stevie Rae ridică privirea către Kramisha.

— Nu fac decât să stau aici și să-mi văd de-ale mele. Se opri, de parcă ar fi gândit: spre deosebire de tine. De ce, mă rog, nu sunt eu însăși?

— Ți-ai ales cel mai întunecat și mai sinistru colț de-aici. Ai stins lumânările alea ca să fie și mai întuneric. Și stai aci văietându-te atât de tare, că aproape aud ce gândești.

— N-ai cum să auzi ce gândesc.

Tonul aspru din vocea lui Stevie Rae o făcu pe Kramisha să-și ridice mirată privirea.

— D'apăi sigur că n-am cum. Nu trebuie să te înfoi așa. Am spus aproape. Doar nu-s Sookie Stackhouse. Pe urmă, chiar de-aș fi, nu ți-aș asculta gândurile. N-ar fi politicos, iar mama m-a învățat bunele maniere. Kramisha se așeză alături de Stevie Rae pe băncuța de lemn. Apropo, oare eu sunt singura carc crede că vârcolacul e mai atrăgător decât Bill și Eric la un loc?

— Kramisha, nu-mi divulga lucruri din sezonul trei din True Blood. N-am terminat încă de văzut nici DVD-urile cu sezonul doi.

— Ei, ziceam și io, da' pregătește-te de niște frumuseți cu patru picioare.

— Pe bune! Să nu îndrăznești să-mi mai povestești altceva.

— Bine, bine, da' chiar tre' să-ți spun despre vârcolacu' ăla arătos, ce mai bucățică.

— Banca asta e din lemn. Lemnul e echivalent cu pământul. Asta înseamnă că aș putea să te bat măr cu ea dacă-mi torni toate secretele din True Blood.

— Da' nu vrei să te calmezi odată? Am terminat cu subiectul ăsta. Tre' să discutăm altceva înainte de-a merge la una dintre cele mai plictisitoare ședințe de Consiliu.

— Face parte din obligațiile noastre. Eu sunt Mare Preoteasă. Tu ești Poetă Laureată. Trebuie să mergem la Ședința de Consiliu. Stevie Rae oftă prelung și își strânse umerii. La naiba. Tare o să mă bucur mâine, când se întoarce Z.

— Bine, bine, am înțeles. Ce nu-nțeleg e ce anume te-a zăpăcit atât de tare, încât ești așa de întoarsă pe dos.

— Prietenul meu și-a pierdut mințile și a dispărut de pe fața pământului. Cea mai bună prietenă a mea aproape că a murit în Tărâmul de Dincolo. Novicii roșii - ceilalți - încă sunt pe undeva pe-acolo făcând naiba-știe-ce, iar asta sunt sigură că înseamnă că mănâncă oameni. Colac peste pupăză, mai trebuie să fiu și Mare Preoteasă, deși nici măcar nu știu exact ce presupune asta. Cred că toate astea-s de ajuns ca să zăpăcească pe oricine.

— Da, așa e. Da' tot nu înțeleg de ce-mi trimiți poeziile astea ciudate, de ți se zbârlește părul. Sunt toate despre tine și fiare, iar eu vreau să știu de ce.

— Kramisha, nu știu la ce te referi.

Stevie Rae dădu să se ridice, dar Kramisha băgă mâna în geanta ei uriașă și scoase de-acolo o bucată de hârtie violet acoperită de mângăliturile ei apăsată. Cu încă un oftat adânc, Stevie Rae se așeză și întinse mâna.

— Bine. Dă-mi să văd.

— Le-am scris pe-amândouă pe bucata asta de hârtie. Cea veche și cea nouă. Ceva îmi zice că poate ai nevoie să-ți fie reîmprospătată memoria.

Stevie Rae nu răspunse. Ochii ei căzură pe prima poezie. O citi fără grabă. Nu pentru că era cazul să i se aducă aminte. Nu avea nevoie. Fiecare vers al poeziei parcă îi fusese întipărit în minte cu un fier roșu.

Cea Roșie-n Lumină iată-apare,
vintre încinse se dezbină pentru ea
în apocaliptica-ncleștare.

Întunericul se-ascunde sub diferite-nfățișări
privește dincolo de forme, culoare ori minciuni
și de-ale sentimentelor învolburări.

Cu el te însoțește; dă-i inima pe dată
deși doar de-ntunericu-l separi
încrederea deplină fi-va.

Cu sufletul, iar nu cu ochii să privești
căci pentru a dansa cu fiarele
să vezi ce e sub mască tre' să te-nvoiești.

Stevie Rae se stăpâni să nu plângă, dar își simțea inima rănită și frântă. Poezia se adeverise. Îl privise pe Rephaim cu sufletul, nu cu ochii. Separase Întunericul și avusese încredere în el și îl acceptase - iar din cauza asta, pentru că se întovărășise cu o fiară, inima ei plătise. Încă mai plătea.

Fără tragere de inimă, Stevie Rae privi cea de-a doua poezie de pe pagină - cea nouă. Își puse în minte să nu reacționeze în vreun fel, să nu lase să i se vadă vreo emoție pe față, apoi începu să citească.

Fiarele pot fi încântătoare
Visurile devin dorințe
Realitatea are motiv să se schimbe
Încrede-te în adevărul tău
Bărbat... monstru... mister... magie
Ascultă cu inima
Privește fără dispreț
Iubirea nu va pierde
Încrede-te în adevărul lui
Promisiunea lui e dovada
Încercarea e dată de timp
Încrederea eliberează
Dacă există curajul de a schimba.

Stevie Rae își simți gura uscată.

— Îmi pare rău, nu am cum să te ajut. Nu știu despre ce e vorba. Încercă să-i dea înapoi Kramishei bucata de hârtie, dar poeta stătea cu mâinile încrucișate.

— Nu știi să minți, Stevie Rae.

— Nu-i foarte înțelept să-ți acuzi Marea Preoteasă de minciună. Ușorul ton răutăcios din vocea lui Stevie Rae o făcu pe Kramisha să clatine din cap.

— Ce-i cu tine? Ceva te roade, și nu știu ce. Dacă ai fi tu însăși, ai sta de vorbă cu mine. Ai încerca să înțelegi ce se întâmplă.

— Nu înțeleg deloc poezia! E vorba de metafore și simboluri, de previziuni ciudate și neclare.

— Asta-i o minciună gogonată, spuse Kramisha. Noi am reușit să descălcăm chestiile astea. Și Zoey la fel.

Tu și cu mine am făcut asta, sau cel puțin am făcut destul cât să-i trimitem vorbă lui Z. în Tărâmul de Dincolo. Și a fost de ajutor. Stark așa a spus. Kramisha arată cu degetul spre prima poezie. Câte ceva de aici s-a adevărit. Te-ai întâlnit cu fiarele. Taurii ăia. De atunci te-ai schimbat. Acum mi-a fost trimisă o altă poezie din alea despre fiare. Știi că sunt pentru tine. Și că tu știi mai multe decât spui.

— Uite ce e, Kramisha, nu te băga în treburile mele. Stevie Rae se ridică, ieși din iatac și, pe când se îndrepta spre Dragon Lankford, îi strigă peste umăr Kramishei: am terminat cu toate discuțiile astea despre fiare!

— Hei, stai puțin, ce-i cu toată cearta asta? Mâna puternică a lui Dragon o sprijini pe Stevie Rae în clipa în care se ciocni de el și se împiedică. Ai spus discuții despre fiare?

— Așa a spus. Kramisha arată spre foaia din mâna lui Stevie Rae. Mi-au fost transmise două poezii, una în ziua în care Stevie Rae a dat de taurii ăia, iar a doua, doar cu puțin timp în urmă. Nu vrea deloc să le ia în seamă.

— N-am spus că n-o să le iau în seamă. Doar că vreau să mă ocup de problemele mele și de mine fără să-și bage nasul toți ticăloșii din univers.

— Crezi că eu sunt unul dintre ticăloșii ăia? întrebă Dragon.

Stevie Rae se căzni să-l privească în ochi.

— Nu, sigur că nu.

— Și ești de acord cu mine că poeziile Kramishei sunt importante?

— Păi, da.

— Atunci nu poți să nu le iei în seamă. Dragon puse mâna pe umărul lui Stevie Rae. Știi cum e când vrei să ții departe de ochii lumii viața personală, numai că te-ai blocat într-o situație în care există lucruri mai importante decât intimitatea ta.

— Știu, dar pot să mă ocup singură de lucrurile astea.

— Nu te-ai ocupat de tauri, spuse Kramisha. Tot au apărut.

— Da' au dispărut, nu? Asta înseamnă că m-am ocupat de ei fără probleme.

— Îmi amintesc că te-am văzut după înfruntarea cu taurii. Erai grav rănită. Dacă ai fi înțeles avertizarea Kramishei, poate că nu ai fi plătit un preț așa de mare. Apoi, mai e și faptul că a apărut un Imitator de Corbi și s-ar putea să fie chiar creatura aia, Rephaim. Monstrul ăla încă se mai află pe nici pe undeva, și reprezintă un pericol pentru noi toți. Așa că, tânără preoteasă, trebuie să înțelegi că o avertizare care îți e adresată nu poate fi tăinuită pentru că influențează și viețile celorlalți.

Stevie Rae îl privi pe Dragon drept în ochi. Cuvintele lui erau puternice. Vocea lui era blândă. Dar oare zărise în ochii lui suspiciune și mânie, sau poate numai durerea care îl urmărise de la moartea soției lui?

În timp ce ea încă șovăia, Dragon continuă:

— Anastasia a fost omorâtă de o fiară. Nu mai putem îngădui ca o altă ființă nevinovată să mai fie atinsă de aceste creaturi ale Întunericului, dacă putem face ceva în privința asta. Știi bine că ce spun eu e adevărat, Stevie Rae.

— Șt-știi, se bâlbâi ea, încercând să lege cuvintele. Rephaim a omorât-o pe Anastasia în noaptea în care Darius l-a doborât din cer. Nimeni n-o să uite asta - nici eu nu pot să uit, mai ales acum, când lucrurile s-au schimbat. Au trecut săptămâni de când nu l-am văzut. Impregnarea noastră încă există. Pot să o simt, dar nu am simțit nimic transmis de la el.

Acea lipsă a oricărei senzații o făcu pe Stevie Rae să ia o hotărâre.

— Bine, ai dreptate. Am nevoie de ajutor. Poate că așa e dat să se întâmple, gândi ea pe când îi înmână poeziile lui Dragon. Poate că Dragon o să-mi descopere secretul și atunci totul o să piară: Rephaim, Impregnarea noastră și inima mea. Dar măcar o să se termine totul.

Pe când Dragon citea poezia, Stevie Rae văzu cum fața lui se întunecă. Atunci când, în sfârșit, ridică privirea spre ea, nu era nici o îndoială că arăta îngrijorat.

— Ce fel de legătură ai avut cu al doilea taur pe care l-ai invocat, cu cel negru, care l-a învins pe cel rău?

Stevie Rae încercă să-și ascundă ușurarea când văzu că Dragon se oprise la tauri și nu-i punea întrebări despre Rephaim.

— Nu știi dacă poți s-o numești cu adevărat o legătură, dar mi s-a părut minunat. Era negru. Dar Întunericul nu avea nici o legătură cu el. Era incredibil - ca cerul nopții sau ca pământul.

— Pământul... Dragon părea să gândească cu voce tare. Dacă taurul îți amintește de elementul tău, poate că asta e de ajuns ca să păstrați legătura.

— Știm însă că e bun, spuse Kramisha. Nu-i nici un secret. Nu se poate ca poezia să vorbească despre el.

— Și-atunci? Stevie Rae nu-și putu ascunde iritarea. Kramisha era ca un câine în fața unui os. Nu-i dădea

drumul, și pace.

— Și-atunci, poezia, mai ales ultima, vorbește despre încrederea în adevăr. Deja știm că e bun. Poți să ai încredere în taurul cel negru. De ce mai trebuie să-ți spună asta o poezie?

— Kramisha, așa cum încercam să-ți spun mai devreme, nu știu.

— Doar că io nu cred că vorbește despre taurul ăla negru, spuse Kramisha.

— Despre ce altceva să vorbească? Nu cunosc alte fiare. Stevie Rae vorbi repede, ca și cum viteza ar fi putut anula minciuna.

— Spuneai că Dallas are o afinitate nouă și neobișnuită și că pare s-o fi luat razna. Așa e? Întrebă Dragon.

— Da, cam așa, spuse Stevie Rae.

— Referirea la o bestie ar putea fi un simbol pentru Dallas. Poezia ar putea spune că trebuie să ai încredere în latura umană care există încă în interiorul său, spuse Dragon.

— Nu știu ce să zic, răspunse Stevie Rae. Ultima dată când l-am văzut, era extrem de agitat și părea dus cu sorcova. Spunea niște lucruri tare ciudate despre Imitatorul de Corbi pe care l-a văzut.

— Începe Ședința de Consiliu! Din ușa deschisă a Sălii de consiliu, vocea Lenobiei pluti de-a lungul coridorului.

— Pot să păstrez asta? Dragon luă bucata de hârtie, în timp ce porniră pe hol. O s-o copiez și apoi ți-o dau înapoi, dar aș vrea să o pot cerceta mai cu atenție.

— Da, nu-i nici o problemă, spuse Stevie Rae.

— Mă bucur că o să te gândești la poezia asta, Dragon, spuse Kramisha.

— Da, și eu, spuse Stevie Rae, încercând să pară că spune adevărul.

Dragon se opri.

— N-o voi arăta tuturor, ci numai acelor vampiri despre care cred că ne pot ajuta să descifrăm înțelesul poeziei. Îți înțeleg dorința de intimitate.

— O să-i povestesc lui Zoey despre asta mâine, imediat ce se întoarce, spuse Stevie Rae.

Dragon se încruntă.

— Cred, într-adevăr, că e bine să i-o arăți lui Zoey, numai că, din păcate, nu revine mâine la Casa Noptii.

— Cum? De ce?

— Se pare că Stark nu-i destul de înzdrăvenit ca să călătorească, așa că Sgiach le-a dat voie să rămână pe Skye cât le poștește inima.

— Zoey ți-a spus asta? Lui Stevie Rae nu-i venea să creadă că cea mai bună prietenă a ei îl sunase pe Dragon, și nu pe ea. Ce-o fi fost în mintea lui Z.?

— Nu, ea și Stark au vorbit cu Jack.

— A, Ritualul de Sărbătorire, se dumeri Stevie Rae și dădu din cap. Z. nu-i ascunsese nimic. Jack fusese atât de entuziasmat de Ritual, încât se autointitulase responsabil cu muzica, mâncarea și ornamentele - probabil că o sunase având pregătită o listă întreagă de întrebări, de genul: Care e culoarea ta preferată? și tortilla sau chipsuri?

— Băiatu' ăsta e de-a dreptul obsedat. Pun pariu că și-a pierdut mințile când a aflat că Z. nu vine acasă mâine.

— Dimpotrivă, profită de răgaz ca să exerseze melodia pe care vrea s-o cânte și ca să decoreze locul, spuse Dragon.

— Zeița să ne ajute, spuse Kramisha. Dacă o să agațe peste tot curcubeie și unicorni și o să ne oblige - iar - să purtăm eșarfele alea din pene, o să spun „pas“.

— Săbii din origami, spuse Dragon.

— Poftim? Stevie Rae era convinsă că nu auzise bine.

Dragon chicoti.

— Jack a trecut pe la vestiar și a luat cu împrumut o sabie scoțiană ca să aibă un model după care să lucreze. În onoarea Iul Stark, o să folosească săbii din origami atârinate cu fir de undiță. Spunea că o să fie ca în cântec.

— Pen' că or să sfideze gravitația. Stevie Rae pufni în râs. Îi plăcea de Jack. Nu avea cuvinte pentru cât de drăguț era.

— Sper numa' să nu le facă din hârtie roz. Chiar că nu se potrivește.

Ajunseră la ușa Sălii de Consiliu și, înainte de a intra în încăperea deja ticsită de lume, Stevie Rae îl auzi pe Dragon spunând:

— Nu roz. Purpurie. L-am văzut când căra un braț de hârtie purpurie.

Stevie Rae încă mai rânjea cu gura până la urechi când Lenobia ceru să se facă liniște în sala de ședințe.

În zilele următoare, avea să-și amintească de acel zâmbet și să-și dorească să păstreze în minte acea imagine a lui Jack care confecționa săbii din hârtie și cânta Defying Gravity, privind mereu partea bună a lucrurilor, mereu drăguț, mereu fericit și, mai ales, mereu în siguranță.

Capitolul 6

Jack

— Duch, ce-i cu tine, frumoaso? De ce ești atât de agitată azi? Jack scoase teancul de hârtie de origami de sub labradorul bejului și îl puse la loc sigur, departe de fundul câinelui, pe taburetul pe care-l folosea ca masă de exterior și ca suport pentru sabie. Masivul câine pufni, lovi pământul cu coada și veni iute mai aproape de Jack. El oftă și îi aruncă o privire drăgăstoasă, dar exasperată. Nu trebuie să stai lipită de mine. Totu-i în ordine. Fac doar niște ornamente.

— Azi e extrem de atașată de tine, spuse Damien, care își îndoi picioarele lungi și se așeză pe iarbă lângă Jack.

Jack se opri din lucrul la sabia de hârtie pe care o meșterea și mângâie capul moale al lui Duchess.

— Ce crezi, simte că S-T-A-R-K încă nu e complet refăcut? Oare știe că nu se întoarce mâine?

— Poate. Este foarte inteligentă, dar eu cred că e mai îngrijorată pentru tine, care o să te cațări pe chestia aia, decât din cauza oboselii și a întârzierii lui Stark.

Jack arătă nepăsător cu mâna spre scara de doi metri jumate, care aștepta instalată nu departe de ei.

— A, nici Duch, nici altcineva nu are de ce să-și facă griji. Scara este foarte sigură. Chiar are un clichet în plus, care o menține deschisă și o face extrem de stabilă.

— Nu știu ce să spun. E cam înaltă. Damien se uită îngrijorat spre ultima treaptă.

— Da' de unde, nu-i chiar așa de rău. Și-apoi, nici nu mă urc până-n vârf, sau oricum, nu pentru mult timp. Copacul ăsta, săracul, are ramuri care atârnă. Știi, de atunci de când el a țâșnit de sub el. Jack rosti ultima frază în șoaptă, ca pentru sine.

Damien își drese glasul și privi spre bătrânul stejar la fel de îngrijorat cum privise scara.

— Bine, nu te înfuria, doar că trebuie neapărat să discutăm despre alegerea acestui loc pentru Ritualul de Sărbătorire a lui Zoey.

Jack își ridică mâinile, cu palmele spre exterior - gestul universal pentru „stop“.

— Știi deja că oamenii or să aibă ceva de comentat în legătură cu locul ăsta. Dar am hotărât că argumentele mele în favoarea alegerii lui sunt mai bune decât cele care se opun.

— Dragule, întotdeauna intențiile tale au fost bune. Damien luă mâna lui Jack și o ținu într-ale sale. Dar cred că e timpul să te gândești că s-ar putea să fii singurul care să asocieze ceva bun cu locul ăsta. Aici au fost omorâți profesorul Nolan și Looren Blake. Kalona a scăpat de sub pământ, a sfărtecat solul și a crăpat în două copacul chiar aici. Mie nu mi se pare că ar fi ceva de sărbătorit în locul ăsta.

Jack puse mâna liberă peste a lui Damien.

— E un loc plin de putere, nu?

Ai dreptate, răspunse Damien.

— Iar puterea nefolosită nu este negativă sau pozitivă. Capătă acele caracteristici când este preluată și influențată de forțe exterioare. Așa e?

Damien făcu o pauză, se gândi, apoi încuviință din cap fără tragere de inimă.

— Da, presupun că iar ai dreptate.

— Ei bine, eu cred că puterea acestui loc - copacul despiciat și zona asta de lângă zid - a fost greșit folosită. Are nevoie de o șansă pentru a fi folosită din nou în favoarea Luminii și a binelui. Vreau să-i dau șansa asta; trebuie să i-o dau. Ceva din mine îmi spune că trebuie să mă aflu aici, să pregătesc Ritualul de Sărbătorire pentru întoarcerea lui Zoey, chiar dacă ea și Stark mai întârzie.

Damien oftă.

— Știi că niciodată nu ți-aș cere să-ți ignori sentimentele.

— Prin urmare, o să mă sprijini? Chiar dacă toată lumea spune că prietenul tău e nebun de legat?

Damien îi zâmbi.

— Lumea nu spune că ești nebun de legat. Spune că zelul tău nebun de a decora și de a organiza totul ți-a întunecat judecata.

Jack chicoti.

— Pun pariu că nu au spus nici zel, nici întunecat.

— Au folosit sinonime, dar mai din topor.

— Țsta-i Damien al meu - maestrul cuvintelor!

— Și Țta-i Jack al meu - optimistul! Damien se apropie de Jack și-l sărută ușor pe buze. Pregătește ce ai de pregătit aici. Știi că lui Zoey o să-i placă, atunci când, în sfârșit, o să ajungă acasă. Se opri, privi în ochii lui Jack cu un zâmbet trist și mai spuse: dragule, înțelegi că s-ar putea să mai treacă o bună bucată de vreme până se întoarce Zoey? Știi ce ți-a spus Stark, iar eu n-am vorbit cu Zoey, însă Afrodita a spus că Zoey nu e în apele ei - că, de fapt, nu a rămas acolo din cauza lui Stark. A rămas pentru că s-a izolat de lume.

— Eu nu cred așa ceva, Damien, spuse Jack apăsător.

— Nici eu nu vreau să cred, dar adevărul e că Zoey nu se întoarce odată cu Afrodita și cu Darius, și nici nu spune nimănui când o să revină. Apoi, mai e și povestea cu Heath. Zoey o să se întoarcă în Tulsa și știi bine că va trebui să se obișnuiască cu ideea că Heath nu e aici - că n-o să mai fie niciodată aici.

— Groaznic, nu-i așa? spuse Jack.

Privirile li se întâlneau, pline de înțelegere.

— Trebuie să fie teribil să pierzi o ființă pe care o iubești atât de mult. Precis că asta a schimbat-o pe Zoey.

— Sigur că a schimbat-o, dar tot Z. a noastră rămâne. Simt eu că o să se întoarcă acasă mai curând decât crezi, spuse Jack.

Damien oftă.

— Sper să ai dreptate.

— Ei, până și tu spui că am mai tot timpul dreptate. O să am dreptate și în privința întoarcerii rapide a lui Zoey. Știi sigur.

— Bine. O să te cred, mai ales pentru că îmi place atitudinea ta pozitivă.

Jack zâmbi și-l sărută scurt.

— Mulțumesc!

— Ei bine, o veni Zoey într-o săptămână sau într-o lună, dar eu tot nu cred că-i o idee prea bună să atârni săbii de hârtie în copac, dacă nu știi când o să ai nevoie de ornamentele astea. Ce faci dacă mâine plouă?

— Prostule, n-o să le atârni pe toate! Pun doar câteva, de probă, să văd dacă le-am pliat cu trebuie și dacă arată bine.

— De-asta ai pus sabia aia acolo? Pare tare ascuțită și amenințătoare, așa, sprijinită de masă. N-ar trebui ca vârful să fie îndreptat în jos?

Urmărind privirea lui Damien, Jack se uită spre locul în care se odihnea sabia, cu mânerul sprijinit pe pământ și cu lama îndreptată în sus, strălucitoare în lumina pâlpâitoare a felinarelor aprinse la școală pe timp de noapte.

— Dragon mi-a dat instrucțiuni stricte pe care, în mare parte, le-am respectat, deși tristețea lui m-a descurajat. Știi, nu cred că se simte foarte bine. Jack rosti în șoaptă ultima parte a frazei, ca și cum n-ar fi vrut să fie auzit de Duchess.

Damien oftă și îl luă de mână pe Jack.

— Nici eu nu cred că se simte foarte bine.

— Mda, îmi tot spunea să nu înfig vârful sabiei în pământ pentru că se tocește, sau cam așa ceva, iar eu nu mă gândeam decât la cearcănele negre de sub ochii lui, spuse Jack.

Dragule, nu prea cred că doarme, spuse trist Damien.

— N-ar fi trebuit să-l mai bat la cap să-mi dea cu împrumut sabia, numai că, pentru origami voiam să am ca model una adevărată, nu doar o poză.

— Nu cred că l-ai bătut la cap. Moartea Anastasiei e o realitate peste care va trebui să treacă. Îmi pare rău să spun asta, însă nimic din ce-ai putea face ori spune nu o să schimbe ceva. Oricum, ai avut o idee grozavă. Modelele tale de origami par reale.

Jack fremătă de plăcere.

— Oooo! Pe cuvânt?

Damien își petrecu brațul pe după umerii lui și îl ținu strâns.

— Bineînțeles. Jack, ai talent pentru decorațiuni.

Jack se cuibări lângă el.

— Mulțumesc. Ești cel mai bun iubit.

Damien izbucni în râs.

— Nu e deloc greu să-ți stea cineva alături. Ia spune, ai nevoie de ajutor la decuparea săbiilor?

Fu rândul lui Jack să izbucnească în râs.

— Nu. Tu nu te descurci nici măcar cu împachetarea cadourilor, așa că bănuiesc că origami nu se numără printre numeroasele tale talente. Ai putea totuși să mă ajuți la altceva. Jack aruncă o privire cu înțeles spre Duchess, apoi îi șopti la ureche. Ai putea s-o iei la plimbare pe Duchess. Nu mă lasă deloc în pace și îmi strică hârtia.

— Bine, nici o problemă. Chiar voiam să mă duc să alerg nițel. Știi cum se spune: un gay bucălat nu-i de invidiat. Duch poate face câteva ture împreună cu mine. O să fie prea obosită ca să se mai țină de capul tău.

— Ce drăguț e că alergi.

— N-o să mai spui asta după ce o să mă întorc încălzit și transpirat, mai spuse Damien, apoi se ridică și pescui lesa lui Duchess din iarba care se înnegrise pe timpul iernii.

— Ei, câteodată îmi place de tine când ești încălzit și transpirat, spuse Jack și îi zâmbi.

— Atunci, poate că n-o să fac duș după aia, spuse Damien.

— S-ar putea să fie o idee bună, răspunse Jack.

— Sau poate ai putea să faci duș împreună cu mine.

Jack zâmbi cu gura până la urechi.

— Ei, asta e o idee bună, fără doar și poate.

— Stricato, îi spuse Damien și se aplecă spre Jack să-l sărute apăsător.

— Lingvistule, spuse Jack, înainte de a-i răspunde la sărut.

Duchess se strecură între ei, pufnind, dând din coadă și lingându-i pe amândoi.

— Ooo, frumoaso! Și noi te iubim! spuse Jack și sărută botul moale al lui Duchess.

— Vino, hai să ne mișcăm puțin, ca să rămânem în formă și atrăgători pentru Jack, spuse Damien și trase de lesa câinelui, care îl urmă, dar cu vădită ezitare.

— Stai liniștită, o să te aducă repede înapoi, spuse Jack.

— Da, o să-l revedem pe Jack în curând, Duch.

— Hei, strigă Jack în urma lor. Vă iubesc!

Damien se întoarse, ridică laba lui Duchess, o flutură spre Jack și strigă:

— Și noi te iubim! Apoi se îndepărtară în goană, Damien prefăcându-se că o urmărește pe Duchess, care lătra fericită.

Jack îi urmări cu privirea.

— Sunt cei mai grozavi! spuse el încet.

Sabia pe care tocmai o terminase de pliat era ultima dintre cele cinci pe care le făcuse. Una pentru fiecare element, își spuse Jack. O să le agăț pe astea cinci, de probă.

În timp ce tăia firul de undiță și îl prindea de a cincea sabie, Jack își ridică privirea, căutând locurile potrivite pentru agățarea ornamentelor. Dar nu trebui să caute prea mult. Copacul părea să-i arate unde trebuia să se uite. Trunchiul cel gros fusese aproape spintecat în două, astfel că cele două laturi ale bătrânului stejar uriaș erau înclinate, iar ramurile mari atârnav aproape de sol, destul de instabile. Dacă înainte de evadarea lui Kalona de pe pământ, ramurile cele mai joase nu ar fi putut fi atinse cu o scară de șase metri, acum, scara lui de doi metri jumate era mai mult decât de ajuns.

— Acolo sus. Exact acolo e locul unde trebuie să fie instalată prima sabie. Din locul în care stătuse lângă măsută, Jack privi drept în sus spre una dintre ramurile principale ale copacului, care atârna exact deasupra lui, ca un braț ocrotitor. Este perfect, căci o să atârne deasupra locului în care am confecționat toate săbiile. Jack trase scara mai aproape de masă și lăsă prima dintre cele cinci săbii de hârtie să atârne de firul de undiță legat de mâner. Ups! Mai că am uitat. Tre' să exerseze, își spuse, oprindu-se ca să apese tastele dockului portabil de iPhone pe care îl adusesese împreună cu masa.

Ceva nu mai este la fel

S-a schimbat în mine ceva

Nu mai vreau să acționez

După regulile altcuiva...

Vocea lui Rachel începu să cânte, cu putere și răspicat. Jack se opri cu un picior pe prima treaptă a scării, iar când fu rândul lui Kurt, începu să cânte cu el, notă după notă, cu vocea lui melodioasă de tenor.

E prea târziu pentru ezitări,

E prea târziu să fiu iar nepăsător...

Pe când Kurt cânta, Jack urcă treptele scării, pretinzând că e pe treptele de la Radio City Music Hall, unde venise în turneu echipa din Glee primăvara trecută.

E timpul să-mi urmez instinctele
Să închid ochii: și să zbor!

Ajunse la treapta de sus, se opri și începu primul refren alături de Kurt și Rachel, în timp ce se întinse și petrecu lațul firului de undiță peste crengile dezgolite de iarnă.

Fredona versurile următoare împreună cu Rachel, în așteptarea rolului lui Kurt, când atenția îi fu atrasă de o mișcare lângă trunchiul spintecat al copacului, iar privirea lui se aținti asupra lemnului mutilat. Jack rămase fără suflare. Era sigur că zărise, exact în acel loc, imaginea unei femei frumoase. Imaginea era întunecată și neclară, dar, pe când Kurt cânta despre dragostea pe care crezuse că o pierduse, figura femeii deveni mai deslușită, mai mare, mai evidentă.

— Nyx? șopti Jack, înmărmurit.

Brusc, femeia se văzu foarte clar, ca și cum un vâl ar fi fost dat la o parte. Ridicând capul, ea îi zâmbi lui Jack, la fel de minunată pe cât era de plină de răutate.

— Da, micuțule Jack. Îmi poți spune Nyx.

— Neferet! Ce cauți aici? Întrebarea îi scăpă înainte de a-și putea controla gândurile.

— Ei bine, în momentul ăsta, sunt aici din pricina ta.

— A m-mea?

— Da, vezi tu, am nevoie de ajutorul tău. Știu ce mult îți place să-i ajuți pe ceilalți. De-asta am venit după tine, Jack. N-ai vrea să faci ceva pentru mine? Îți promit că e ceva ce merită efortul.

— Merită efortul? Ce vrei să spui? Lui Jack nu-i convenea deloc că vocea lui părea un chițait.

— Vreau să spun că, dacă o să faci ceva pentru mine, atunci o să fac și eu ceva pentru tine. Am stat prea mult departe de novicii din Casa Noptii. E posibil să fi pierdut din vedere ce îi mișcă. Ai putea să mă ajuți, să mă călăuzești, să-mi arăți. Gândește-te la visurile tale, la ce vrei să faci în lunga ta viață, după Transformare. Aș putea să-ți îndeplinesc visurile.

Jack zâmbi și își desfăcu larg brațele.

— Dar eu deja îmi trăiesc visul. Sunt aici, în locul ăsta frumos, alături de prieteni care au ajuns să fie familia mea. Ce altceva și-ar mai putea dori cineva?

Expresia feței lui Neferet se aspri. Vocea ei era tăioasă.

— Ce altceva ți-ai mai putea dori? Ce-ai spune dacă ai stăpâni „locul ăsta frumos”? Frumusețea nu durează. Prietenii și familia dispar. Puterea este singura care este veșnică.

Jack răspunse din instinct.

— Nu, dragostea este veșnică.

Râsul lui Neferet era batjocoritor.

— Nu te mai purta ca un copil. Ce-ți ofer eu valorează mai mult decât dragostea.

Jack o privi pe Neferet - o privi cu adevărat. Se schimbase și, în inima lui, știa de ce.

Acceptase răul. Cu totul, complet, în mod absolut. El deja înțelesese asta mai demult, fără să o știe cu adevărat. Nu i-a mai rămas nimic în comun cu Lumina ori cu mine. Vocea din mintea lui era blândă și iubitoare și îi dădu curajul să-și alunge uscăciunea din gât și să o privească pe Neferet drept în ochii ei reci, de smarald.

— Nu vreau să par răutăcios, Neferet, dar nu doresc ceea ce-mi oferi. Nu te pot ajuta. Tu și cu mine, cum să spun, nu suntem în aceeași tabără. Începu să coboare scara.

— Rămâi unde ești!

Nu-și dădu seama cum, dar corpul lui dădu ascultare cuvintelor lui Neferet.

Brusc, se simți strâns învăluit și țintuit locului de o cușcă invizibilă de gheață.

— Băiat obraznic ce ești! Chiar îți închipui că mă poți sfida?

Sărută-mă de rămas-bun
Sfidez gravitația...

— Da, răspunse, în timp ce vocea lui Kurt răsuna în jur. Pentru că fac parte din tabăra lui Nyx, nu dintr-
ta. Așa că dă-mi drumul, Neferet. Chiar nu am de gând să te ajut.

— Aici te înșeli, băiat nevinovat și pur. Tocmai ai dovedit că o să mă ajuți foarte, foarte mult. Neferet

ridică mâinile, mișcându-le prin aerul din jur. Așa cum am promis, iată-l.

Jack habar n-avea cui îi vorbea Neferet, însă cuvintele ei făcură să i se zbârlească părul. Neputincios, o privi cum iese din umbra copacului. Părea să alunece, îndepărtându-se de el spre aleea care ducea la clădirea principală a Casei Noptii. Cu o ciudată detașare, își dădu seama că mișcărilor ei erau mai mult de reptilă decât de ființă umană.

O clipă, crezu că ea chiar pleca și că se afla în siguranță. Când însă ajunse la alee, ea întoarse privirea spre el și clătină din cap, cu un zâmbet ușor.

— Băietе, aproape că mi-ai ușurat sarcina, refuzând cu atâta mândrie oferta mea. Păru că aruncă ceva spre sabia. Cu ochii mari, Jack fu convins că vede ceva negru care se înfășoară pe mâner. Sabia se roti, se roti și iar se roti, până când vârful fu îndreptat direct spre el.

— Iată sacrificiul tău. El este cel pe care nu am reușit să îl întinez. Ia-l și, astfel, datoria mea către Stăpânul tău este îndeplinită, însă așteaptă până când ceasul bate ora douăsprezece. Ține-l până atunci. Fără să-i mai arunce vreo privire lui Jack, Neferet se făcu nevăzută, intrând în clădire.

Păru că trece o groază de timp până ce sosi miezul nopții și ceasul școlii începu să bată, deși Jack se chinu să-și scoată din minte lanțurile reci și invizibile cu care era ferecat. Era bucuros că pusese Defying Gravity pe repeat. Era consolată de faptul că îi auzea pe Kurt și pe Rachel cântând despre cum să învingi frica.

Când începu să bată ceasul, Jack știa ce urma să se întâmple. Știa că nu putea face nimic ca să împiedice lucrurile - știa că soarta lui nu putea fi schimbată. În loc de o luptă zadarnică, de regrete tardive și de lacrimi inutile, închise ochii, respiră adânc, apoi, cu bucurie, se alătură lui Rachel și Kurt la refren:

Prefer să aleg
Să sfidez gravitația
Sărută-mă de rămas-bun
Sfidez gravitația
Cred că voi încerca
Să sfidez gravitația
Iar tu n-o să mă dobori!

Vocea melodioasă de tenor a lui Jack răsuna printre ramurile stejarului sfârtecat, când vraja întârziată, în așteptare, a lui Neferet îl doborî din vârful scării. În căderea lui înfiorătoare, se prăvăli peste sabia pregătită, dar, în clipa în care lama îi pătrunse în gât, înainte ca durerea, moartea și întunericul să-l ajungă, spiritul lui țâșni din trup.

Deschise ochii și se trezi pe o pajiște uluitoare, lângă trunchiul unui copac ce semăna întru totul cu cel pe care îl nimicise Kalona, doar că acesta era întreg și verde, iar alături se afla o femeie îmbrăcată într-o strălucitoare rochie argintie. Era așa de încântătoare, încât Jack se gândi că ar putea sta s-o privească la nesfârșit.

O recunosc imediat. O știuse dintotdeauna.

— Bună, Nyx, spuse el încet.

Zeița zâmbi.

— Bună, Jack.

— Am murit, nu-i așa?

Zâmbetul zeiței nu pieri.

— Da, copilul meu minunat, iubitor și neîntinat.

Jack avu o ezitare, apoi spuse:

— Nu e chiar așa de rău să mori.

— Vei vedea că nu este.

— O să-mi fie dor de Damien.

— O să te întâlnești iar cu el. Unele suflete se regăsesc iar și iar. Ale voastre așa vor face; îți făgăduiesc.

— M-am descurcat bine?

— Ai fost desăvârșit, fiul meu. Apoi Nyx, Zeița Noptii, își deschise brațele și-l cuprinse în îmbrățișarea ei pe Jack și, odată cu atingerea ei, din spiritul lui pieiră ultimele rămășițe de durere, de tristețe și de pierdere, lăsând în urmă dragoste - numai dragoste, pe vecie. Iar Jack cunoscuse fericirea desăvârșită.

Capitolul 7

Rephaim

Cu o clipă înainte de apariția tatălui său, densitatea aerului se schimbă.

Știusese că Tatăl se întorsese din Tărâmul de Dincolo exact în clipa în care se întâmplase acest lucru. Cum să nu fie conștient de asta? Fusese cu Stevie Rae. Ea simțise reîntregirea lui Zoey, tot așa cum el aflase despre tatăl său.

Stevie Rae... Nu trecuseră mai mult două săptămâni de când se aflase în preajma ei, îi vorbise, o atinsese, dar părea că momentele petrecute împreună fuseseră cu foarte mult timp în urmă.

De-ar mai fi trăit încă un secol, Rephaim tot nu ar fi putut uita ce se întâmplase între ei, exact înainte de întoarcerea Tatălui pe tărâmul lui. El fusese băiatul muritor din fântână. Nu exista nici o explicație rațională, dar asta nu făcea ca lucrurile să fie mai puțin adevărate. O atinsese pe Stevie Rae și, pentru o secundă, își imagină cum ar fi fost.

Ar fi putut să o iubească.

Ar fi putut să o protejeze.

Ar fi putut să aleagă Lumina în locul Întunericului.

Numai că ceea ce ar fi fost nu era real - nu era menit să se împlinească.

Se născuse din ură și dorință, din durere și întuneric. Era un monstru. Nu era nici muritor, nici nemuritor. Nu fiară.

Era un monstru.

Monștrii nu visau. Monștrii nu doreau altceva decât sânge și distrugere. Monștrii nu aflau - nu puteau afla - dragostea sau fericirea, pentru care erau incapabili din naștere.

Și-atunci, cum de era posibil să-i fie dor de ea?

De ce simțea acest gol teribil în suflet de când plecase Stevie Rae? De ce fără ea se simțea viu doar pe jumătate?

Și de ce dorea să fie mai întremat, mai puternic, mai înțelept și bun, cu adevărat bun pentru ea?

Oare era pe cale să-și piardă mințile?

Rephaim se plimba de colo-colo pe terasa de pe acoperișul conacului părăsit de la Gilcrease. Era trecut de miezul nopții și curtea muzeului era cufundată în liniște, dar, de când începuse curățenia de după furtuna de gheață, locul devenise tot mai aglomerat pe timpul zilei.

Va trebui să plec și să-mi găsesc alt loc. Un loc sigur. Ar trebui să plec din Tuba și să-mi amenajez un adăpost în sălbăticia asta. Știa că era lucrul cel mai înțelept și mai rațional pe care-l putea face, dar ceva îl determina să rămână locului.

Rephaim își spusese că motivul era doar speranța că, de vreme ce tatăl său se întorsese pe acest tărâm, avea să se întoarcă și în Tulsa, iar el îl aștepta să revină - să-i dea un scop în viață și să-l îndrume. Numai că, în adâncul inimii, știa care e adevărul. Nu dorea să părăsească acest loc din pricina lui Stevie Rae și, deși nu-și putea permite să ia legătura cu ea, era încă aproape, ușor de găsit, dacă ar fi avut îndrăzneala s-o caute.

Apoi, în timp ce se plimba și își aducea tot felul de acuze, aerul din jur deveni mai greu, mai dens, încărcat de o putere nemuritoare pe care Rephaim o cunoștea ca pe propriul lui nume. Simți un freamăt în sinea lui, de parcă puterea care plutea în noapte se agățase de el ca o ancoră, pentru a veni și mai aproape.

Rephaim se pregăti, fizic și mental, își concentrează atenția asupra magiei nemuritoare și acceptă de bunăvoie legătura, fără să-i pese că era dureroasă și epuizantă și că-i provoca un val sufocant de claustrofobie.

Deasupra lui, cerul nopții se întunecă. Vântul se înteti și îl biciui pe Rephaim.

Imitatorul de Corbi nu se clinti.

Când tatăl său, magnificul nemuritor înaripat Kalona, Războinic decăzut al lui Nyx, sări din cer și ateriză în fața lui, Rephaim căzu în genunchi, cu o plecăciune plină de supunere.

— Am fost surprins să aud că ai rămas aici, spuse Kalona fără să-i permită fiului său să se ridice. De ce nu m-ai urmat în Italia?

Cu capul încă plecat, Rephaim răspunse:

— Am fost grav rănit. De-abia mi-am revenit. M-am gândit că e mai înțelept să te aștept aici.

— Rănit? Da, îmi amintesc. O împușcătură și căderea din cer. Te poți ridica, Rephaim.

— Mulțumesc, Tată. Rephaim se ridică și-l privi pe tatăl său, bucuros că fața nu-i trăda cu ușurință sentimentele. Kalona arăta ca și când fusese bolnav! Pielea lui de culoarea bronzului avea o nuanță gălbuie. Ochii lui minunați, de culoarea chihlimbarului, aveau cearcăne întunecate. Părea că slăbise.

— Te simți bine, Tată?

— Sigur că mă simt bine; sunt nemuritor! se răsti ființa înaripată. Apoi oftă și-și șterse fața cu o mână obosită. M-a ținut în interiorul pământului. Eram deja rănit și, fiind ținut captiv de acel element, vindecarea mi-a fost imposibilă înainte de eliberare - și, de atunci încolo, a fost lentă.

— Prin urmare, Neferet chiar te-a făcut prizonier. Rephaim avu grijă să vorbească pe un ton neutru.

— Da, însă nu aș fi fost prins așa de ușor dacă spiritul meu nu ar fi fost atacat de Zoey Redbird, spuse el cu amărăciune.

— Cu toate astea, novicea trăiește, spuse Rephaim.

— Într-adevăr! tună Kalona, înălțându-se dominator asupra fiului său, astfel că Imitatorul de Corbi se retrase împleticindu-se. Mânia nemuritorului se potoli, însă, la fel de repede cum se pornise și din nou acesta păru obosit. Oftă prelung și repetă cu o voce mai calmă: da, Zoey trăiește, deși cred că va fi schimbată pe vecie după experiența din Tărâmul de Dincolo. Kalona privi fix departe, în noapte. Oricine petrece o vreme pe tărâmul lui Nyx este schimbat de acesta.

— Prin urmare, Nyx ți-a dat voie să pătrunzi în Tărâmul de Dincolo? Rephaim nu-și putea domoli întrebările. Se așteptă să fie muștrat de tatăl său, însă, când Kalona răspunse, în mod ciudat, tonul lui era meditativ și aproape blând.

— Da. Și am văzut-o o dată. Doar o clipă. Datorită intervenției Zeiței, afurisitul ăla de Stark încă mai respiră și mai există pe fața pământului.

— Stark a urmat-o pe Zoey în Tărâmul de Dincolo și mai trăiește?

— Trăiește, deși n-ar trebui. Când Kalona rosti aceste cuvinte, își frecă distrat un punct aflat pe piept, mai sus de inimă. Bănuiesc că taurii ăia băgăreți au legătură cu supraviețuirea lui.

— Taurul negru și cel alb? Întunericul și Lumina? Rephaim simți în gâtlej gustul de fiere al fricii, amintindu-și de sinistra piele lucioasă a taurului alb, de răul înfinit din ochii lui și de durerea incandescentă pe care i-o provocase.

— Ce e? Kalona își cercetă fiul cu o privire atentă. De ce ai fața asta?

— Au apărut aici, în Tulsa, cu doar o săptămână în urmă.

— Ce i-a adus aici?

Rephaim avu o ezitare și inima îi bătu cu putere în piept. Ce putea să mărturisească? Ce să spună?

— Vorbește, Rephaim!

— Cea Roșie - tânăra Mare Preoteasă. Ea a invocat taurii. Taurul alb i-a dat informațiile care l-au ajutat pe Stark să-și găsească drumul spre Tărâmul de Dincolo.

— De unde știi toate astea? Vocea lui Kalona era sumbră ca moartea.

— Am fost de față la o parte a invocării. Eram grav rănit și nu credeam că o să-mi mai revin și că o să mai pot zbura vreodată. Când a apărut taurul, mi-a dat putere și m-a atras în cercul lui. Atunci am văzut cum Cea Roșie a primit informații de la el.

— Te-ai vindecat și nu ai capturat-o pe Cea Roșie? Nu ai împiedicat-o să se întoarcă la Casa Noptii și la Stark?

— Nu am avut cum s-o opresc. A apărut taurul negru, iar Lumina a alungat Întunericul și a apărut-o pe Cea Roșie, spuse el adevărul. De atunci, am stat aici, să mă refac, și te-am așteptat de când am simțit că te-ai întors pe acest tărâm.

Kalona îl privi fix pe fiul său. Rephaim îi susținu privirea.

Kalona încuviință încet din cap.

— Ai făcut bine că m-ai așteptat aici. Au rămas multe socoteli neîncheiate în Tulsa. În curând, Casa Noptii de aici o să intre în stăpânirea lui Tsi Sgili.

— S-a întors și Neferet? Înaltul Consiliu nu o ține captivă?

Kalona izbucni în râs.

— Înaltul Consiliu e format din niște proști naivi. Tsi Sgili a dat vina pe mine pentru evenimentele recente și, în chip de pedeapsă, m-a biciuit în public și m-a alungat de lângă ea. Consiliul a fost, astfel, potolit.

Uluit, Rephaim clătină din cap. Tatăl lui vorbea pe un ton ușor, aproape glumeț, însă privirea îi era întunecată, iar trupul, slăbit și rănit.

— Tată, nu înțeleg. Biciuit? I-ai permis lui Neferet să...

Cu viteza unui nemuritor, mâna lui Kalona cuprinse brusc gâtul fiului. Uriașul Imitator fu ridicat în aer ca și când n-ar fi cântărit mai mult de una dintre penele lui negre și subțiri.

— Nu cumva să faci greșeala de a crede că, dacă am fost rănit, am ajuns să fiu mai slab.

— N-aș face niciodată asta. Vocea lui Rephaim părea un șuierat sugrumat.

Fețele aproape li se atingeau. Ochii chihlimbarii ai lui Kulona scăpărau, aprinși de furie.

— Tată, spuse Rephaim, aproape sufocat. Nu am vrut să te jignesc.

Kalona îi dădu drumul, iar fiul i se prăbuși la picioare. Nemuritorul își înălță capul și desfăcu larg brațele, de parcă ar fi dorit să cuprindă cerul.

— Încă mă ține prizonier! strigă el.

Rephaim trase aer în piept și-și frecă gâtul, apoi vorbele tatălui lui își făcură loc în amalgamul confuz din mintea lui. Își ridică ochii spre el. Fața nemuritorului părea schimonosită de un chin cumplit - avea o privire bântuită. Rephaim se ridică încet în picioare și se apropie de el cu băgare de seamă.

— Ce-a făcut?

Kalona lăsă să-i cadă brațele pe lângă trup, însă rămase cu fața spre cer.

— Am făcut legământ față de ea că o s-o distrug pe Zoey Redbird. Novicea trăiește. Mi-am încălcat legământul.

Rephaim simți că-i îngheață sângele în vene.

— Încălcarea legământului atrăgea o pedeapsă.

Nu o formulase ca pe o întrebare, însă Kalona încuviință cu o mișcare a capului.

— Da.

— Ce datorie ai față de Neferet?

— E stăpâna spiritului meu pe toată durata vieții mele de nemuritor.

— Pe toți zeii și zeițele, atunci suntem amândoi pierduți! nu se putu abține să nu exclame Rephaim.

Kalona se întoarse spre el, iar fiul lui văzu că furia din ochii lui fusese înlocuită de o sclipire șireată.

— Durata nemuririi lui Neferet abia dacă reprezintă o secundă din timpul acestei lumi. A mea măsoară veșniciei neștiute la număr. Dacă am învățat ceva în cele câteva vieți trăite, e că nimic nu este imposibil de distrus. Nimic. Nici măcar cea mai puternică inimă sau cel mai curat suflet - nici măcar cel mai asupritor legământ.

— Știi cum să pui capăt stăpânirii ei asupra ta?

— Nu, însă știu că, dacă-i ofer ceea ce dorește cel mai mult, asta o să-i abată atenția în răstimpul în care aflu cum să dezleg legământul față de ea.

— Tată, spuse Rephaim pe un ton nesigur, desfacerea unui legământ are întotdeauna consecințe. Dacă vei încălca acest al doilea legământ, nu cumva vei fi supus altuia?

— Nu există o consecință pe care nu mi-aș asuma-o cu bucurie, dacă astfel aș scăpa de dominația lui Neferet.

La auzul mâniei reci și ucigătoare din glasul lui Kalona, Rephaim simți cum i se uscă gâtul. Știa că, atunci când tatăl lui era în starea asta, nu avea altceva de făcut decât să fie de acord cu el, să-l ajute în ceea ce urmărea, să treacă peste momentele dificile, stându-i alături tăcut și nepăsător. Era obișnuit cu sentimentele schimbătoare ale lui Kalona.

Nu era însă obișnuit să se simtă iritat din cauza lor.

Rephaim simți că privirea nemuritorului îl cerceta cu atenție. Imitatorul de Corbi își dresă glasul și spuse ceea ce știa că tatăl său aștepta să audă.

— Ce anume dorește Neferet atât de mult și cum putem să-i oferim acest lucru?

Kalona păru că se mai liniștește puțin.

— Tsi Sgili dorește mai ales să capete putere de cârmuire asupra muritorilor. I-o oferim ajutând-o să înceapă un război între vampiri și muritori. Vrea să folosească acest război ca pretext pentru a distruge Înaltul Consiliu. După dispariția acestuia, lumea vampirilor va fi dezorganizată, iar Neferet va domni, folosind titlul de Nyx întrupată.

— Numai că vampirii au devenit mult prea raționali și civilizați pentru a pomi un război împotriva muritorilor. Cred că mai degrabă se vor retrage din lume, decât să lupte.

— E valabil pentru majoritatea vampirilor, însă uiți că Tsi Sgili a creat o nouă specie de băutori de sânge. Ei par să nu mai aibă aceleași scrupule.

— Novicii roșii, spuse Rephaim.

— Da, dar nu toți sunt novici, nu-i așa? Am auzit că alt băiat a suferit Transformarea. Mai este și noua Mare Preoteasă, Cea Roșie. Nu sunt chiar atât de siguri că este la fel de dedicată Luminii ca prietena ei, Zoey.

Rephaim avu senzația că o mână uriașă se încleșta în jurul inimii lui.

— Cea Roșie l-a invocat pe taurul negru - întruchiparea Luminii. Nu cred că poate fi abătută de pe calea Zeiței.

— Spuneai însă că a invocat și taurul Întunericii, nu?

— Da, dar, din câte am văzut, nu a chemat Întunericii Intenționat.

Kalona izbucni în râs.

— Neferet mi-a spus că Stevie Rae era diferită când a fost tradusă la viață prima oară. Cea Roșie s-a bucurat din plin de Întunericii!

— Apoi a suferit Transformarea, la fel ca Stark. Acum îi sunt amândoi credincioși lui Nyx.

— Nu, Stark îi e credincios lui Zoey Redbird. Nu cred că Cea Moșie are vreo astfel de legătură.

Atent, Rephaim păstră tăcerea.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi place mai mult ideea. Neferet cucerește puterea dacă ne folosim de Cea Roșie, iar Zoey pierde pe cineva apropiat. Da, îmi place. Foarte mult.

În amestecul de panică, teamă și haos din mintea lui, Rephaim încercă să găsească un răspuns care să-l facă pe Kalona să uite de Stevie Rae, când, brusc, aerul din jur vibrează și se schimbă. Învăluiri de umbre păreau să tremure scurt, dar frenetic. Privirea lui întrebătoare trecu de la Întunericii care pândeau la colțurile acoperișului la tatăl său.

Kalona încuviință din cap și zâmbi sumbru.

— Tsi Sgili și-a plătit datoria către Întunericii, a sacrificat viața unei ființe nevinovate, care nu a putut fi întinată.

Rephaim simți cum îi pulsează sângele în urechi și, o clipă, se temu irațional pentru Stevie Rae. Apoi se lămură. Nu, Neferet nu avea cum s-o sacrifice pe Stevie Rae. Stevie Rae a fost întinată de Întunericii.

Deocamdată, e teafără, cel puțin în fața acestei amenințări.

— Pe cine a omorât Neferet? Ușurarea îl distrase atât de mult pe Rephaim, încât rosti cuvintele fără să gândească.

— Ce importanță are pentru tine pe cine a sacrificat Tsi Sgili?

Rephaim se concentrează rapid asupra clipei prezente.

— Sunt doar curios.

— Simt că te-ai schimbat, fiule.

Rephaim privi ferm în ochii tatălui lui.

— Am fost la un pas de moarte, Tată. A fost o experiență care m-a trezit. Nu uita că eu am în mine doar o fărâma din nemurirea ta. Restul este omenesc, prin urmare muritor.

Kalona încuviință scurt din cap.

— Uit mereu că latura ta umană te face mai slab.

— Muritoare, nu umană. Nu sunt uman, spuse el cu amărăciune.

Kalona îl cercetă atent.

— Cum ai reușit să supraviețuiești după rănilor primite?

Rephaim își feri privirea și răspunse cât putu de sincer.

— Nu prea știu exact cum sau de ce am supraviețuit. Nu o să înțeleg niciodată de ce m-a salvat Stevie Rae, continuă în gând. Mare parte din perioada aceea a rămas în ceață.

— Nu e important cum. E evident de ce - ai supraviețuit ca să mă slujești, așa cum ai făcut toată viața.

— Da, Tată, spuse el mecanic. Apoi, ca să ascundă deznădejdea pe care până și el și-o auzea în glas, adăugă: tocmai pentru că te slujesc, trebuie să-ți spun că nu putem rămâne aici.

Kalona ridică întrebător din sprâncene.

— La ce te referi?

— La locul ăsta, spuse, și brațul se deschise și arată domeniul Gilcrease. Sunt prea mulți oameni aici de când a trecut înghețul. Nu putem sta aici. Rephaim inspiră adânc și continuă. Poate că ar fi mai înțelept să plecăm din Tulsa pentru o vreme.

— E de la sine înțeles că nu putem părăsi Tulsa. Ți-am explicat deja că trebuie să-i abat atenția lui Tsi Sgili, ca să mă pot elibera din sclavia ei. Asta o fac cel mai bine aici, folosindu-mă de Cea Roșie și de novicii ei. Însă ai dreptate când spui că locul ăsta nu este bun pentru noi.

— Nu crezi atunci că ar fi cazul să plecăm din oraș până când găsim un loc mai bun?

— De ce tot insiști să plecăm de-aici, când ți-am spus clar că trebuie să rămânem?

Rephaim trase aer în piept și spuse doar:

— M-a cam obosit orașul ăsta.

— În cazul ăsta, folosește-ți puterea pe care ai moștenit-o din sângele meu! îi porunci Kalona, iritat. Rămânem în Tulsa ntâta timp cât e nevoie pentru a-mi atinge obiectivul. Neferet s-a gândit deja unde să stau. Îmi cere să-i fiu aproape, dar știe că nu trebuie să fiu văzut, cel puțin nu deocamdată. Kalona se opri și se

strâmbă, vădit furios că era așa de strict controlat de Tsi Sgili. La noapte o să ne mutăm în clădirea dobândită de Neferet. Vom începe în curând să-i vânăm pe novicii roșii și pe Marea lor Preoteasă. Privirea lui Kalona se opri asupra aripilor fiului său. Poți iar să zbori, nu-i așa?

— Da, Tată.

— Atunci, să terminăm cu discuțiile astea fără rost. Să ne ridicăm la cer și să începem ascensiunea spre viitor și spre libertate.

Nemuritorul își desfăcu aripile masive și sări de pe acoperișul conacului Gilcrease. Rephaim ezită, încercând să gândească, să respire, să înțeleagă ce urma să facă. Din colțul acoperișului scânteie o imagine, apoi își făcu apariția spiritul blond care îl bântuise de când sosise aici, rănit și însângerat.

— Nu poți să-l lași pe tatăl tău să-i facă rău. Știi asta, nu-i așa?

— Pentru ultima oară, dispari, nălucă, spuse Rephaim, în timp ce-și desfăcea aripile și se pregătea să-și urmeze tatăl.

— Trebuie s-o ajuți pe Stevie Rae.

Rephaim se întoarse spre ea.

— De ce trebuie? Sunt un monstru - ea nu poate însemna nimic pentru mine.

Copila zâmbi.

— Prea târziu, deja înseamnă ceva pentru tine. Și-apoi, mai e un motiv pentru care trebuie s-o ajuți.

— Care? întrebă Rephaim istovit.

— Nu ești un monstru pe de-a-ntregul. O parte din tine nu e decât un băiat, iar asta înseamnă că, într-o zi, vei muri. Când o să mori, o să iei cu tine pentru vecie un singur lucru.

— Ce anume, mă rog?

Zâmbetul ei era strălucitor.

— Dragostea, prostule! Ai posibilitatea să iei cu tine dragostea. Așa că, vezi, trebuie s-o salvezi, altfel o să regreti pentru totdeauna.

Rephaim se uită la fată.

— Mulțumesc, spuse încet, chiar înainte de a se avânta în întuneric.

Capitolul 8

Stevie Rae

— Cre' c-ar trebui s-o mai lăsați un pic în pace pe Zoey. După toate prin câte a trecut, nu i-ar strica o vacanță, spuse Sievie Rae.

— Dacă doar asta o fi, spuse Erik.

— Ce vrea să însemne asta?

— Umblă vorba că Zoey nu are de gând să se mai întoarcă. Deloc.

— Asta-i o tâmpenie.

— Ai vorbit tu cu ea? întrebă Erik.

— Nu, tu ai vorbit? ripostă Stevie Rae.

— Nu.

— De fapt, Erik a menționat un aspect important, spuse Lenobia. Nu a vorbit nimeni cu Zoey. Jack a spus că ea nu se întoarce. Am vorbit cu Afrodita. Într-adevăr, ea și Darius vor sosi curând. Zoey nu dă și nu primește nici un telefon.

— Zoey e obosită. Stark încă e dat peste cap. Nu așa a spus Jnek? întrebă Stevie Rae.

— Ba da, spuse Dragon Lankford. Însă adevărul e că de-abia dacă am schimbat două vorbe cu Zoey de când a revenit din Tărâmul de Dincolo.

— OK, dar, pe bune, ce contează așa de mult chestia asta? Vă purtați cu toții de parcă Z. ar fi o chiulangoaică, nu o Mare Preoteasă pe cinste.

— În primul rând, pentru noi contează, pentru că are așa de multă putere. Odată cu puterea, vine și răspunderea. Știi și tu asta, spuse Lenobia. Apoi, mai e și problema cu Neferet și Kalona.

— Aici trebuie să intervin, spuse profesoara Penthasilea. Nu sunt singura dintre noi care a primit cel mai recent mesaj al Înaltului Consiliu. Nu mai e vorba de Neferet și Kalona. Neferet s-a despărțit de Consortul ei de când spiritul lui a revenit în trup și și-a recăpătat cunoștința. Neferet a pus să fie biciuit în public, apoi l-a alungat de lângă ea și din societatea vampirilor timp de un secol. L-a pedepsit pentru omorârea băiatului muritor. Înaltul Consiliu a hotărât că responsabil pentru acea crimă a fost Kalona, nu Neferet.

— Da, știm asta, însă... încep Lenobia.

— Ce tot spunei voi acolo? Întrerupse Stevie Rae, care simți că e gata să explodeze.

— S-ar părea că noi nu suntem pe lista lor de contacte, spuse Kramisha, care părea a fi la fel de enervată ca Stevie Rae.

Când ceasul începu să bată miezul nopții, Neferet ieși din spatele ușii ascunse, care era intrarea Marii Preotese în Sala de Consiliu din Tulsa. Se îndreptă hotărât spre uriașa masă rotundă. Vorbi cu o voce șfichiuitoare, încrezătoare și poruncitoare.

— Văd că m-am întors la timp. Ar putea cineva să-mi explice, vă rog, de ce am început să le dăm voie novicelor să ia parte la ședințele noastre de consiliu?

— Kramisha nu e doar o novice. E Poetă Laureată și profetesă. Dacă adaugi la asta și faptul că eu sunt o Mare Preoteasă și că am invitat-o, are tot dreptul să fie la această Ședință de Consiliu. Stevie Rae își înghiți teama provocată de înfruntarea cu Neferet și se simți neașteptat de ușurată de faptul că reuși să rostească aceste cuvinte cu voce sigură. Și de ce, mă rog, nu ești închisă pentru uciderea lui Heath?

— Închisă? Neferet izbucni într-un râs aspru. Ce neobrăzare! Sunt Mare Preoteasă, una care și-a câștigat titlul și nu l-a obținut în lipsa altcuiva.

— Cu toate astea, ocolești subiectul vinovăției tale pentru uciderea acelui muritor, spuse Dragon. Nici eu n-am primit vreo înștiințare de la Înalțul Consiliu al Vampirilor. Aș dori să mi se dea o explicație în legătură cu prezența ta aici și cu faptul că nu ai fost trasă la răspundere pentru comportamentul Consortului tău.

Stevie Rae se aștepta ca Neferet să explodeze la auzul întrebării lui Dragon, însă expresia feței ei se îmblânzi, iar ochii ei verzi se umplură de milă. Când îi răspunse Maestrului Sabiei, vocea ei fu caldă și înțeleghătoare.

— Bănuiesc că Înalțul Consiliu încă nu a reluat comunicarea cu tine pentru că este conștient de faptul că încă mai deplângi pierderea partenerei tale.

Dragon păli, însă privirea lui albastră deveni și mai tăioasă.

— Nu am pierdut-o pe Anastasia. Mi-a fost luată de lângă mine. Ucisă de creatura care e plăsmuirea Consortului tău și care a acționat la comanda lui.

— Înțeleg că durerea îți afectează judecata, însă trebuie să știi că Rephaim și ceilalți Imitatori nu au primit ordin să facă rău cuiva. Dimpotrivă, li s-a poruncit să apere. Când Zoey și prietenii ei au dat foc Casei Noptii și ne-au furat caili, ei au considerat că au fost atacați. Pur și simplu, au ripostat.

Stevie Rae și Lenobia schimbă o privire rapidă, care transmitea mesajul „nu le spune cine ce a făcut”, iar Stevie Rae tăcu mîlc, refuzând să deconspire rolul Lenobiei în „evadarea” lui Zoey.

— Mi-au ucis partenera, spuse Dragon, atrăgând atenția tuturor asupra lui.

— Iar eu voi regreta acest lucru pe vecie, spuse Neferet. Anastasia îmi era bună prietenă.

— I-ai fugărit pe Zoey, pe Darius și pe ceilalți din grup, spuse Stevie Rae. Ne-ai amenințat. I-ai poruncit lui Stark să tragă asupra lui Zoey. Cum justifici toate astea?

Fața frumoasă a lui Neferet se schimonosi dintr-odată. Ea se sprijini de masă și suspină ușor.

— Știu... știu. Am dat dovadă de slăbiciune. L-am lăsat pe nemuritorul înaripat să-mi întunece judecata. Spunea că Zoey trebuie să fie distrusă și, deoarece mi-am imaginat că este Erebus întruchipat, l-am și crezut.

— Astea-s numai aiureli, replică Stevie Rae.

Neferet o săgetă cu privirea.

— Nu ți s-a întâmplat niciodată să ții la cineva și abia mai târziu să afli ce monstru e de fapt?

Stevie Rae simți cum i se scurge sângele din obraji. Dădu singurul răspuns pe care-i putea da - cel adevărat.

— Monștrii din viața mea nu se ascund.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, tânără Preoteasă.

Stevie Rae acceptă provocarea.

— Îți dau răspunsul. Nu, nu am ținut niciodată la cineva căruia să nu-i cunosc de la început adevărata fire. Iar dacă te referi la Dallas, știam că s-ar putea să aibă ceva probleme, da' nu mă așteptam să treacă de partea Întunericului și s-o ia razna.

Neferet schiță un zâmbet viclean.

— Da, am auzit de Dallas. Foarte trist... foarte trist.

— Neferet, țin să mi se explice verdictul Înalțului Consiliu. Ca Maestru al Sabiei și Căpetenie a Fiilor lui Erebus în această Casă a Noptii, am dreptul să fiu informat în legătură cu tot ceea ce ar putea amenința siguranța școlii noastre, indiferent că sunt sau nu în doliu, spuse Dragon, palid, însă cu voce fermă.

— Ai dreptate, Maestre al Sabiei. E foarte simplu. Când i-a revenit sufletul în trup, nemuritorul mi-a

mărturisit că l-a ucis pe băiatul muritor pentru că a crezut că ura lui Heath față de mine reprezenta o amenințare. Neferet clătină din cap, cu un aer trist și pocăit. Sărmanul băiat căpătase cumva convingerea că sunt vinovată pentru moartea profesorului Nolan și a lui Loren Blake. Kalona a crezut că, prin uciderea lui Heath, mă protejează. Clătină din cap. A stat mult prea mult departe de lumea asta. Chiar nu a înțeles că un muritor nu avea cum să fie o amenințare pentru mine. Uciderea lui Heath a fost doar acțiunea greșită a unui Războinic care și-a protejat Marea Preoteasă. Iată de ce, eu și Îfnaltul Consiliu am fost așa de indulgenți în alegerea pedepsei. După cum unii dintre voi știu deja, Kalona a fost biciuit de o sută de ori și apoi alungat din societatea vampirilor și de lângă mine timp de un secol.

Urmă o tăcere lungă, apoi Penthasilea spuse:

— Se pare că tot prăpădul ăsta a fost o înlănțuire de neînțelegeri tragice și, cu siguranță, am plătit cu toții cu vârf și îndesat pentru ce s-a întâmplat în trecut. Acum, cel mai important e ca școala să reînceapă, iar noi să ne vedem mai departe de viețile noastre.

— Mă închin în fața înțelepciunii și a experienței dumitale, doamnă profesoară Penthasilea, spuse Neferet, cu o înclinare respectuoasă a capului. Apoi se întoarse spre Dragon. Într-adevăr, a fost o perioadă grea pentru mulți dintre noi, însă tu ai plătit prețul cel mai mare, Maestre al Sabiei. Prin urmare, la tine trebuie să caut iertarea pentru greșelile mele, atât personale, cât și profesionale. Oare ai putea să îndrumi Casa Noptii spre o nouă eră, prin întruparea unui phoenix din cenușa inimilor noastre îndurerate?

Lui Stevie Rae îi venea să-i strige lui Dragon că Neferet îi ducea pe toți de nas - că ceea ce se întâmplase la Casa Noptii nu fusese o greșeală tragică, ci urmarea faptului că Neferet și Kolona își folosiseră în mod samavolnic puterea. Se întristă însă când îl văzu pe Dragon cum înclină capul și spune cu o voce îndurerată și înfrântă:

— Aș dori ca noi toți să mergem mai departe, căci, dacă nu o facem, mă tem că nu voi supraviețui pierderii partenerei mele.

Lenobia păru că vrea să spună ceva, însă, când Dragon începu să plângă cu suspine, rămase tăcută și merse lângă el să-l aline.

Înseamnă că îmi rămâne mie sarcina s-o înfrunt pe Neferet, se gândi Stevie Rae, așa că îi aruncă o privire Kramishei, care se uita la Neferet cu o privire care mai că spunea ce-naiba-tot-îndruși? Bun, prin urmare, eu și Kramisha avem sarcina s-o înfruntăm pe Neferet, se corectă în gând Stevie Rae. Își îndreptă umerii și se pregăti de înfruntarea de proporții care, cu siguranță, avea să urmeze în clipa în care avea s-o demaște pe Marea Preoteasă căzută.

În momentul acela, un zgomot ciudat se strecură în Sala de Consiliu prin fereastra deschisă prin care pătrundea aerul proaspăt al nopții. Era un urlat înfiorător, care îi făcu pielea de găină lui Stevie Rae.

— Ce-i asta? întrebă ea, cu capul întors spre fereastra deschisă - la fel ca toți ceilalți.

— N-am mai auzit în viața mea așa ceva, spuse Kramisha. Și mă bagă în sperieți.

— E un animal. Și suferă cumplit. Dragon își reveni brusc, i se schimbă expresia feței și deveni din nou un Războinic, nu un partener cu inima zdrobită. Se ridică și se îndreptă spre fereastră, traversând Sala de Consiliu.

— O pisică? spuse Penthasilea, cu chipul răvășit.

— Nu văd de-aici. Vine din partea de est a campusului, spuse Dragon, care se întoarse de la fereastră și se îndreptă hotărât spre ușă.

— O, Zeiță! Cred că recunosc sunetul ăsta. Plină de tragism și frântă, vocea lui Neferet îi făcu pe toți să-și îndrepte iar atenția spre ea. E urlatul unui câine, iar singurul exemplar canin din campus e labradorul lui Stark, Duchess. I s-a întâmplat ceva lui Stark?

Stevie Rae privi cum Neferet își duse la gât o mână subțire, ca și cum ar fi vrut să-și stăpânească bătăile inimii la îngrozitorul gând că i s-ar fi putut întâmpla ceva lui Stark.

Lui Stevie Rae îi veni s-o plesnească. Neferet ar fi putut primi un Premiu Oscar pentru Cea Mai Bună Afurisită și Prefăcută într-un rol principal tragic. Până aici! N-avea de gând s-o lase să scape așa de ușor.

Dar Stevie Rae nu mai avu ocazia s-o înfrunte pe Neferet. În clipa în care Dragon deschise ușa dinspre coridor, fură cu toții asaltați de-o învălmășeală de sunete. Novicii se năpusteau spre Sala de Consiliu. Majoritatea plângeau și țipau, însă, mai presus de tot acel zgomot, chiar mai presus de urlatul acela înfiorător, un sunet se distingea din ce în ce mai clar: acela al unei persoane care jelea de durere.

În toată durerea aia, Stevie Rae recunoscuse vocea.

— Ah, nu, spuse ea, repezindu-se pe culoar. ăsta e Damien.

Stevie Rae îl întrecu până și pe Dragon, iar când deschise cu o smucitură ușa principală a școlii, se ciocni cu atâta putere de Drew Partain, încât se prăbușiră amândoi la pământ.

— Sfinte Sisoe, Drew! Dă-te din dru...

— Jack e mort! strigă Drew, care se căzni să se ridice și, apoi, o trase după el. Acolo, lângă copacul spintecat de la zidul de est. E urât. Urât de tot. Grăbește-te. Damien are nevoie de tine.

Pe când înregistra ce-i spunea Drew, Stevie Rae simți cum îi vine să vomite. Apoi, împreună cu Drew, fu luată pe sus de un șuvoi de vampiri și de novici, care se revărsară iute prin campus.

Când ajunsese la copac, Stevie Rae avu un înfiorător moment de deja-vu. Sângele. Era atât de mult sânge peste tot! Își aminti, brusc, de noaptea în care săgeata lui Stark îi despicasese corpul și făcuse să i se scurgă tot sângele și, odată cu el, și viața, exact în același loc.

Numai că, de data asta, nu despre ea era vorba. De data asta, era bunul și blândul Jack, iar el chiar era mort, așa că era de zece ori mai rău. O clipă, ceea ce văzu păru să nu aibă nici o noimă, pentru că nimeni nu se mișca și nu scotea un cuvânt. Nu se auzea nici un sunet, în afară de urlatul lui Duchess și jelanii lui Damien. Băiatul și câinele erau chirșiți lângă Jack, care zăcea întins cu fața în jos, în iarba îmbibată de sânge, cu vârful unei săbii lungi ieșindu-i mai mult de un metru prin ceafă. Îl străpunsese cu atâta forță, încât aproape că-i despărțise capul de trup.

— Zeiță! Ce s-a întâmplat aici? Neferet fu cea care-i scoase pe toți din amorțeală. Se repezi la Jack și se aplecă pentru a pune mâna pe trupul lui. Novicele e mort, spuse ea cu solemnitate.

Damien își ridică privirea. Stevie Rae îi văzu ochii. Erau plini de durere și de groază și, se prea putea, de o umbră de nebunie. Îl privi cum se uita la Neferet și îi văzu fața palidă făcându-se albă ca varul, iar asta o zgudui.

— Cred c-ar fi mai bine să-i lași în pace, spuse Stevie Rae și înaintă astfel încât să stea între Neferet, Jack și Damien.

— Eu sunt Marea Preoteasă. Se cuvine ca eu să mă ocup de-o asemenea tragedie. Pentru Damien, cel mai bun lucru ar fi ca tu să te dai la o parte și să-i lași pe adulți să rezolve totul, spuse Neferet. Vorbea pe un ton normal, însă Stevie Rae privi în ochii ei de smarald și zări un tremur care făcu să i se zbârlească părul.

Stevie Rae simți privirea tuturor ațintită asupra ei. Știa că era o urmă de adevăr în vorbele lui Neferet - ea nu avea prea mare experiență ca Mare Preoteasă pentru a ști cum să abordeze un lucru atât de groaznic precum cel întâmplat în această seară. La naiba, de fapt era Mare Preoteasă doar pentru că nu mai exista nici o altă novice roșie care fusese transformată. Oare avea dreptul să vorbească în calitate de „Mare Preoteasă” a lui Damien?

Tăcută, Stevie Rae rămase locului, luptându-se cu propria-i nesiguranță. Fără să o bage în seamă, Neferet se ghemui alături de Damien, îl luă de mână și-l obligă s-o privească.

— Damien, știu că ești în stare de șoc, însă trebuie să te stăpânești și să ne spui ce i s-a întâmplat lui Jack.

Cu ochi goi, Damien clipi spre Neferet, fără să pară că o vede, apoi Stevie Rae văzu cum i se limpezește privirea și o recunoaște. Își smulse mâinile dintr-ale ei. Clătinându-și fără oprire capul înainte și înapoi, începu să suspine printre lacrimi:

— Nu! Nu! Nu!

Asta a pus capac. Stevie Rae se săturase. Puțin îi păsa dacă întreg Universul nu era în stare să-și dea seama de prostiile lui Neferet. Dar nu avea de gând s-o lase să-l terorizeze pe sârmanul Damien.

— Ce s-a-ntâmplat? Tu întrebi ce s-a-ntâmplat? De parc-ar fi o simplă coincidență că Jack e omorât exact când reapi tu în școală! Stevie își reluă locul lângă Damien și-l luă de mână. Poți să-i păcălești pe vampirii aia orbi ca liliicii din Înaltul Consiliu. Poți chiar să-i convingi pe câțiva dintre oamenii ăștia cumsecade că mai ești încă de partea noastră, dar nu pe Damien, Zoey și - făcu o pauză când auzi două icnete îngrozite, și când Gemelele se apropiară în fugă - și pe Shaunee, Erin, Stark și pe mine. Noi nu credem că ești de partea binelui. Așa că ce-ar fi să ne explici tu ce s-a întâmplat aici?

Neferet clătină din cap, cu un aer trist, afișând o frumusețe plină de tragism.

— Îmi pare rău pentru tine, Stevie Rae. Erai o novice așa de blândă și de iubitoare. Nu știu ce ți s-a întâmplat.

Stevie Rae simți cum o cuprinde furia. Intensitatea ei o făcu să înceapă să tremure.

— Știi mai bine decât oricine pe lumea asta ce mi s-a întâmplat. Nu se putu abține.

Mânia era prea puternică. Începu să se îndrepte spre Neferet. În clipa aia, nu voia altceva decât s-o apuce de gât și s-o strângă, să strângă până când înceta să mai respire - până când înceta să mai fie o amenințare.

Însă Damien încă o mai ținea de mână. Acea legătură fizică și încrederea dintre ei, precum și șoapta îndurerată a lui Damien o făcură să se oprească.

— Nu ea a fost. Am văzut ce s-a întâmplat și n-a fost mâna ei.

Stevie Rae avu o ezitare și îl privi pe Damien.

— Cum adică, dragule?

— Eram undeva departe. Exact în fața ușii sălii de sport. Duchess nu mă lăsa să alerg. Mă tot trăgea înapoi, înapoi. Până la urmă, am cedat. Damien avea o voce răgușită și vorbea aspru, sacadat. M-a îngrijorat. Așa că mă uitam. Am văzut. Începu iar să plângă cu sughituri. Am văzut cum Jack a căzut din vârful scării și a nimerit în sabie. Nu era nimeni în jur. Absolut nimeni.

Stevie Rae se întoarse spre Damien și-l îmbrățișă. Apoi simți încă două perechi de brațe care îi cuprinseseră, când Gemenele li se alăturară și îi îmbrățișară strâns.

— Neferet era cu noi în Sala de Consiliu când a avut loc accidentul ăsta oribil, spuse Dragon pe un ton solemn, pe când atinse blând părul lui Jack. Nu e vinovată de moartea lui Jack.

Stevie Rae nu fu în stare să privească sărmanul trup spintecat al lui Jack, așa că se uită la Neferet în timp ce Dragon vorbea. Fu singura care văzu scurta străfulgerare de victorie îngâmfată care îi lumină fața, pentru a fi apoi iute înlocuită de o privire exersată, plină de tristețe și de îngrijorare.

Ea l-a omorât. Nu știu cum și, deocamdată, n-o pot dovedi, însă ea a fost. Apoi, la fel de iute ca gândul ăsta, apărură un altul: Zoey m-ar crede. M-ar ajuta să găsesc o cale s-o dau de gol pe Neferet.

Zoey trebuie să se întoarcă.

Capitolul 9

Zoey

Prin urmare, Stark și cu mine am făcut-o.

— Nu mă simt deloc altfel, am rostit către cel mai apropiat copac. Adică, în afară de faptul că mă simt mai apropiată de Stark și că mă cam dor anumite părți pe care nu le voi numi, asta-i tot. M-am dus spre un pârâiaș care bolborosea vesel prin dumbrevă și m-am privit. Soarele tocmai apunea, dar pe Insulă fusese o zi neașteptat de senină și de rece, așa că cerul încă păstra ceva din spectaculoasa lui lumină portocalie și aurie, astfel încât mi-am putut vedea oglindirea în apă. M-am studiat. Arătam... ca mine.

— Bun, teoretic am mai făcut-o o dată înainte, însă atunci fusese cu totul altceva.

Am oftat. Loren Blake fusese o greșeală uriașă. James Stark era cu totul altceva, tot așa cum era și legământul făcut unul aliniază.

— Prin urmare, ar trebui să arăt altfel, acum, că am o Relație Adevărată?

M-am uitat cu coada ochiului la reflectarea mea. Nu arătam mai bătrână? Cu mai multă experiență? Mai înțeleaptă?

Nu chiar. Privitul ăsta de-aproape mă făcea să par mioapă.

„Și cu riduri“, ar spune, probabil, Afrodita.

M-a cuprins un fior de teamă, amintindu-mi că îmi luasem rămas-bun de la Afrodita și de la Darius cu o seară înainte. Conform așteptărilor, fusese sarcastică și cam răutăcioasă cu mine pentru că nu mă întorceam la Tulsa împreună cu ea, însă îmbrățișarea noastră fusese strânsă și sinceră și știam că avea să-mi fie dor de ea. Deja îmi era. Îmi era dor și de Stevie Rae și de Damien, de Jack și de Gemene.

— Și de Nala, i-am spus oglindirii mele.

Îmi era însă chiar atât de dor de ei, încât să mă întorc la lumea adevărată? Suficient de mult încât să dau piept cu toate, de la reluarea școlii până la posibile lupte cu Întunericul și cu Neferet?

— Nu. Nu atât de mult. Rostit, gândul a devenit mai adevărat. Am simțit cum o parte din ideea de mi-e dor de ei începea să piară în fața liniștii de pe insula lui Sgiach. Aici e ceva magic. Dacă mi-aș aduce pisica, jur că aş rămâne aici pe vecie.

Râsul lui Sgiach avea ceva delicat și muzical.

— De ce oare suntem înclinați să ne fie dor mai mult de animalele noastre decât de oameni?

Zâmbea când a venit alături de mine pe malul pârâiașului.

— Asta poate pen' că nu putem să vorbim cu ele pe Skype. Adică, știu că pot să mă întorc la castel și să vorbesc cu Stevie Rae, însă am încercat o legătură video cu Nala. E doar mai zăpăcită și mai iritată decât de obicei, adică al naibii de iritată.

— Dacă pisicile ar înțelege tehnologia și ar avea degete opozabile, ar conduce lumea, a spus regina. Am izbuncit în râs.

— Să nu te audă Nala. Ea chiar conduce lumea ei.

— Ai dreptate. Și Mab crede că își conduce lumea.

Mab era uriașa pisică neagră a lui Sgiach, cu blană deasă și smoching alb, cu care tocmai făcusem

cunoștință. Se prea putea să aibă vreo mie de ani și stătea mai tot timpul aproape nemișcată, într-o stare de semiconștiență, la capătul patului reginei. Eu și Stark începuserăm să-i spunem Pisica Moartă, atunci când nu ne auzea Sgiach.

— Când spui „lume” te referi la dormitorul tău?

— Exact, spuse Sgiach.

Am izbucnit amândouă în râs, apoi regina s-a îndreptat spre un bolovan mare acoperit de mușchi, aflat nu departe de pârâu. S-a așezat cu grație și mi-a făcut semn cu lovituri de palmă să mă așez lângă ea. M-am așezat alături, întrebându-mă în treacăt dacă mișcările mele aveau să fie vreodată la fel de grațioase și de regale ca ale ei - și având mari îndoieli în privința asta.

— Ai putea să trimiți după Nala. Apropiatii vampirilor zboară ca animale de companie. Ar trebui doar să prezinți carnetul ei de vaccinare ca s-o aduci în Skye.

— Ei, chiar așa?

— Da. Desigur, asta înseamnă că trebuie să te hotărăști să rămâi aici măcar câteva luni. Pisicile nu suportă prea bine călătoriile - trecerea de la un fus orar la altul, și pe urmă înapoi, chiar nu le face bine.

Am privit-o pe Sgiach în ochi și am spus exact ce gândeam:

— Cu cât stau mai mult aici, cu atât sunt mai sigură că nu vreau să plec, dar știu că probabil dau dovadă de iresponsabilitate dacă mă ascund de lumea reală. Adică - m-am grăbit să adaug când am văzut în ochii ei o privire îngrijorată -, nu spun că Skye nu ține de realitate. Știi și că am trecut prin foarte multe în ultima vreme, așa că am dreptul să fac o pauză. Numai că încă sunt la școală. Bănuiesc că totuși trebuie să mă întorc. La un moment dat.

— Ai gândi la fel dacă ar veni școala la tine?

— Ce vrei să spui?

— De când ai intrat în viața mea, am început să reflectez la lume - sau, mai bine zis, la cât de ruptă de ea am ajuns să fiu. Da, am internetul. Da, am televiziune prin satelit. Dar nu am noi adepți. Nu am elevi Războinici și tineri Paznici. Sau, cel puțin, nu aveam înainte de venirea ta și a lui Stark. Simt că mi-au lipsit energia și contribuția minților tinere. Sgiach și-a întors privirea de la mine și s-a uitat în adâncurile dumbrăvii. Venirea voastră aici a trezit ceva ce căzuse în somnolență pe insula mea. Simt că lumea e pe cale să sufere o schimbare mai mare decât influența științei sau a tehnologiei moderne. Pot să n-o iau în seamă și să-mi las insula să se întoarcă la somnul ei, poate să mă separ complet de lume și de problemele ei, poate chiar să mă pierd în ceața timpului - ca Avalon și ca amazoanele. Sau pot să o îmbrățșez și să fac față dificultăților pe care le poate aduce cu sine. Regina m-a privit iar în ochi. Aleg să-i permit insulei mele să se trezească. E timpul ca, pe Skye, Casa Noptii să primească sânge proaspăt.

— O să anulezi vraja protectoare?

A schițat un zâmbet crispat.

— Nu, atât timp cât trăiesc eu și, sper, cât timp va trăi succesoarea mea și, eventual, și a ei, Skye va rămâne protejată și separată de lumea modernă. Dar m-am gândit să dau un anunț de recrutare pentru Războinici. A fost o vreme când Skye îi pregătea pe cei mai buni și mai inteligenți Fii ai lui Erebus.

— Dar apoi ai ieșit din Înaltul Consiliu al vampirilor, nu-i așa?

— Da. Probabil că așa putea începe să îndrept, încet, efectele acelei despărțiri, mai ales dacă așa avea în ucenicie o tânără Mare Preoteasă.

Brusc, m-am entuziasmat.

— Pe mine? Despre mine vorbești?

— Da, într-adevăr. Tu și Paznicul tău aveți o legătură cu insula aceasta. Aș vrea să văd unde ne duce legătura asta.

— Maaamă, sunt extrem de onorată! Mulțumesc foarte mult. Îmi vâjâia mintea. Dacă Skye devenea o Casă a Noptii activă, faptul de a rămâne aici nu mai însemna că mă ascundeam de toată lumea. Ar fi ca și cum m-aș muta la altă școală. M-am gândit la Damien și la ceilalți din gașcă și m-am întrebat dacă ar vrea să vină și ei pe Skye.

— Ar fi loc aici și pentru novici care nu sunt Războinici în curs de pregătire? am întrebat.

— Am putea discuta despre asta. Sgiach s-a oprit, a părut să ia o hotărâre și a adăugat: Știi, nu-i așa, că insula are o bogată tradiție în magie, ce cuprinde mai mult decât pregătirea Războinicilor și Paznicii mei?

— Nu. Adică, da. E clar că tu ești magică și, practic, tu ești insula.

— Sunt aici de-atâta vreme, încât mulți mă percep ca fiind una cu insula, dar eu sunt mai mult protectoarea magiei ei decât posesoarea acesteia.

— Cum adică?

— Află singură, tânără regină. Ai o afinitate pentru fiecare dintre elemente. Intră în legătură cu ele și vezi ce te poate învăța insula.

Pentru că nesiguranța m-a făcut să ezit, Sgiach m-a încurajat:

— Încearcă primul element, aerul. Cheamă-l pur și simplu și observă ce se întâmplă.

— Bine. Am pornit. M-am ridicat și m-am îndepărtat câțiva pași de Sgiach, ajungând într-un loc acoperit de mușchi, unde nu prea erau stânci. Am tras de trei ori adânc aer în piept, obișnuindu-mă cu sentimentul familiar de concentrare. Instinctiv, mi-am întors fața spre est și am spus:

— Aerule, te rog, vino la mine.

Eram obișnuită ca elementul să răspundă. Eram obișnuită ca el să facă să tresalte briza în jurul meu, ca un cățeluș nerăbdător, dar, cu toată experiența în ceea ce privește afinitățile mele, nu eram pregătită pentru ce a urmat. Aerul nu doar că a răspuns - m-a înghițit. S-a învărtețit cu putere în jurul meu, ciudat de palpabil, iar asta era deja o adevărată nebunie, căci aerul nu e palpabil. E nevăzut și, totuși, pretutindeni. Apoi am căscat gura uluită, căci mi-am dat seama că aerul devenise palpabil în jurul meu, în mijlocul vântului năvalnic care răspunsese la chemarea mea, pluteau siluetele unor ființe încântătoare. Erau strălucitoare și nepământene, oarecum transparente. Pe când le priveam uluită, își schimbau forma - uneori arătau ca femei frumoase, alteori luau forma unor fluturi, pe urmă se preschimbau mai degrabă în frunze de toamnă minunate, care pluteau într-o adiere proprie.

— Ce sunt? am întrebat în șoaptă. Ca de la sine putere, mâna mi s-a ridicat și am urmărit cum frunzele se transformă în păsări colibri viu colorate, care s-au așezat în palma mea întinsă.

— Spiriduși ai aerului. Odinioară, erau peste tot, însă au părăsit lumea modernă. Preferă dumbrăvile străvechi și legile din trecut. Insula le are pe amândouă. Sgiach a zâmbit și și-a deschis palma pentru un spiriduș cu înfățișarea unei micuțe femei cu aripi de libelulă, care a început să danseze, strecurându-i-se printre degete. E plăcut să vezi că vin la tine. Rareori se află mai mulți într-un singur loc, chiar și aici, în dumbravă. Încearcă alt element.

De data asta, nu a fost nevoie de alte îndemnuri. M-am întors spre sud și am strigat:

— Focule, te rog vino la mine!

Aidoma unor artificii strălucitoare, spiridușii au prins formă în jurul meu, căldura domoală a flăcărilor lor gădilându-mi trupul și făcându-mă să chicotesc.

— Îmi amintesc de artificiile de 4 Iulie!

Sgiach zâmbi și ea odată cu mine.

— Rareori am ocazia să văd spiridușii flăcărilor. Eu sunt mult mai apropiată de apă și de aer - flăcările nu mi se arată aproape niciodată.

— Să vă fie rușine, i-am certat. Ar trebui s-o lăsați pe Sgiach să vă vadă - ea face parte dintre cei buni!

Brusc, spiridușii din jur au început să danseze înnebunitor. Se aprinseseră și mai tare de supărare.

— Vai, nu! Spune-le că glumești. Flăcările sunt extrem de sensibile și de schimbătoare. Chiar n-ai vrea să le faci să producă vreun accident, spuse Sgiach.

— Hei, prieteni, îmi pare rău! Glumeam. Zău că totul e în ordine. Am răsuflat ușurată când spiridușii flăcărilor s-au liniștit și și-au reluat pâlparea și strălucirea domoale. Am privit-o pe Sgiach.

— Nu e nici un pericol dacă invoc și celelalte elemente?

— Sigur că nu, numai ai grijă ce spui. Deja ai afinități puternice, fără să mai fii și într-un loc încărcat de magie străveche, cum e dumbrava asta.

— S-a făcut. Am mai inspirat adânc de trei ori și am fost convinsă că mi-am recăpătat concentrarea. Apoi m-am întors în sensul acelor de ceasornic, pentru a privi spre vest.

— Apă, te rog, vino la mine. M-am trezit inundată de elementul apei. Duhuri răcoroase și alunecoase mi s-au prelins pe piele, lucind cu irizări acvatice. Se zbenguiau în jurul meu, amintindu-mi de sirene și delfini, de meduze și căluți-de-mare.

— Asta-i mega-super-grozav!

— Duhurile apelor sunt extrem de puternice pe Skye, a spus Sgiach, în timp ce mângâia o creatură în formă de stea-de-mare, care înota pe lângă ea.

M-am întors spre nord.

— Pământule, vino la mine!

Dumbrava a prins viață. Copacii au strălucit cu veselie, iar din trunchiurile lor vechi și noduroase și-au făcut apariția creaturi ale pădurii, care mi-au amintit de lucruri ce ar trebui să fie în Rivendell, alături de elfii lui Tolkien - sau poate chiar în jungla 3D din Avatar.

Mi-am concentrat atenția spre centrul cercului improvizat de mine și am chemat ultimul element.

— Spiritule, te rog, vino și tu la mine.

De data asta, a fost rândul lui Sgiach să caște gura de uimire.

— N-am văzut niciodată cele cinci grupuri de duhuri laolaltă, ca acum. Este minunat.

— Oh, Zeița mea! Este incredibil!

Aerul din jur, deja vibrând de ființe de borangic, s-a încărcat de o strălucire fermecată, care m-a făcut să mă gândesc la Nyx și la strălucirea zâmbetului ei.

— Vrei să vezi mai mult? m-a întrebat Sgiach.

— Desigur, am răspuns fără ezitare.

— Vino, atunci. Ia-mă de mână. Înconjurată de străvechile duhuri care întruchipau elementele, m-am apropiat de Sgiach și i-am întins mâna.

Mi-a apucat mâna dreaptă cu mâna ei stângă și a întors-o astfel încât palma mea să fie îndreptată în sus.

— Ai încredere în mine?

— Da. Am încredere, am spus.

— Bine. O să doară numai o clipă.

Cu o mișcare iute și-a trecut unghia tare și ascuțită a arătătorului peste partea cărnoasă a palmei mele, spintecând-o. Nu am clipit. Nu am mișcat. Doar am tras aer în piept. Deși a avut dreptate - n-a durut decât o clipă.

Sgiach mi-a întors palma și sângele a început să picure din mână, dar, înainte de-ajunge la solul acoperit de mușchi, regina a prins picăturile roșii. Făcându-și palma căuș, le-a lăsat să se adune, apoi a rostit cuvinte pe care mai mult le-am simțit decât le-am auzit, fără să le-nțeleg deloc, și a aruncat sângele, împrăștiindu-l în cerc în jurul nostru.

Apoi s-a întâmplat ceva cu adevărat uluitor.

Fiecare duh atins de picăturile mele de sânge s-a ntrupat pentru o clipă. Nu mai erau elemente eterice, erau doar fuioare și dăre de aer, foc, apă, pământ și spirit. Ce-a fost atins de sângele meu a devenit realitate - păsări și zâne, creaturi marine și nimfe ale pădurilor care trăiesc și respiră.

Acestea au dansat și au petrecut. Răsetele lor au colorat cerul la asfințit cu veselie și magie.

— Asta e magie străveche. Ai atins lucruri care au fost adormite veacuri la rând. Nimeni altcineva nu a trezit zânele. Nimeni altcineva nu a putut face asta, a spus Sgiach, apoi a plecat capul spre mine încet și maiestuos, în semn de omagiu.

Pur și simplu copleșită de minunăția celor cinci elemente, am luat-o de mână pe regina insulei Skye și am observat că sângele încetase să mai curgă în momentul în care îl împrăștiase în jurul nostru.

— Pot împărtăși așa ceva cu ceilalți novici? Dacă le dai voie să vină, pot să-i învăț pe cei din noua generație cum să ajungă la magia străveche?

Mi-a zâmbit printre lacrimi despre care speram să fie de fericire.

— Da, Zoey. Pentru că, dacă tu nu poți apropia lumea veche și cea nouă, nu știu cine ar putea s-o facă. Deocamdată, bucură-te de momentul ăsta. Realitatea creată de sângele tău o să dispară curând. Dansează cu ele, tânără regină. Spune-le că există speranța ca lumea de azi să nu fi uitat complet de trecut.

Cuvintele ei au fost un îndemn pentru mine, așa că, în ritmul clopotelor, al cimpoaielor și al talgerelor pe care am început să le aud deodată, am dansat cu creaturile pe care le întrupase sângele meu.

Dacă mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să dau mai multă atenție conturilor unor coarne ascuțite pe care le-am zărit pe când mă roteam și săream, mână în mână cu zânele. Ar fi trebuit să observ culoarea taurului și sclipirea din ochii lui. Ar fi trebuit să-i semnalez lui Sgiach prezența lui. Multe ar putut fi evitate sau măcar prevăzute, dacă aș fi fost mai înțeleaptă.

Însă, în acea seară, am dansat copleșită de inocență și de noutatea apariției magiei străvechi, care m-au făcut să uit de oboseala și sfârșeala mea, de nevoia unei mese copioase și a unui somn bun de opt ore.

— Ai avut dreptate. Nu a ținut prea mult, am spus, răsuflând sacadat când am aterizat lângă ea pe bolovanul acoperit de mușchi. Nu putem să facem ceva pentru a le convinge să stea mai mult? Păreau să fie fericite cu noua lor întrupare.

— Zânele sunt ființe greu de împlânz. Sunt devotate numai elementului lor sau celor care îl stăpânesc. Am clipit uimită.

— Adică mie îmi sunt loiale?

— Cred că da, deși nu pot spune sigur, pentru că eu nu am o afinitate adevărată pentru un element, deși, ca protectoare și ca regină a acestei insule, sunt aliata apei și a vântului.

— Hm. Prin urmare, pot să le chem, chiar dacă plec de pe Skye?

Sgiach a zâmbit.

— De ce-ai vrea să faci asta?

Am izbucnit și eu în râs, căci, în clipa aceea, nu înțelegeam de ce naiba aş dori să părăsesc vreodată acea insulă magică și tainică.

— Ca să vezi, știam că sunteți voi, după ciripit.

Zâmbetul lui Sgiach deveni mai cald. Seoras a venit alături de noi în dumbravă și s-a așezat lângă regina lui. Ea i-a atins doar o clipă antebrațul puternic, dar acea atingere răspânda dragostea, încrederea și intimitatea strânse în câteva vieți.

— Bună, Paznic al meu. I-ai adus arcul și săgețile?

Seoras făcu o grimasă.

— Așa-i, sigur că da. Bătrânul Războinic se întoarse și-am văzut că purta un arc din lemn închis, sculptat cu modele complicate. Peste piept avea petrecută tolba din piele plină cu săgeți cu pene roșii.

— Prea bine. I-a zâmbit încântată, înainte de a-și întoarce privirea spre mine. Zoey, azi ai învățat multe lucruri. Și Paznicul tău trebuie să fie învățat să creadă în magie și în harurile Zeiței. Sgiach a luat arcul și săgețile de la Seoras și mi le-a întins. Du-i-le lui Stark. De prea mult timp e despărțit de ele.

— Ești sigură că-i o idee bună? am întrebat-o pe Sgiach, uitându-mă pieziș la arc și la săgeți.

— Eu cred că Stark al tău nu va fi niciodată întregit dacă nu acceptă harurile Zeiței.

— În Tărâmul de Dincolo a avut o spadă scoțiană. N-ar putea avea și aici aceeași armă?

Sgiach nu a făcut altceva decât să-mi arunce o privire, păstrând încă în ochii verzi umbra magiei pe care tocmai o simțiserăm amândouă.

Am oftat.

Apoi, fără tragere de inimă, am întins mâna și am luat arcul și tolba cu săgeți.

— Nu prea se simte în largul lui cu astea, am spus.

— Așa-i, însă ar trebui, a spus Seoras.

— N-ai mai spune asta, dacă ai ști toată povestea legată de ele, am zis.

— Dacă vorbești despre faptul că nu-și ratează ținta, atunci așa-i, am habar de asta, la fel și de vina simțită în legătură cu moartea mentorului său, a spus Seoras.

— Ți-a povestit totul.

— Așa a făcut.

— Și tot mai crezi că trebuie să reia mânuirea arcului?

— Nu-i vorba de ce crede Seoras, ci de faptul că știe, după veacuri de experiență, ce se întâmplă când harurile Zeiței sunt neluate în seamă, a spus Sgiach.

— Ce se întâmplă?

— Același lucru ca atunci când o Mare Preoteasă încearcă să se abată de la calea aleasă pentru ea de Zeiță, a spus Seoras.

— Cum a făcut Neferet, am șoptit.

— Așa-i, a încuviințat. Ca Marea Preoteasă căzută care v-a întinat Casa Noptii și a pricinuit moartea Consortului tău.

— Deși, ca s-o spunem pe-a dreptă, ar trebui să știi că nu e vorba neapărat de o alegere chiar așa de cumplită între bine și rău când un Paznic ori un Războinic ignoră darurile Zeiței lui și se abate de la calea stabilită de ea. Uneori, asta duce doar la o viață neîmplinită și extrem de banală pentru vampir, a explicat Sgiach.

— Însă, dacă-i vorba de un Războinic ale cărui haruri sunt puternice sau de unul care a înfruntat Întunericul, fiind atins de lupta împotriva răului - ei bine, acel Războinic nu se va pierde în uitare chiar așa de ușor, a spus Seoras.

— Iar Stark e și una, și alta, am spus.

— Așa este. Ai încredere în mine pe mai departe, Zoey. E mai bine ca Paznicul tău să urmeze calea stabilită pentru el, în loc să se furișeze și, eventual, să se rătăcească în umbre, a rostit Sgiach.

— Înțeleg ce spui, însă n-o să fie ușor să-l conving să-și folosească iar arcul.

— Păi, cât ești pe insulă, poți chema în ajutor magia celor străvechi, nu?

M-am uitat de la Seoras la Sgiach. Aveau dreptate. O simțeam în interiorul ființei mele.

Stark nu se putea ascunde de harurile pe care i le hărăzise Nyx, tot așa cum eu nu puteam nega legătura mea cu cele cinci elemente.

— Bine, o să-l conving. Da' chiar, unde e?

— Flăcăul n-are astâmpăr, a spus Seoras. L-am văzut mergând pe țărâmul dinspre castel.

Mi s-a strâns inima. Cu o zi înainte, tocmai hotărâserăm să rămânem pe Skye pe o perioadă nelimitată. Iar

după experiența avută alături Sgiach, nici nu mă gândeam la plecare.

— Dar părea că-i convine să rămânem, mi-am rostit gândurile cu voce tare.

— Problema lui este cine e, nu unde, a spus Seoras.

— Ce? am rostit întrebarea mea genială.

— Zoey, ce vrea să spună Seoras e că neliniștea Paznicului tău se va domoli odată ce va redeveni Paznic pe de-a-ntregul, a spus Sgiach.

— Iar un Paznic întregit își folosește toate harurile, a conchis Seoras.

— Du-te la el și ajută-l să se întregească, a spus Sgiach.

— Cum? am întrebat.

— Aoh, femeie, folosește-ți mintea dată de Zeiță și dă-ți seama și singură.

Împingându-mă ușor, regina și Paznicul ei m-au alungat din umbră. Am oftat, nedumerită, și am pornit spre țărnișă, întrebându-mă ce naiba mai însemna aoh.

Capitolul 10

Zoey

Cu gândul la Stark, am coborât alunecoasele trepte de piatră care șerpuiau în jurul temeliei castelului și ajungeau la țărnișă, de unde pornise construirea pe verticală a edificiului lui Sgiach, care se asemina cu o stâncă impunătoare.

Soarele începuse să apună, îngăduind cerului să păstreze o parte din lumina sa, însă m-am bucurat de existența șirului de torțe care ieșeau din soclul de piatră al fundației castelului.

Stark era singur. Era cu spatele la mine, așa că am putut să-l privesc în timp ce traversam țărnișă spre el. Într-o mână ținea un scut mare de piele, iar în cealaltă, o spadă scoțiană lungă și exersa lovituri și parări, ca și când înfrunta un dușman periculos, dar invizibil. M-am mișcat ușor, fără să mă grăbesc, pentru a mă putea bucura de spectacol.

Devenise dintr-odată mai înalt și mai musculos? Transpira și avea respirația sacadată, părea puternic, iar kiltul îi dădea un aer de Războinic străvechi, extrem de masculin și de periculos. Mi-am amintit senzația trupului său lipit de-al meu cu o noapte înainte, în timp ce dormeam îmbrățișați, și am simțit o furnicătură în stomac.

Mă face să mă simt în siguranță și îl iubesc.

Aș putea rămâne pentru totdeauna aici, alături de el, departe de restul lumii.

La gândul ăsta, m-a cuprins un fior. În acel moment, Stark a lăsat garda jos și s-a întors. I-am citit în ochi îngrijorarea care a dispărut imediat când am zâmbit și i-am făcut cu mâna. Apoi, a văzut ce aveam în mână cu care îi făcea semn și i-a pierit zâmbetul de bun venit, deși și-a deschis brațele spre mine, m-a îmbrățișat și m-a sărutat prelung.

— Hei, ești extrem de atrăgător când faci chestiile alea cu sabia, am spus.

— Se cheamă antrenament. Și nu trebuie să fii atrăgător, Z. Trebuie să intimidez.

— Asta și faci. M-ai băgat în toți sperieții. Am imitat cel mai afectat accent de demoazelă sudistă și mi-am apăsat dosul palmei pe frunte, gata să leșin.

— Madam, nu prea vă pricepeți la accente, a spus într-un grai sudist foarte reușit. Apoi mi-a luat mâna și a dus-o la pieptul lui, exact în dreptul inimii, în timp ce s-a apropiat de mine. Dar, dacă dorești, domnișoară Zoey, aș putea încerca să te învăț.

De acord, știu că-i o prostie, însă mi s-au înmuiat genunchii atunci când i-am auzit accentul de gentleman sudist - iar cuvintele lui au trecut dincolo de vrăjeala pe care i-o pregăteam și, brusc, am știut cum să încep să-l fac să se simtă iar confortabil mânuindu-și arcul.

— Sunt un caz disperat în privința accentelor, dar e ceva ce ai putea să mă înveți.

— Așa-i, femeie, amu îs o mulțime cele ce te-aș putea învăța, a spus el cu o căutătură piezișă, vorbind exact ca Seoras.

L-am pupat drăgăstos.

— Fii cuminte. La asta mă refer. Am ridicat arcul. M-am gândit întotdeauna că trasul cu arcul e tare grozav, dar nu prea știu, de fapt, multe despre asta. Poți să mă înveți? Te rog!

Stark s-a dat cu un pas mai încolo și s-a uitat îngrijorat spre arc.

— Zoey, știi că eu n-ar trebui să trag cu el.

— Nu. Ce n-ar trebui să faci e să-l îndrepti spre o țintă vie. Asta, în afara cazului în care vietatea trebuie

să fie omorâtă. Dar nu te rog să tragi cu el. Te rog să mă înveți să trag cu el.

— De ce vrei să înveți, așa deodată?

— Păi, are noimă. Doar o să stăm aici, nu?

— Ai dreptate.

— Iar Războinicii au fost antrenați aici timp de catralioane de ani, nu?

— Din nou ai dreptate.

Am zâmbit, încercând să îndulcesc lucrurile.

— Tare-mi place când spui că am dreptate. Din nou. Oricum, ești Războinic. Te afli aici. Aș dori să învăț câte ceva din tacticile Războinicilor. Asta e al naibii de grea pentru mine. Am arătat spre sabia scoțiană. Și-apoi, ăsta e drăgălaș. Am ridicat arcul cel elegant.

— Indiferent cât de drăgălaș e, nu trebuie să uiți că e o armă. Poate ucide, mai ales dacă trag eu cu el.

— Dacă tragi cu el și ai de gând să ucizi, am spus.

— Uneori, apar greșeli, a spus, parcă bătuit de amintirile trecutului.

Mi-am pus mâna pe brațul lui.

— Acum ești mai în vârstă. Mai inteligent. N-o să mai faci aceleași greșeli. M-a privit fără o vorbă, așa că am ridicat arcul și am spus mai departe. Bine, arată-mi ce și cum.

— Nu avem țintă.

— Cum să nu. Am lovit cu piciorul scutul din piele jerpelită pe care-i lăsase pe pământ când mă apropiasem de el. Proptește-l între doi bolovani mai încolo pe plajă. O să încerc să trag în el - după ce îl proptești și te întorci aici, în afara liniei de ochire, desigur.

— A, desigur, a spus.

Cu o față resemnată și amărâtă, s-a îndepărtat câțiva pași, și-a făcut de lucru cu câțiva bolovani, până când a proptit oarecum scutul între doi dintre ei, apoi s-a întors lângă mine.

Fără tragere de inimă, a luat arcul și a pus tolba cu săgeți la picioarele noastre.

— Așa se ține. Mi-a arătat apucând mânerul, în timp ce eu priveam. Iar săgeata se pune aici. A sprijinit-o de coarda arcului, ținând-o cu vârful în jos și mai departe de noi. Așa întinzi coarda. Cu săgețile astea e ușor să știi cum trebuie să le ții, pentru că cele negre trebuie întoarse așa, cu partea roșie în sus. În timp ce vorbea, Stark a început să se mai relaxeze. Măinile lui cunoșteau arcul și cunoșteau și săgețile. Se vedea că ar fi putut face și cu ochii închiși tot ce-mi arăta. Înfige-ți bine picioarele în pământ, depărtate cam de-o palmă, uite așa. Mi-a arătat și i-am admirat picioarele superbe, fapt pentru care mă bucuram că începuse să poarte tot timpul kilt.

— Iar pe urmă ridici arcul și, ținând săgeata între primele două degete, tragi strâns de coardă. Mi-a explicat ce trebuia să fac, dar nu mi-a mai arătat. Privește în direcția săgeții, dar ochește puțin mai jos. Asta o să te ajute să reglezi tirul în funcție de distanță și de vânt. Când ești pregătită, trage. Ai grijă să-ți îndoi brațul stâng, altfel o să te lovești și-o să faci vânătăi. Mi-a întins arcul. Hai, încearcă.

— Arată-mi, am spus.

— Zoey, nu cred că e cazul să fac asta.

— Stark, ținta e un scut de piele. Nu e viu. Nu e nimic viu, care să aibă vreo cât de mică legătură cu el. Țintește mijlocul scutului și arată-mi cum se face, atâta tot. Ezita. Mi-am proptit mâna pe pieptul lui și m-am aplecat în față. Mi-a venit în întâmpinare. Sărutul a fost dulce, dar i-am simțit trupul încordat. Hei, am spus blând, cu mâna încă pe pieptul lui. Încearcă să ai tot atâta încredere în tine cât am și eu. Ești Războinicul meu, Paznicul meu. Trebuie să folosești arcul pentru că este harul dat de Zeița ta. Știu că o să-l folosești cu înțelepciune. Știu asta pentru că te cunosc pe tine. Ești bun. Ai luptat pentru a fi bun și ai câștigat.

— Dar nu sunt bun pe de-a-ntregul, Z, a spus, plin de neputință. Mi-am văzut latura rea. A existat acolo - reală - în Tărâmul de Dincolo.

— Și ai învins-o, am spus.

— Pe vecie? Nu cred. Nu cred că-i posibil.

— Hei, nimeni nu e bun pe de-a-ntregul. Nici măcar eu. Dacă un copil isteț și-ar lăsa la vedere testul la geometrie, îți spun eu că m-aș uita.

A zâmbit o clipă, apoi încordarea i s-a citit iar pe față.

— Glumești în legătură cu asta, dar pentru mine lucrurile stau altfel. Cred că stau altfel pentru toți novicii roșii, chiar și pentru Stevie Rae. Odată ce-ai avut de-a face cu Întunericul, cu adevăratul Întuneric, în sufletul tău rămâne mereu o umbră.

— Nu, am spus cu tărie. Nu o umbră. Doar un alt tip de experiență. Tu și ceilalți novici roșii ați avut o experiență pe care noi nu am avut-o. Asta nu vă duce în umbra Întunericului - vă face doar să o cunoașteți.

Ar putea fi un lucru bun, dacă folosiți aceste cunoștințe pentru a lupta de partea binelui, iar tu asta faci.

— Câteodată, mă tem că ar putea fi vorba de mult mai mult, a spus încet, privind în ochii mei ca și cum ar fi căutat un adevăr ascuns.

— Ce vrei să spui?

— Întunericul ține la teritoriul lui, e posesiv. Dacă i-a aparținut o bucățică din tine, nu-i place să renunțe la ea.

— Întunericul nu are ce face, dacă alegi calea Zeiței, iar tu asta ai făcut. Nu poate învinge Lumina.

— Doar că nu sunt convins că Lumina, la rândul ei, poate învinge cu adevărat Întunericul. Există un echilibru al lucrurilor, Z.

— Asta nu înseamnă că nu poți alege de partea cui ești. Iar tu ai ales. Ai încredere în tine. Eu am. Cu desăvârșire, am repetat.

Stark a continuat să privească în ochii mei, ca și cum se agăța de un colac de salvare.

— Atâta timp cât tu mă consideri bun - atâta timp cât crezi în mine - pot avea încredere în mine, pentru că mă încred în tine, Zoey. Și te iubesc.

— Și eu te iubesc, Paznicule, am spus.

M-a sărutat, apoi, cu o mișcare rapidă, grațioasă și periculoasă, Stark a încordat arcul și a slobozit săgeata. Aceasta s-a înfipt cu un zgomot surd exact în centrul țintei.

— Uaaa, am exclamat. A fost grozav. Tu ești grozav.

A răsuflat ușurat, eliberându-se de încordarea evidentă care-i stăpânise întregul corp. Stark a schițat un zâmbet triumfător.

— În centrul țintei, Z. La fix.

— Cum să nu, prostule. N-ai cum să ratezi.

— Mda, așa e. Și-apoi, e doar o țintă.

— Ai de gând să mă înveți sau nu? De data asta, să nu mai faci totul atât de repede. Ia-o mai încet. Arată-mi.

— Da, da, sigur. Bine, fii atentă. A țintit și a tras mai încet, ca să am timp să-i urmăresc mișcările.

A doua săgeată a despicat-o de la mijloc pe prima.

— Ah, pardon. Am uitat că așa mi se întâmplă. Am irosit o mulțime de săgeți în felul ăsta.

— Hai, e rândul meu. Pun pariu că eu n-o să am problema asta.

Am încercat să fac exact ce făcuse Stark, dar m-am pomenit că trimit săgeata foarte aproape, așa că am privit cum ricoșează pe suprafața stâncilor netede și umede.

— La naiba. E clar că e mai complicat decât pare, am spus.

— Uite, stai să-ți arăt. Nu stai cum trebuie. A venit în spatele meu, și-a potrivit brațele peste ale mele și mi s-a lipit de spate. Imaginează-ți că ești o străveche regină războinică. Proptește te bine și ia o atitudine mândră. Umerii trași în spate! Bărbia sus! L-am ascultat și, în îmbrățișarea brațelor lui puternice, am simțit cum mă transform într-o ființă puternică și plină de măreție. Măinile lui le-au ghidat pe-ale mele când am încordat bine arcul. Stai nemișcată și încordată - concentrează-te asupra țintei, a șoptit. Am vizualizat împreună ținta, iar când am tras, am simțit zvâcnirea care ne-a scuturat trupurile și a trimis săgeata exact în centrul țintei, spintecându-le pe primele două.

M-am întors și i-am zâmbit Paznicului meu.

— Ce ai tu e magie pură. E ceva special. Trebuie să te folosești de harul tău, Stark. Trebuie neapărat.

— Mi-a lipsit, a spus, atât de încet, încât a trebuit să fac un efort ca să-l aud. Nu mă simt bine cu adevărat dacă nu am arcul asupra mea.

— Asta pentru că, prin el, ești în legătură cu Nyx. Ea ți-a dat harul ăsta.

— Poate că aici o pot lua de la capăt. Locul ăsta pare a fi diferit. Am cumva senzația că aici e locul meu - că aici e locul nostru.

— Și eu am aceeași senzație. Și mi se pare că a trecut o groază de timp de când nu m-am mai simțit atât de fericită și de ocrotită. I-am sărit în brațe. Sgiach tocmai mi-a spus că o să înceapă să primească iar Războinici pe insulă - și pe unii novici talentați. I-am zâmbit lui Stark. Știi, de exemplu novici cu afinități deosebite.

— A, vrei să spui cu afinități pentru elemente?

— Exact, chiar așa. L-am strâns în brațe și i-am vorbit, cu capul la pieptul lui. Vreau să rămân aici. Chiar doresc asta.

Stark mi-a mângâiat părul și m-a sărutat pe creștet.

— Știi că asta vrei, Z. Iar eu sunt alături de tine. Voi fi mereu alături de tine.

— Poate că aici putem scăpa de Întunericul pe care Neferet și Kalona au încercat să-l aducă asupra noastră, am spus.

M-a ținut și mai strâns.

— Sper, Z. Sper din tot sufletul.

— Crezi că poate fi de ajuns dacă există doar o părticică din lume care e ferită de Întuneric? Oare mai înseamnă că merg pe calea Zeiței, dacă fac asta aici?

— Păi, eu nu mă pricep, da' mi se pare important că faci eforturi să-i rămâi credincioasă lui Nyx. Nu cred că are prea mare importanță unde faci asta.

— Înțeleg de ce Sgiach nu pleacă de aici, am spus.

— Și eu, Z.

Stark m-a ținut în brațe, iar eu am simțit cum părțile vătămate și zdrobite ale sufletului meu încep să se încălzească și, încet, am început să mă vindec.

Stark

Era al naibii de bine s-o țină în brațe pe Zoey. Când Stark își amintea că fusese cât pe-acți să o piardă, încă se speria atât de tare, că i se făcea rău. Am reușit. Am ajuns la ea în Tărâmul de Dincolo și am făcut tot ce trebuie ca să se întoarcă la mine. Acum e în siguranță și o să am grijă să fie așa mereu.

— Ei, da' absorbit mai ești, spuse Zoey. Cuibărită alături de el în patul lor uriaș, îi adulmecă gâtul și-l sărută pe obraz. Aud cum se învârtesc roțile în capul tău.

— Eu sunt cel care se presupune că are supercapacități de medium. O spuse pe un ton glumeț, dar, în același timp, Stark făcu un efort mental și ajunse exact la granița minții ei - nu chiar atât de aproape cât să-i poată citi gândurile și s-o enerveze că trage cu urechea, dar îndeajuns cât să se asigure că era fericită și că se simțea ocrotită.

— Vrei să știi ceva? întrebă ea, cu o voce șovăielnică.

Stark se ridică într-un cot și îi zâmbi.

— Glumești, Z.? Vreau să știu totul.

— Termină! Vorbesc serios.

— Și eu! Ea îi aruncă o căutătură, iar el o sărută pe frunte. Bine, fie. Sunt serios. Ce este?

— Aăă, îmi place mult când mă atingi.

Stark își arcui sprâncenele întrebător și trebui să facă eforturi ca să nu zâmbească.

— Păi, asta-i bine. Privi cum obrajii ei se îmbujorară și cum îi scăpă un zâmbet ușor. Presupun că e foarte bine.

Zoey își mușcă buzele.

— Ție îți place?

În clipa aia, Stark nu se mai putu abține și izbucni în râs.

— Glumești, nu-i așa?

— Nu. Absolut deloc. Eu de unde să știu? Nu pot spune că am experiență - nu ca tine.

Deja obrajii ei se învâpăiaseră, iar lui i se păru că arăta extrem de stânjenită, ceea ce-i mai domoli râsul. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o pună în încurcătură ori să o facă să se simtă stânjenită de ce se întâmpla între ei.

— Hei. Îi luă în palme obrajii îmbujorați. Când sunt cu tine e mai mult decât senzațional. Și te înșeli, Zoey. Într-ale dragostei, tu ai mai multă experiență ca mine. Când ea dădu să vorbească, își puse degetul pe buzele ei. Nu, lasă-mă să spun ce am de spus. Da, am mai avut parte de sex. Dar niciodată nu am fost îndrăgostit. Niciodată până la tine. Tu ești prima și o să fii și ultima.

Ea îi zâmbi cu atâta dragoste și încredere în privire, încât el avu senzația că o să-i sară inima din piept. Nu conta decât Zoey - pentru el întotdeauna va conta numai Zoey.

— Mai faci iar dragoste cu mine? șopti ea.

Drept răspuns, Stark o trase și mai aproape și o sărută prelung și încet. Înainte că totul să o ia razna, ultimul lui gând fu: Niciodată n-am fost mai fericit...

Capitolul 11

Kalona

Simțea că se apropie Neferet și se îmbărbătă, pregătindu-și expresia feței și ascunzându-și ura pe care începuse să o simtă pentru ea în spatele unei prudente atitudini răbdătoare și amabile.

Kalona urma să-și aștepte momentul. Dacă exista un lucru pe care îl înțelegea nemuritorul, acela era puterea răbdării.

— Se apropie Neferet, îi spuse lui Rephaim. Fiul lui stătea în dreptul uneia dintre marile uși duble de sticlă ce dădeau spre uriașul balcon, care era atracția apartamentului tip penthouse achiziționat de Tsi Sgili. Un penthouse oferea întregul lux pe care și-l dorise Neferet, precum și intimitatea și accesul la terasa de pe acoperiș cerute de el.

— S-a impregnat cu tine?

Întrebarea lui Rephaim întrerupse brusc gândurile lui Kalona.

— Dacă ne-am impregnat? Eu și Neferet? Ce întrebare ciudată îmi pui.

Rephaim își întoarse privirea de la panorama centrului orașului Tulsa și se uită la tatăl lui.

— Poți simți că se apropie. Bănuiesc că ți-a gustat sângele și v-ați impregnat.

— Nimeni nu gustă din sângele unui nemuritor.

Exact înainte ca ușile liftului să se deschidă, se auzi un semnal sonor și Kalona se întoarse chiar la timp ca să o vadă pe Neferet, care înainta pe podeaua strălucitoare de marmură. Se mișca grațios, cu o alunecare pe care cei mai neștiutori ar fi crezut-o mișcarea unei vampirițe. Kalona însă știa adevărul. Înțelese că mișcărilor ei se schimbaseră, se transformaseră, evoluaseră - tot așa cum și ea se schimbase, se transformase și, într-un final, evoluase spre o ființă care era mult mai mult decât un vampir.

— Regina mea, rosti el, cu o plecăciune respectuoasă.

Neferet avu un zâmbet periculos de atrăgător. Ca un șarpe, își încolăci brațul în jurul umerilor lui și apăsă mai puternic decât era cazul. Ascultător, Kalona se aplecă pentru ca ea să-și poată lipi buzele de-ale lui. Nu se mai gândea la nimic. Numai trupul lui reacționează, răspunzând la sărut și acceptând ca limba ei să i se strecoare în gură.

La fel de brusc cum începuse, Neferet puse capăt îmbrățișării. Privi peste umăr și spuse:

— Credeam c-ai murit, Rephaim.

— Am fost rănit, nu omorât. M-am vindecat și-am așteptat întoarcerea tatălui meu, spuse Rephaim.

Kalona se gândi că, deși cuvintele fiului său erau la locul lor și respectuoase, ceva în tonul lui era schimbat, cu toate că fusese întotdeauna greu să-l descifreze pe Rephaim, căci figura lui animalică tindea să ascundă orice emoție omenească pe care-o simțea. Asta dacă, într-adevăr, avea vreo urmă de emoție care să poată fi considerată omenească.

— Am aflat că te-ai lăsat reperat de novicii de la Casa Noptii din Tulsa.

— Întunericul m-a chemat. Am răspuns. Prezența novicilor n-a avut nici o importanță pentru mine, spuse Rephaim.

— Nu e vorba numai de novici - și Stevie Rae a fost acolo. Te-a văzut.

— Cum am spus deja, acele ființe nu sunt importante pentru mine.

— Totuși, ai făcut o greșeală să lași să se afle că ai fost acolo, iar eu nu accept greșeli, spuse Neferet.

Kalona văzu că ochii ei încep să capete o nuanță roșiatică. Fu cuprins de furie. Era deja rău că el era sclavul lui Neferet - era însă de neacceptat ca fiul lui favorit să fie pedepsit și dojenit de ea.

— De fapt, Regina mea, faptul că ei au aflat de rămânerea lui Rephaim în Tulsa ar putea fi un avantaj pentru noi. Se presupune că eu sunt alungat de lângă tine și, prin urmare, nu pot fi văzut aici. Dacă gloata de la Casa Noptii din oraș aude zvonuri despre o ființă înaripată, vor presupune că un Imitator pândește în noapte și nu se vor mai gândi la mine.

Neferet își arcui o sprânceană de culoarea mierii.

— Bine gândit, dragostea mea înaripată, mai ales că voi doi colaborați pentru a mi-i aduce înapoi pe novicii roșii rebeli.

— Exact așa cum spui tu, Regina mea, răspunse mios Kalona.

— Vreau ca Zoey să se întoarcă la Tulsa. Neferet schimbă brusc subiectul. Proștii ăia din Casa Noptii îmi spun că refuză să plece de pe Skye. Acolo nu am cum să ajung la ea - și doresc foarte mult să-mi fie la îndemână.

— Moartea aceluia nevinovat ar trebui să o facă să se întoarcă, spuse Rephaim.

Neferet îl privi printre gene.

— Și, mă rog, de unde știi tu de moartea lui?

— Am simțit-o amândoi, spuse Kalona. Întunericul s-a bucurat enorm. Neferet avu un zâmbet funebru.

— E minunat că ați simțit-o. Moartea băiatului ăluia caraghios a fost plăcută. Deși mă tem că ar putea să aibă exact efectul contrar asupra lui Zoey. În loc să o facă să se întoarcă la grupul ei de prieteni neputincioși și plângăcioși, i-ar putea da un motiv să rămână ascunsă pe insulă.

— Poate că ar trebui să-i faci rău cuiva apropiat de Zoey. Cea Roșie îi e ca o soră, spuse Kalona.

— Așa e, și afurisita aia de Afrodita i-a devenit și ea foarte apropiată, spuse Neferet în timp ce-și lovea ușor bărbia, dusă pe gânduri.

Atenția lui Kalona fu atrasă de un zgomot ciudat scos de Rephaim.

— Ai vrut să spui ceva, fiule?

— Zoey se ascunde pe Skye. Crede că acolo nu aveți cum să vă atingeți de ea, așa e? întrebă Rephaim.

— Nu avem cum, spuse Neferet cu o voce aspră și rece din cauza iritării. Nimeni nu poate trece de hotarul regatului lui Sgiach.

— Adică tot așa cum se presupunea că nimeni nu poate străpunge hotarul țărâmului lui Nyx? întrebă Rephaim.

Neferet îl țintui cu ochii ei de smarald.

— Îndrăznești să fii impertinent?

— Treci la subiect, Rephaim, zise Kalona.

— Tată, deja ai străpuns un hotar considerat imposibil de trecut când ai intrat în Tărâmul de Dincolo al lui Nyx, chiar și după ce însăși Zeița te alungase. Folosește-te de legătura pe care o ai cu Zoey. Abordează-o în visele ei. Dă-i de înțeles că nu se poate ascunde de tine. Asta, împreună cu moartea prietenului ei și cu întoarcerea lui Neferet la Casa Noptii care-i aparține, ar trebui să fie de ajuns pentru a o convinge pe tânăra Mare Preoteasă să iasă din izolare.

— Nu e Mare Preoteasă! E o novice! Iar Casa Noptii din Tulsa e a mea, nu a ei! țipă Neferet. Nu. M-am săturat de legătura tatălui tău cu ea. Nu a dus la moartea ei, așa că vreau să înceteze. Dacă e s-o ademenesc pe Zoey și s-o îndepărtez de Sgiach, o s-o fac folosindu-mă de Stevie Rae ori de Afrodita - sau poate de amândouă. Trebuie să primească o lecție despre respectul pe care mi-l datorează.

— Cum ți-e voia, Regina mea, spuse Kalona, în timp ce-l străfulgera cu privirea pe fiul lui. Rephaim îl privi în ochi, ezită, apoi și el înclină capul și spuse încet:

— Cum ți-e voia...

— Bine, atunci așa rămâne. Rephaim, am auzit la știri că, în apropiere de Liceul Will Rogers, au avut loc violențe provocate de o bandă. Membrii bandei taie beregate și sug sângele victimelor. Cred că, dacă mergem pe urmele acelei bande, o să dăm de novicii roșii rebeli. Ocupă-te de asta. Discret.

Rephaim nu spuse nimic, dar înclină capul în semn că a înțeles.

— Iar acum o să mă răsfăț în acea minunată cadă de marmură de alături. Kalona, dragostea mea, voi veni foarte curând alături de tine în patul nostru.

— Regina mea, nu doreai să-i caut pe novicii roșii împreună cu Rephaim?

— Nu în seara asta. Astă-seară, am nevoie din partea ta de un serviciu mai personal. Am fost prea mult timp despărțiți, își trecu o unghie roșie peste pieptul lui Kalona, care trebui să facă un efort ca să nu tresară. Probabil că observă ceva din dorința lui de a-i evita atingerea, căci îl întrebă pe un ton rece și dur:

— Îți displac?

— Bineînțeles că nu. Cum ai putea să-mi displaci? Ca întotdeauna, voi fi dornic și pregătit pentru tine.

— Și vei fi în patul meu, în așteptarea plăcerii pe care ți-o voi oferi, spuse ea. Cu un zâmbet crud, se întoarse și alunecă spre dormitorul uriaș, care ocupa jumătate din penthouse, închizând ușile duble ale băii cu un pocnet pe care Kalona îl asemui mai degrabă cu zgomotul produs de un temnicer care închidea poarta închisorii.

Rămase nemișcat și tăcut alături de Rephaim, preț de aproape un minut. Când, în sfârșit, nemuritorul vorbi, vocea lui era dură din pricina mâniei înăbușite.

— Nici un preț nu e prea mare pentru a scăpa de puterea pe care o are asupra mea.

Kalona își trecu mâna peste piept ca și cum ar fi vrut să șteargă urma atingerii ei.

— Te tratează ca pe servitorul ei.

— Nu va face asta pentru totdeauna, spuse Kalona încruntat.

— Deocamdată o face. Îți poruncește până și să stai departe de Zoey, iar tu ești legat, de veacuri întregi, de fata cherokee care are același suflet cu ea!

Propriile gânduri ale lui Kalona erau exprimate de dezgustul din vocea fiului său.

— Nu, spuse el iute, mai mult pentru sine decât pentru fiul său. Tsi Sgili o fi crezând că-mi poruncește fiecare mișcare, dar deși se consideră zeiță, nu e atotștiutoare. Nu poate ști totul. Nu o să vadă totul. Aripile uriașe ale lui Kalona se mișcă nerăbdătoare, trădându-i neliniștea. Cred că aveai dreptate, fiule. S-ar putea să o conving pe Zoey să părăsească străvechea insulă Skye, dacă înțelege că nici măcar acolo nu poate fugi de legătura pe care o are cu mine.

— Pare să aibă noimă. Fata se ascunde acolo ca să te evite. Arată-i că puterile tale sunt prea mari pentru ea să reușească, indiferent dacă Tsi Sgili e sau nu de acord.

— Nu am nevoie de aprobarea acelei creaturi.

— Întocmai, spuse Rephaim.

— Fiule, ridică-te în cerul nopții și găsește urma novicilor rebeli. Asta o s-o liniștească pe Neferet. Ceea ce doresc de fapt să faci e să o găsești și să o urmărești pe Stevie Rae. Ține-o sub observație. Vezi unde se duce și ce face, dar să nu o capturezi încă. Cred că puterile ei au legătură cu Întunericul. Cred că ne poate fi de folos, dar, mai întâi, trebuie să subminăm prietenia ei cu Zoey și cu Casa Nopții. Trebuie să aibă o slăbiciune. Dacă o supraveghem cu răbdare, o să i-o găsim. Kalona se opri, apoi chicoti, deși sunetul produs nu era deloc amuzant. Slăbiciunile pot fi atât de amăgitoare.

— Amăgitoare, Tată?

Kalona se uită la fiul lui, minunându-se de expresia lui ciudată.

— Da, amăgitoare. Poate că ai fost prea multă vreme izolat de lume și nu-ți amintești de puterea slăbiciunilor omenești.

— Eu... eu nu am nimic în comun cu oamenii, Tată. Îmi este greu să le înțeleg slăbiciunile.

— Sigur... sigur, găsește-o tu pe Cea Roșie și ține-o sub observație. Mai departe, o să văd eu ce-o să fac cu ea, îl expedie Kalona. Iar în timp ce eu aștept următoarea poruncă a lui Neferet - rosti cuvântul cu sarcasm, ca și cum îi repugna până și simpla lui menționare -, o să caut tărâmul viselor și-o să-i dau lui Zoey - și lui Neferet - o lecție de v-ați-ascunselea.

— Bine, Tată, spuse Rephaim.

Kalona îl privi cum deschide ușile duble și pășește pe acoperișul de piatră. Rephaim traversă balconul spre zidul ca o balustradă care înconjură marginea, făcu o săritură pe lepedea netedă, apoi își deschise uriașele aripi de abanos și sări în noapte cu grație și fără zgomot, plutind întunecat și aproape invizibil pe fundalul orașului Tulsa.

O clipă, Kalona îl invidie pe Rephaim, dorindu-și să poală și el sări de pe acoperișul clădirii maiestuoase numite Mayo și să plutească pe cerul negru al răpitorilor, să vâneze, să caute, să găsească.

Însă nu. În noaptea asta avea de îndeplinit o altă vânătoare. Nu avea să-l ducă în cer, dar avea să-i aducă mulțumire, în felul ei.

Teroarea îi putea aduce mulțumire.

O clipă, își aminti de ultima dată când o văzuse pe Zoey. Fusese în același moment în care spiritul lui fusese smuls din Tărâmul de Dincolo și revenise în trup. Atunci el simțise teroarea, provocată de faptul că nu reușise să mențină sufletul lui Zoey în Tărâmul de Dincolo, omorând-o astfel. Întunericul, îndrumat de legământul către Neferet, pecetluit de sângele ei și de încuviințarea lui, putuse să-l controleze - să-i captureze sufletul.

Kalona se cutremură. De multă vreme făcuse târguri cu Întunericul, dar niciodată nu-i acordase putere asupra sufletului său nemuritor.

Experiența nu fusese deloc plăcută. Nu durerea mare, într-adevăr, fusese de nesuportat. Nu fusese vorba de neajutorarea pe care o simțise când tentaculele Fiarei îl făcuseră prizonier. Teroarea lui fusese provocată de respingerea lui Nyx.

— O să mă ierți vreodată? întrebuse.

Răspunsul Zeiței îl rănise mult mai profund decât sabia scoțiană a lui Stark:

— Dacă vreodată o să fii vrednic de iertare, poți să-mi ceri asta. Dar nu mai devreme.

Însă cea mai grea lovitură venise odată cu următoarele cuvinte: Îi vei plăti fiicei mele datoria pe care o ai față de ea, apoi te vei întoarce în lume și la ceea ce te așteaptă acolo, știind, Războinicul meu căzut, că spiritului tău, la fel ca trupului tău, îi e interzisă intrarea în ținutul meu.

Apoi îl abandonase în ghearele Întunericului, alungându-l încă o dată, fără a-i arunca măcar o privire. Fusese mai rău decât prima dată. Când căzuse, fusese alegerea lui, iar Nyx nu fusese rece și nepăsătoare. A doua oară lucrurile se petrecuseră altfel. Teroarea provocată de caracterul definitiv al aceluia surghiun avea să-l bântuie pe veci, la fel ca scurtul moment dulce-amar în care își văzuse Zeița.

— Nu. Nu o să mă gândesc la asta. De ceva vreme, asta este calea mea. De veacuri, Nyx nu a mai fost Zeița mea și nici nu aş vrea să mă întorc la viața de Războinic al ei, în ochii săi pe veci al doilea după Erebus. Kalona vorbi către cerul nopții, în timp ce privea în urma fiului său, apoi închise ușa, respingând aerul rece al nopții de ianuarie și astfel, încă o dată, inima lui orespinsese pe Nyx.

Cu un scop nou în minte, nemuritorul traversă penthouse-ul, trecând pe lângă ferestrele cu vitralii, barul din lemn lucios, lămpile care coborau din tavan și mobilele tapițate cu catifea, intrând în luxosul dormitor. Privi spre ușile duble închise ale băii, prin care auzea curgând apa ce umplea cada uriașă în care adora să se răsfețe Neferet. Simțea parfumul pe care îl adăuga întotdeauna apei aburinde, un amestec de ulei din iasomie de noapte și trifoi, fabricat special pentru ea la Casa Nopții din Paris. Mirosul părea că se strecoară pe sub ușă și că îmbăcsește aerul din jurul lui ca o pătură sufocantă.

Dezgustat, Kalona se întoarce și traversă apartamentul în sens invers. Fără nici o urmă de ezitare, merse la cele mai apropiate uși de sticlă care duceau spre acoperiș, le deschise și înghiți cu nesaț aerul curat și rece al nopții.

Va trebui să vină ea la el, să-l caute, să-l găsească acolo, sub cerul deschis, dacă avea de gând să se coboare într-atât încât chiar să îl caute. Avea să îl pedepsească pentru că nu se afla în patul ei, în așteptarea plăcerii, de parcă ar fi prostituatul ei.

Kalona mârâi.

Nu cu mult timp în urmă, atrasă de puterea lui, ea fusese cea captivată de el.

Gândul ăsta îi provocă o oarecare plăcere. Mai târziu. Avea să se gândească la asta mai târziu. Acum nu era timp, iar el avea multe de făcut înainte de a trebui s-o îmbuneze, încă o dată, pe Neferet.

Kalona merse spre balustrada lată din piatră, pe cât de ornamentată, pe atât de solidă. Își desfăcu uriașele aripi întunecate, însă, în loc să sară de pe acoperiș și să guste aerul nopții, nemuritorul se întinse pe podeaua de piatră și își înfășură aripile în jurul lui sub forma unui cocon.

Nu luă în seamă răceala pietrei de sub el, ci simți doar puterea cerului nesfârșit de deasupra și magia străveche ce plutea în noapte, liberă și ademenitoare.

Kalona închise ochii și încet... încet... inspiră, apoi expiră. Când scoase aerul din plămâni, alungă și gândurile despre Neferet. Când inspiră încă o dată, își umplu plămâni și spiritul cu puterea invizibilă a nopții peste care sângele lui nemuritor se făcea stăpân. Apoi atrase spre el gânduri despre Zoey.

Ochii ei - de culoarea onixului.

Gura ei ispititoare.

Amprenta puternică a înaintașelor ei cherokee asupra trăsăturilor ei, care lui îi aminteau astfel de acea fecioară care avea același suflet cu ea și al cărei trup îl subjugase cândva și îl alinase.

— Găsește-o pe Zoey Redbird. Faptul că vocea lui Kalona fu șoptită nu atenuează tonul poruncitor prin care invocă sângele lui și noaptea să trezească o putere atât de veche, încât lumea părea tânără. Condu-mi spiritul la ea. Urmează legătura dintre noi. Dacă ea se află în Ținutul Viselor, nu se poate ascunde de mine. Spiritele noastre se cunosc prea bine. Acum pleacă!

Plecarea spiritului lui nu se asemăna deloc cu ceea ce i se întâmplase când întunericul, trimis de Neferet, îi furase sufletul. Acum fusese o ridicare blândă - o senzație liniștitoare de zbor, care era familiară și plăcută. Nu urma tentaculele lipicioase ale întunericului, ci dimpotrivă, energia involburată care se ascundea între faldurile dintre curenții de aer ai cerului.

Spiritul eliberat al lui Kalona călători rapid și hotărât spre est cu o viteză de neînchipuit pentru mintea omenească.

Avu o scurtă ezitare când ajunse pe insula Skye, surprins că vraja protectoare pe care Sgiach o aruncase asupra insulei cu atâta vreme în urmă putea să-i oprească până și pe el. Era într-adevăr o regină vampir puternică. Regretă că nu ea, ci Neferet fusese cea care răspunsese la chemarea lui.

Apoi nu mai pierdu vremea cu gânduri fără rost; spiritul lui străpunse bariera lui Sgiach și pluti în jos, încet, dar hotărât, spre castelul reginei vampir.

Din nou, spiritul șovăi când trecu de dumbrava bogată și adâncă ce creștea în apropierea castelului Marii Culegătoare de Capete și a Paznicilor ei.

Amprenta Zeiței se simțea peste tot. Sub influența ei, sufletul lui simți o durere care fu mai mult decât o simplă senzație fizică. Dumbrava nu-l opri. Nu-i refuză trecerea. Îi provocă numai un dureros moment de aducere aminte.

Așa de asemănătoare cu dumbrava lui Nyx pe care n-o voi mai vedea nicicând...

Kalona lăsă în urmă dovada înverzită a binecuvântării primite de altcineva de la Nyx și îi îngădui spiritului său să fie atras spre castelul lui Sgiach. Acolo avea s-o găsească pe Zoey.

Dacă dormea, avea să urmeze legătura cu ea și să pătrundă în misticul Tărâm al Viselor.

Când trecu pe deasupra curții, remarcă mulțumit țestele omenești și fortificațiile vechiului palat. Coborând printre marile lespezi cenușii împestrițate cu bucăți din marmura strălucitoare a insulei, Kalona gândi că ar fi preferat de o mie de ori să trăiască aici, și nu în cușca aurită a penthouse-ului hotelului Mayo din Tulsa.

Trebuia să-și îndeplinească însărcinarea și s-o facă pe Zoey să se întoarcă la Casa Noptii. Exact ca în cazul mutărilor într-o complicată partidă de șah, era vorba doar de încă o regină care trebuia să fie capturată pentru ca el să poată fi liber.

Spiritul lui se afundă tot mai jos. Folosindu-se de capacitatea de a vedea a sufletului lui, acea putere prin care sângele lui nemuritor îi arăta straturile realității care se ridicau și alunecau, se rostogoleau și apăreau în jurul lumii muritoare, se concentrează asupra Tărâmului Viselor, acea fantastică fâșie de realitate care nu era complet fizică, dar nici nu era numai spirit. Întinse la maximum firul conector pe care-l urmărea, conștient că, după ce se va fi risipit amestecul de culori care deformau realitatea, avea să ajungă la Zoey.

Kalona era relaxat și încrezător, prin urmare, complet nepregătit pentru ceea ce urmă. Simți o împunsătură necunoscută, ca și cum spiritul lui se transformase în fire de nisip împinse cu de-a sila prin pâlnia îngustă a unei clepsidre.

Începu să-și recapete simțurile; mai întâi, văzul. Ceea ce văzu îl șocă atât de mult, încât mai că pierdu firul călătoriei spirituale și fu azvârlit înapoi în trup. Zoey îi zâmbea cu încredere și căldură.

După umbrele realității înconjurătoare, Kalona știu imediat că nu ajunsese în Tărâmul Viselor. Își coborî privirea spre Zoey și abia îndrăzni să respire.

Apoi îi reveni simțul tactil. Ea era cuibărită în brațele lui, cu corpul ei gol, mlădios și cald, lipit de-al său. Îi atinge fața, îi mângâia buzele. Îi înlănțui talia cu coapsele, iar ea scoase un sunet de plăcere în timp ce închise ochii și se pregăti să-l sărute.

Chiar înainte de-a fi sărutat și de-a pătrunde adânc în corpul ei, lui Kalona îi reveni auzul.

— Și eu te iubesc, Stark, spuse ea, apoi începu să facă dragoste cu el.

Plăcerea era atât de neașteptată - șocul atât de mare -, încât legătura se rupse. Cu răsuflarea întretăiată, Kalona se ridică în picioare și se sprijini de balustrada acoperișului. Simțea cum sângele îi pulsează în trup, iute și înfierbântat. Clătină din cap, uluit.

— Stark. Kalona rosti numele în noapte, gândind cu voce tare. Legătura pe care am urmat-o nu-i aparținea lui Zoey. Legătura era cu Stark. Înțelese, apoi se simți ca un nătărău pentru că nu prevăzuse așa ceva. I-am dat din spiritul sufletului meu nemuritor în Tărâmul de Dincolo. În mod cert, o parte din el a rămas în trupul lui. Pe fața nemuritorului apăru un zâmbet feroce. Iar acum pot ajunge la Paznicul și Războinicul Jurat al lui Zoey. Kalona își desfăcu aripile, își dădu capul pe spate și slobozi în noapte un hohot de râs triumfător.

— Ce-i atât de amuzant și de ce nu mă aștepti în pat?

Kalona se întoarse și o văzu pe Neferet, goală în ușa dormitorului, cu o umbră de nemulțumire așternută pe fața ei semeață. Își schimbă însă imediat expresia când îi privi trupul stârnit.

— Nu sunt amuzat, sunt vesel. Și sunt aici pentru că doresc să te posed pe terasă, sub cerul liber. Înaintă spre Neferet, o ridică, o duse la balustrada balconului, închise ochii și, în timp ce o făcu să strige de plăcere iar și iar, își imaginează un chip cu părul și cu ochii negri.

Stark

Prima dată totul avu loc atât de repede, încât Stark nu fu absolut convins că se întâmplase cu adevărat.

Ar fi trebuit însă să-și asculte instinctele. Intuiția îi spusese că ceva nu mersese absolut deloc cum trebuie, chiar dacă fusese vorba doar de câteva minute.

Fusese alături de Zoey, în pat. Vorbiseră, râseseră, pur și simplu se bucuraseră de timpul petrecut împreună, singuri. Castelul era uluitor. Sgiach, Seoras și ceilalți Războinici erau grozavi, numai că Stark era, de fapt, un singuratic. Aici, pe Skye, indiferent de cât de grozav era locul, mereu se găsea cineva prin preajmă. Faptul că locul era izolat de lumea „reală” nu-l făcea mai puțin aglomerat. Mereu se întâmpla câte ceva - antrenamente și lucrări de întreținere a castelului, comerț cu localnicii și altele de genul ăsta. Fără să mai pui la socoteală că făcuse echipă cu Seoras, iar asta însemna că era, mai mult sau mai puțin, sluga/curierul/calul de bătaie al tipului.

Și-apoi, mai erau și poneii. El nu fusese niciodată un iubitor de cai, dar poneii de munte din Highlands

erau niște animale minunate, deși păreau să producă o cantitate de bălegar pentru talia lor. Stark știa bine asta. Își petrecuse mai toată seara adunându-l cu lopata; când făcuse câteva comentarii care, sigur, ar fi putut fi luate drept plângeri, Seoras și un alt Războinic bătrân cu accent irlandez, chel și cu barbă roșcovană, începuseră să-i strige Aoh, sărmana Mary cea cu mâini gingașe ca de fetiță.

E de la sine înțeles că era extrem de bucuros să fie singur cu Z. Mirosea al naibii de bine și era al naibii de plăcut, astfel că trebui să-și tot spună că nu visează. Nu mai erau în Tărâmul de Dincolo. Ce se întâmpla era real și Zoey era a lui.

Se întâmplase între sărutări intense și înfierbântate care îi dăduseră senzația că mai are puțin și explodează. Tocmai îi spusese că o iubește, iar Zoey își ridicase privirea spre el și zâmbise. Brusc, ceva se schimbă în sufletul lui. Se simțise mai greu, dar, în mod ciudat, mai puternic. Și mai era și o stranie senzație de șoc pe care o resimțea sub forma unor furnicăături în toate terminațiile nervoase. Ea îl sărutase și, ca de fiecare dată când era sărutat de Z., îi fusese mult mai greu să gândească și, totuși, știuse că ceva nu era în regulă.

Se simțise uluit.

Iar asta era al naibii de ciudat, căci el și Z. se sărutau de ceva vreme și chiar mai mult - mult mai mult - de-atât. Era ca și cum undeva în interiorul lui, dar detașat de el, se afla un individ care era cu totul buimăcit de ceea ce se întâmpla între el și Z.

Pe urmă, începuse să facă dragoste cu Z. și apăruse un sentiment arzător de uimire. Fusese o senzație ciudată, dar totul devenise și mai intens când o atinsese pe Zoey. Apoi, sentimentul dispăruse aproape la fel de repede cum apăruse, iar Z. rămăsese în brațele lui, contopindu-se cu el, astfel că inima, mintea, trupul și sufletul lui erau pline de ea... numai de ea.

Mai târziu, Stark încercase să-și amintească ce anume păruse așa de straniu - ce-l deranjase atât de mult. Numai că deja răsărea soarele, iar el aluneca fericit spre un somn istovitor și, pur și simplu, nu mai păruse o chestiune așa de importantă.

La urma urmei, de ce să fie îngrijorat? Zoey era în siguranță, cuibărită în brațele lui.

Capitolul 12

Rephaim

Imitatorul de Corbi se lăsă să cadă de pe terasa etajului al șaptesprezecelea al hotelului Mayo. Cu aripile larg deschise, pluti pe deasupra orașului, aproape invizibil datorită penelor întunecate.

De parcă muritorii și-ar ridica vreodată privirea - sărmane creaturi legate de pământ. E ciudat că, deși Stevie Rae era legată de pământ, pe ea nu o considerase niciodată ca făcând parte din acea jalnică gloată neînăripată.

Stevie Rae... Zborul îi deveni șovăitor. Pierdu din viteză. Nu. Nu te gândi la ea acum. Trebuie mai întâi să mă îndepărtez și să fiu sigur că gândurile îmi aparțin. Tata nu trebuie să suspecteze că ceva e nelalocul lui. Iar Neferet nu trebuie să afle niciodată.

Rephaim refuză să se mai gândească la altceva în afară de cerul nopții și făcu intenționat un ocol mare și lent, ca să fie sigur că tatăl său nu-și schimbă hotărârea și nu i se alăturase, sfidând-o astfel pe Neferet. Când fu convins că e complet singur în noapte, se îndreptă spre nord-est într-un zbor care avea să-l conducă mai întâi la depozitul din Tulsa și apoi la liceul Will Rogers, presupusa scenă a violențelor care se abătuseră de curând asupra acelei părți a orașului.

Era de acord cu Neferet, presupunând că autorii atacurilor erau novicii roșii rebeli. Era, totuși, singurul lucru în privința căruia era de acord cu Neferet.

Rapid și fără zgomot, Rephaim zbură spre clădirea depozitului abandonat. Îi dădu ocol și căută cu privirea lui ageră cel mai mic semn care-ar fi putut trăda prezența vreunui vampir sau novice, fie el roșu ori albastru. Cercetă clădirea cu o împletire stranie de interes și nepăsare. Ce-ar face oare dacă Stevie Rae s-ar întoarce și ar revendica pentru novicii ei subsolul și labirintul de tuneluri de dedesubt?

Ar fi capabil să rămână tăcut și nevăzut pe cerul nopții ori i s-ar arăta?

Până să apuce să dea un răspuns, își dădu seama de adevăr: nu va trebui să ia o hotărâre în privința asta. Stevie Rae nu se afla acolo, la depozit. Ar ști dacă ar fi acolo. Gândul ăsta îl învăluia ca un giulgiu și Rephaim ateriză pe acoperișul depozitului și își trase sufletul.

În sfârșit singur, Rephaim își luă un răgaz să analizeze avalanșa copleșitoare de fapte care se pornise în ziua aceea, își strânse aripile la spate și începu să meargă pe acoperiș.

Tsi Sgili țesea o capcană a sorții care ar fi putut da peste cap lumea lui Rephaim. Tatăl lui urma să o folosească pe Stevie Rae în războiul împotriva lui Neferet pentru dominația asupra spiritului său. Tata se va folosi de oricine pentru a câștiga războiul ăsta. Imediat după ce-i veni gândul ăsta, Rephaim îl respinse, reacționând în mod automat, exact așa cum ar fi făcut înainte ca Stevie Rae să intre în viața lui.

— Să intre în viața mea? Rephaim izbucni într-un hohot de râs amar. Mi-a intrat mai curând în suflet și în trup. Se opri din mers și își aminti cum se simțise atunci când puterea minunată și curată a pământului i se scursese prin trup și-l vindecase. Clătină din cap. Nu e pentru mine, rosti în noapte. Locul meu nu e alături de ea; e imposibil. Locul meu e acolo unde a fost întotdeauna, alături de tata, în Întuneric.

Rephaim își privi mâna care se odihnea pe marginea ruginită a unui grilaj metalic. El nu era om sau vampir, nemuritor sau muritor. Era un monstru.

Dar însemna asta oare că putea să privească nepăsător cum Stevie Rae urma să fie folosită de tatăl său și maltrată de Tsi Sgili? Sau, chiar mai rău, putea să ia parte la capturarea ei?

Ea nu m-ar trăda. Chiar de-aș captura-o, Stevie Rae nu ar da în vileag legătura noastră.

În timp ce încă își mai privea mâna, Rephaim își dădu scama unde se afla și de ce grilaj se sprijinea și făcu un salt înapoi. Era locul în care fusese prins în capcană de novicii roșii rebeli - aici aproape că-și pierduse viața Stevie Rae - și, pentru că fusese rănită atât de grav, o lăsase să bea din sângele lui... să se Impregneze cu el...

— Pe toți zeii, de-aș putea să anulez toate astea! strigă către cer. În jurul lui, cuvintele căpătară ecou, repetate în batjocură. Umerii i se încovoieră, iar capul i se plecă, în timp ce mâna mângâia suprafața grilajului aspru de metal. Ce să fac? întrebă Rephaim în șoaptă.

Nu primi nici un răspuns, nici nu aștepta vreunul. În loc de asta, își retrase mâna de pe metalul dur și își adună gândurile.

— O să fac ceea ce am făcut întotdeauna. O să urmez poruncile tatălui meu. Dacă reușesc să fac asta și măcar într-o mică măsură s-o protejiez pe Stevie Rae, atunci așa să fie. Dacă nu pot s-o protejiez, așa să fie. Calea mi-a fost aleasă în clipa în care am fost conceput. Nu pot să mă abat acum de la ea. Cuvintele îi erau reci ca noaptea de ianuarie, însă inima îi era înflăcărată, iar ceea ce rosti îi înfierbântă sângele în străfunduri.

Fără să mai șovăie, Rephaim sări de pe acoperișul depozitului și își continuă zborul spre est, acoperind scurta distanță dintre centru și liceul Will Rogers. Clădirea principală era amplasată pe o mică porțiune ridicată din apropierea unui teren viran. Era mare și dreptunghiulară, din cărămidă deschisă la culoare, care, în lumina lunii, părea de nisip. Fu atras spre partea centrală a edificiului, spre primul dintre cele două mari turnuri pătrate, bogat ornamentate, care se ridicau deasupra ei. Acolo ateriză. Tot acolo se ghemui imediat în defensivă.

Le simțea urma. Mirosul novicilor roșii rebeli plutea pretutindeni. Cu mișcări furișe, Rephaim se așeză astfel încât să aibă vizibilitate spre curtea din față a școlii. Zări câțiva copaci, mai mari și mai mici, un petic lung de pajiște și nimic altceva.

Rephaim așteptă. Nu prea mult. Știa că nu avea să dureze mult. Zorii erau prea aproape. Așa că se așteptase să-i vadă pe novici - doar că nu se aștepta să-i vadă mergând cu hotărâre spre intrarea principală a școlii, mirosind a sânge proaspăt și conduși de nou Transformatul Dallas.

Nicole era încolăcită în jurul lui. Mătăhălosul și prostul de Kurtis își imagina probabil că era vreun bodyguard, pentru că, atunci când Dallas împinse cu mâna una dintre ușile de oțel de culoarea ruginei, novicele supradimensionat se așeză la marginea treptelor de beton; privea în jur vigilent și în mână ținea un pistol, părând să știe ce avea de făcut.

Rephaim clătină din cap dezgustat. Kurtis nu-și ridică privirea. Nici unul dintre novici, nici măcar Dallas, nu-și ridică privirea. El nu mai era ființa rănită pe care o capturaseră și o folosiseră; habar n-aveau cât de vulnerabili erau dacă-i ataca.

Rephaim însă nu atacă. Așteptă și privi.

Se auzi un bâzâit, iar Nicole se înghesui și mai mult în Dallas.

— Așa, iubitele! Arată ce poți. Vocea ei se ridică în noapte, în timp ce Dallas râse și deschise ușa care de mult nu mai era încuiată ori prevăzută cu sistem de alarmă.

— Să mergem, îi spuse Dallas lui Nicole, cu o voce care lui Rephaim i se păru mai îmbătrânită și mai aspră decât o știa. Se apropie zorii și tre' să te ocupi de ceva înainte de răsăritul soarelui.

Nicole îi pipăi partea din față a pantalonilor, în timp ce novicii ceilalți izbucniră în râs.

— Atunci să mergem în tunelurile alea de la subsol, ca să pot trece la treabă.

Îi conduse pe novici în școală. Dallas rămase afară până ce intrară cu toții, apoi îi urmă, închizând ușa. O clipă mai târziu, Rephaim auzi iar acel bâzâit, apoi totul se cufundă în tăcere. Apoi, în clipa următoare, când

paznicul trecu leneș pe acolo, era tot liniște. Nici el nu-și ridică privirea și nu-l văzu pe uriașul Imitator ghemuit pe acoperișul turnului.

După ce paznicul se îndepărtă, Rephaim sări în noapte, în timp ce mintea analiza faptele în ritmul bătailor din aripi.

Dallas conducea grupul de novici roșii rebeli.

Deținea controlul asupra magiei modeme a acestei lumi și, astfel, reușise cumva să aibă acces în clădire.

Liceul Will Rogers era locul în care își făcuseră tabăra.

Stevie Rae va dori să afle toate astea. Va trebui să le știe. Încă se simțea răspunzătoare pentru ei, deși încercaseră să o omoare. Și Dallas, oare pentru el ce mai simțea?

Se mânie numai la gândul de-a o vedea în brațele lui Dallas. Însă îl alesese pe el, nu pe Dallas. Fără nici o îndoială.

Nu că asta ar mai fi contat acum.

Rephaim își dădu seama de-abia atunci că zbura mult prea spre sud pentru a ajunge înapoi în centru, la clădirea hotelului Mayo. Dimpotrivă, plutea pe deasupra zonei din imediata vecinătate a centrului: trecu de abația călugărițelor benedictine, slab luminată, o tăie spre strada Utica și se apropie fără zgomot de campusul protejat de zidul înalt.

Vampirii aveau să-și ridice privirea spre cer.

Rephaim lovi aerul nopții, ridicându-se tot mai sus. Apoi, când ajunse prea departe pentru a fi zărit cu ușurință, zbură pe lângă campus și coborî la zidul de est, într-o zonă întunecată aflată între stâlpii de iluminat. De acolo, înaintă de la o zonă umbrită la alta, iar aripile lui întunecate îl ajutară să se confunde cu noaptea.

Auzi urletul acela sinistru înainte de-a ajunge la zid. Era atâta disperare și durere, că până și el se înfioră. Cine scoate urletul ăla înfricoșător?

Știu răspunsul aproape imediat după ce formulă întrebarea. Câinele. Câinele lui Stark. În timpul uneia dintre sporovăielile ei nesfârșite, Stevie Rae îi spusese că unul dintre prietenii ei, băiatul pe nume Jack, devenise oarecum stăpânul câinelui lui Stark când acesta se transformase în novice roșu; îi mai spusese că băiatul și câinele deveniseră foarte apropiați și că, după ea, asta era bine pentru amândoi, pentru că era un câine așa de deștept, iar Jack - un băiat extraordinar. Când își aminti cuvintele lui Stevie Rae, toate căpătară sens. Când ajunse la hotarul școlii și auzi plânsetele care însoțeau urletul acela groaznic, în timp ce escalada zidul, precaut și fără zgomot, Rephaim știu deja ce scenă cumplită urma să aibă în fața ochilor.

Privi. Nu se putu abține. Dorea să o vadă pe Stevie Rae - doar să o vadă. La urma urmei, nu putea face altceva decât să privească - în mod sigur Rephaim nu trebuia să fie zărit de vreun vampir.

Avusese dreptate; nevinovatul al cărui sânge plătise datoria lui Neferet față de întuneric fusese Jack, prietenul lui Stevie Rae.

Sub copacul spintecat prin care evadase Kalona din închisoarea lui subterană se afla îngenuncheat un băiat care, printre suspine, rostea fără încetare „Jack!"; alături de el urla câinele, în mijlocul unui luminiș cu iarba plină de sânge. Corpul nu mai era acolo, sângele însă, da. Rephaim se întrebă dacă avea să observe cineva că era mult mai puțin sânge decât ar fi trebuit, întunericul se hrăni pe săturate din darul lui Neferet.

Lângă băiatul care plângea în hohote era Dragon Lankford, Maestrul Sabiei din acea școală, în picioare, tăcut, ținându-i mâna pe umăr. Cei trei erau singuri. Stevie Rae nu se afla acolo. Rephaim încercă să se convingă că era mai bine așa. Chiar era bine că ea nu era acolo - că poate nu-l văzuse.

Brusc, fu lovit de un val de sentimente: tristețe, îngrijorare și, mai ales, durere. Apoi, abia ducând în brațe o pisică mare, aurie ca grâul, Stevie Rae se ivi alergând spre trioul îndurerat. Rephaim fu așa de bucuros să o vadă, încât aproape că uită să mai respire.

— Duchess, trebuie să încetezi. Vocea ei cu acel accent atât de deosebit avu asupra lui efectul unei ploii de primăvară în deșert. O privi cum se ghemuiește lângă uriașul câine și cum așază pisica pe jos. Felina începu imediat să se frece de câine, gata parcă să-i alunge toată durerea. Rephaim clipi uluit văzând cum câinele chiar se liniștește și începe să lingă pisica. Așa, bravo! Las-o pe Cameron să te ajute. Stevie Rae ridică privirea spre Maestrul Sabiei. Rephaim îl văzu încuviințând cu o mișcare abia perceptibilă a capului. Fata își concentrează atenția asupra băiatului care plângea cu sughituri. Scotoci în buzunarele jeansilor și scoase un teanc de șervețele pe care i le întinse.

— Damien, dragule, trebuie să încetezi. O să te îmbolnăvești.

Damien luă un șervețel și și-l trecu peste față. Cu o voce tremurată spuse:

— N-nu-mi pasă.

Stevie Rae îi atinse obrazul.

— Știu, dar pisica ta are nevoie de tine, la fel și Duchess. Și-apoi, scumpule, Jack ar fi foarte supărat dacă te-ar vedea în halul ăsta.

— Jack n-o să mă mai vadă niciodată. Damien se opri din plâns, însă avea o voce înfiorătoare. Rephaim avu senzația că aude cum i se sfâșia inima băiatului.

— Eu nu cred asta nici în ruptul capului, spuse Stevie Rae pe un ton ferm. Nici tu n-o crezi, dacă stai să te gândești bine.

Damien se uită la ea cu o privire bântuită.

— În clipa asta nu pot gândi, Stevie Rae. Nu pot decât să simt.

— O parte din tristețe o să treacă, spuse Dragon cu o voce care părea la fel de tristă ca a lui Damien. Și atunci vei putea gândi iar limpede.

— Așa e. Ascultă ce spune Dragon. Când o să fii iar în stare să judeci limpede, o să regăsești în interiorul tău legătura cu Zeița. Mergi pe firul ei. Nu uita că avem cu toții în comun Tărâmul de Dincolo, unde se află acum Jack. Cândva o să-l revezi acolo.

Damien își mută privirea de la Stevie Rae la Mestrul Sabiei.

— Ai reușit să faci asta? Așa suporti mai ușor pierderea Anastasiei?

— Nimic nu face pierderea ei mai suportabilă. Deocamdată, încă sunt în căutarea legăturii cu Zeița noastră.

Rephaim fu scuturat de un spasm puternic în clipa în care își dădu seama că el era sursa suferinței îndurate de Maestrul Sabiei. O omorâse pe Anastasia Lankford, profesoara de vrăji și ritualuri, care fusese partenera lui Dragon. O făcuse cu atâta detașare, fără să încerce vreun sentiment, poate doar iritarea că trebuise să-și piardă ceva timp ca s-o învingă și s-o scoată din joc.

Am omorât-o fără să țin cont de ceva ori de cineva, în afară de nevoia mea de a urma porunca Tatei, de a îndeplini însărcinarea. Sunt un monstru.

Rephaim nu putu să-și ia ochii de la Maestrul Sabiei. Durerea lui era atât de palpabilă, încât părea o mantie care-l învăluia. Aproape că vedea golul pe care absența partenerii lui îl lăsase în viața acestuia. Pentru prima oară în cele câteva veacuri de viață, Rephaim simți remușcări pentru faptele lui.

Nu-și amintea să fi scos vreun sunet sau să fi făcut vreo mișcare, însă simți când fu reperat de privirea lui Stevie Rae. Încet, își mută privirea de la Dragon la vampirița cu care se Impregnase. Se priviră ochi în ochi. Fu invadat de sentimentele ei, ca și cum ea le-ar fi îndreptat cu bună știință spre el. Mai întâi, simți cât de uimită fu să-l zărească. Asta îl emoționează și-l făcu să se simtă aproape stingherit. Apoi, îi simți tristețea - adâncă, difuză, dureroasă. Încercă să-i transmită propria lui tristețe, în speranța că avea să înțeleagă cumva ce dor îi fusese de ea și cât regreta că era implicat în toată mâhnirea pe care-o simțea. Apoi Rephaim fu lovit de un val de furie atât de mare, încât fu cât pe-acum să cadă de pe zidul de piatră. Își scutură capul iar și iar, fără să știe dacă o făcea pentru că nu-i înțelegea furia sau pentru că nu știa motivul ei.

— Damien, vreau ca tu și Duchess să veniți cu mine. Trebuie să plecați de-aici. În locul ăsta s-au întâmplat multe nenorociri, încă mai pândesc nenorociri aici. Simt asta. Să mergem. Chiar acum. Îi vorbi băiatului îngenuncheat, dar nu-l slăbi din ochi pe Rephaim.

Maestrul Sabiei reacționează rapid. Privirea lui cercetă întreaga zonă, iar Rephaim îngheță, implorând umbrele și noaptea să-l protejeze.

— Ce e? Ce-i acolo? Întrebă Dragon.

— Întunericul. Stevie Rae încă îl mai privea când rosti cuvântul care i se înfipse în inimă ca un pumnal. Întunericul mânjit și fără cale de întoarcere. Apoi îi întoarse spatele, refuzând să-i mai acorde vreo atenție. Instinctul îi mi spunea că nu-i nimic amenințător, da' hai, totuși, s-o ștergem de-aici.

— De acord, spuse Dragon, deși lui Rephaim i se păru că o spusese cam fără tragere de inimă.

E o forță cu care o să mă răfuiesc pe viitor, își spuse Rephaim. Dar cum rămânea cu Stevie Rae? Stevie Rae a lui. Ea ce-o să fie? Oare chiar ar putea să mă urască? Chiar m-ar putea respinge? Îi analiză sentimentele în timp ce-o privea cum îl ia de mână pe Damien și-l ajută să se ridice, apoi îi conduce spre dormitoare pe el, câinele, pisica și pe Dragon. Îi simțea clar furia și tristețea pe care i le înțelegea. Dar ura? Chiar îl ura? Rephaim nu știa sigur, însă, în adâncul inimii lui, era convins că îi merita ura. Așa e, nu-l omorâse pe Jack, dar era aliatul forțelor care o făcuseră.

Sunt fiul tatălui meu. Asta e tot ce pot fi. Este singura mea alegere.

După plecarea lui Stevie Rae, Rephaim se ridică pe zid. Își luă elan și se avântă spre cer. Lovind aerul nopții cu aripile uriașe, făcu un ocol prin campusul aflat în alertă și o porni înapoi spre acoperișul clădirii Mayo.

Merit să fiu urât de ea... merit să fiu urât de ea... merit să fiu urât de ea...

Litania îi răsună în minte în ritmul bățăilor de aripi. Ecoului tristeții și al furiei lui Stevie se împleti cu propria lui deznădejde și mâhnire. Pe fața lui scăldată de lumina lunii și înecată în disperare, lacrimile lui Rephaim se contopiră cu umezeala rece a nopții.

Capitolul 13

Stevie Rae

— La naiba! Vrei să-mi spui că nu a sunat-o nimeni pe Zoey? spuse Afrodita.

Stevie Rae o apucă de cot pe Afrodita, o strânse probabil mai mult decât era cazul și o conduse spre ușa dormitorului lui Damien. Se opri în prag, de unde ambele fete priviră spre patul în care era făcut covrig Damien, alături de Duchess și de pisica lui, Cameron. Doar cu câteva minute mai devreme, reușiseră, în sfârșit, să adoarmă toți trei, băiat, pisică și câine, cufundați într-un somn provocat de durere și de oboseală.

În liniște, Stevie Rae își îndreptă degetul de la Afrodita spre culoar. Afrodita zâmbi batjocoritor. Stevie Rae își încrucișă brațele și se proțăpi în fața ei.

— Afară, acum, rosti din vârful buzelor. Apoi o urmă pe hol și închise ușor ușa în urma lor. Și strunește-ți și aici vocea aia afurisită, mai șopti amenințător Stevie Rae.

— Bine, bine. O să vorbesc încet. Jack a murit și n-a sunat-o nimeni pe Z.? întrebă din nou, mult mai încet.

— Nu. Nu prea am avut când. Damien a făcut o criză. Duchess a făcut o criză. În școală e un întreg târăboi. Probabil sunt singura afurisită de Mare Preoteasă care nu se roagă închisă în cameră. Până acum, am încercat să fac față nebuniei de-aici și faptului că un băiat tare bun tocmai a murit.

— Mda, înțeleg și-mi pare și mie rău, dar trebuie să vină Zoey, și asta chiar acum. Dacă tu erai prea ocupată ca să mai ai și grija asta, trebuia s-o lași pe una dintre profe s-o sune. Cu cât știe mai repede, cu-atât va veni mai curând.

Darius se apropie în grabă și o luă de mână pe Afrodita.

— Neferet a fost, nu-i așa? Scorpia aia l-a omorât pe Jack, spuse Afrodita.

— Imposibil, răspunseră într-un glas Darius și Stevie Rae. În timp ce Stevie Rae îi aruncă Afroditei o privire care se traducea prin ți-am spus eu, Darius îi dădu explicațiile. Când Jack a căzut de pe scară, Neferet era, într-adevăr, la întrunirea Consiliului școlii. Nu numai că Damien a văzut când a căzut Jack, dar de data asta mai e un martor care spune același lucru. Drew Partain traversa pajiștea și a auzit muzica după care cânta Jack. A spus că a prins doar o parte din cântec pentru că orologiul din Templul lui Nyx a început să bată miezul nopții sau, cel puțin, de-aia crede că n-a mai auzit vocea lui Jack.

— Dar Jack chiar atunci a și murit, spuse Stevie Rae cu o voce aspră și plată, căci numai așa putea să mascheze emoția care o gătuia.

— Da, ora se potrivește, spuse Darius.

— Spui că, precis, Neferet era la întrunire în momentul ăla? întrebă Afrodita.

— Am auzit bățăile ceasului exact când vorbea ea, răspunse Stevie Rae.

— Eu tot nu cred nici o clipă că nu-i amestecată în moartea lui, spuse Afrodita.

— Nu te contrazic, Afrodita. Neferet e mai șireată decât o vulpe care umblă după coada ursului, dar faptele sunt fapte. Se afla în fața noastră, a tuturor, când a căzut Jack de pe scară.

— Uite ce e, pe bune, la naiba cu analogiile tale aiurite. Și ce-i cu povestea aia cu spada? Cum naiba că aproape s-a decapitat „accidental”? întrebă, imitând ghilimelele.

— Săbiile trebuie rezemate cu mânerul în jos și cu vârful în sus. Așa i-a explicat Dragon lui Jack. Când băiatul a căzut pe lamă, mânerul s-a înfipt în pământ și lama l-a spintecat. Teoretic, ar fi putut fi un accident. Afrodita își trecu o mână tremurândă peste obraji.

— E groaznic. Pur și simplu, groaznic. Dar nu-i vorba de nici un afurisit de accident.

— Nu cred că e cineva dintre noi care să creadă că Neferet nu are nici o legătură cu moartea băiatului, dar ce credem e una, și ce putem dovedi e alta. Deja, Înaltul Consiliu a hotărât o dată în favoarea lui Neferet și, practic, împotriva noastră. Dacă mergem în fața lui cu și mai multe presupuneri și fără dovezi despre nelegiuirile ei, nu facem decât să ne discredităm și mai mult, spuse Darius.

— Am priceput, da' mă enervează la culme, spuse Afrodita.

— Pe toți ne enervează chestia asta, admise Stevie Rae. Tare. Tare de tot.

Sesizând tonul neobișnuit de aspru al lui Stevie Rae, Afrodita o privi întrebătoare.

— Mda, hai să ne folosim de enervarea asta ca s-o aruncăm naibii cât colo pe vaca asta, o dată pentru

totdeauna.

— La ce te gândești?

— Mai întâi, să mișcăm încoace fundul ăla vilegiaturist al lui Zoey. Neferet o urăște pe Z. O să se ridice împotriva ei - întotdeauna o face. Doar că, de data asta, o să fim cu toții cu ochii-n patru și o să facem rost de dovezi pe care nici măcar Înaltul Consiliu alcătuit din fanii lui Neferet n-o să le poată trece cu vederea. Fără să mai aștepte un răspuns de la vreunul dintre ei, Afrodita își scoase iPhone-ul din plicul ei metalic de la Coach, introduse codul și spuse:

— Sun-o pe Zoey.

— Mă pregăteam s-o sun eu, spuse Stevie Rae.

Afrodita își dădu ochii peste cap.

— Nu contează. Ai... întârziat... al naibii... de mult. În plus, ești mult prea amabilă. Z are nevoie de o doză bună de adu-nă-te-și-fă-ce-trebuie. Eu sunt numai bună să-i trântesc în nas așa ceva. Făcu o pauză, ascultă și își dădu iar ochii peste cap. Se aude mesageria vocală cu tonul ăla oribil de Disney Channel: Salut, prieteni! Lăsați un mesaj și să aveți o zi nemaipomenită, cită Afrodita pe un ton exagerat de vioi. Trase aer în piept și așteptă semnalul sonor.

Stevie Rae îi smulse telefonul din mână și rosti la repezeală:

— Z., sunt eu, nu Afrodita. Trebuie neapărat să mă suni imediat ce vezi mesajul. E important. Apăsă tasta Sfârșit de apel, apoi se burzului la Afrodita: OK, hai să lămurim un lucru. Faptul că încerc să fiu o persoană cumsecade nu înseamnă că sunt prea amabilă. Deja e oribil ce s-a întâmplat cu Jack. Să aflî despre asta dintr-un mesaj e groaznic. În plus, nu cre' că-i o idee așa de bună s-o bagi în sperieți pe Zoey, mai ales așa de curând după ce sufletul ei a fost zdrobit.

Afrodita smulse telefonul din mâinile lui Stevie Rae.

— Ascultă-mă. Nu avem timp să ne purtăm cu mânuși cu Zoey din cauza sentimentelor ei. E cazul să se maturizeze, să-și pună mantia de Mare Preoteasă și să rezolve lucrurile.

— Nu, tu să mă ascuți. Stevie Rae făcu un pas în față, până sub nasul Afroditei, ceea ce-l făcu pe Darius să se apropie instinctiv de ea. Z. nu trebuie să-și pună nici o mantie de Mare Preoteasă, pentru că asta este. Numai că deja a mai pierdut pe cineva la care ținea mult. E clar că nu reușești să înțelegi asta. Dacă îi menajăm sentimentele nu înseamnă că o tratăm ca pe un copil. Înseamnă că ne purtăm ca niște prieteni. Uneori, avem cu toții nevoie să fim protejați de prietenii noștri. Îl privi pe Darius și clătină din cap. Nu, asta nu înseamnă că trebuie să o protejezi pe Afrodita de mine. Fir-ar să fie, Darius, ce-i cu tine?

Darius o privi drept în ochi.

— O clipă, ochii tăi au aruncat niște flăcări roșii.

Stevie Rae făcu un efort să nu-și schimbe expresia feței.

— Mda, ei, asta nu mă miră deloc. Nu prea mi-a picat bine să văd cum Neferet a scăpat nepedepsită pentru ce i s-a întâmplat lui Jack. La fel ai fi reacționat și tu dacă ai fi fost aici și ai fi fost martor la asta.

— Bănuiesc că da, însă ochii mei nu au scăpărări roșietice, spuse Darius.

— Să mori și să dez-mori, și abia pe urmă să-mi mai vorbești despre asta, răspunse Stevie Rae. Se întoarse spre Afrodita. Am ceva de făcut cât timp doarme Damien. Rămâi tu aici să-l supraveghezi, împreună cu Darius? Nu înghit nici o clipă povestea că Neferet stă încuiată toată noaptea în camera ei, înălțând rugăciuni către Nyx, așa cum ar vrea să credem.

— Da, rămânem, răspunse Afrodita.

— Dacă se trezește, poartă-te frumos cu el, spuse Stevie Rae.

— Nu fi toantă. Sigur că o să mă port frumos.

— Bine. Mă întorc repede, dar, dacă aveți nevoie de o pauză, cheamă-le pe Gemene să vă ia locul.

— Bine, bine. La revedere.

— Pa. Stevie Rae se îndepărtă grăbită pe culoar, simțind că privirea întrebătoare a lui Darius o urmărea cu o intensitate ce o apăsa ca o greutate. Nu trebuie să mă mai simt vinovată în fața lui Darius! își spuse cu asprime. Nu am făcut nimic rău. Și ce dacă ochii mei aruncă scăpărări roșietice când sunt enervată? Asta n-are nici o legătură cu faptul că m-am impregnat cu Rephaim. L-am părăsit. Astă-seară nu l-am băgat în seamă. Da, trebuie să-l găsesc și să aflî ce naiba știe despre cele întâmplate lui Jack, dar nu pentru că vreau eu asta, ci pentru că așa trebuie. Minciuna aia gogonată și-o spuse în gând și era așa pierdută în meditație, încât mai că se ciocni de Erik.

— Hei, ăă, Stevie Rae. Damien e bine?

— Tu cam ce crezi, Erik? Iubitul lui, pe care îl adora, tocmai a murit într-un mod groaznic. Nu, nu e bine, dar acum, în sfârșit doarme.

— Nu trebuie să te porți așa, să știi. Chiar sunt îngrijorat pentru el, și am ținut și eu la Jack.

Stevie Rae îl măsură pe Erik. Într-adevăr arăta ca naiba, iar asta era ceva neobișnuit pentru frumusețelul de Erik. Se vedea că plânsese. Apoi își aminti că fusese colegul de cameră al lui Jack și că fusese și tare drăguț când îi luase apărarea, atunci când cretinul de Thor încercase să se ia de el pentru că era gay.

— Iartă-mă, spuse, atingându-i brațul. Doar că-s și eu supărată din cauza poveștii ăsteia. N-am nici un motiv să mă port ca o ticăloasă cu tine. Uite, o iau de la-nceput. Trase aer în piept și zâmbi trist. Acum Damien doarme, da' nu-i bine. Când se trezește, o să aibă nevoie de prieteni ca tine. Mersi de-ntrebare și mersi că ești alături de el.

Erik încuviință din cap și-i strânse scurt mâna.

— Mersi și eu. Știu că nu prea mă placi, din pricina celor petrecute între mine și Zoey, dar chiar sunt prietenul lui Damien. Să-mi spui dacă pot ajuta în vreun fel. Erik se opri, privi spre ambele capete ale culoarului, parcă pentru a se asigura că erau singuri, apoi se trase un pas mai aproape de Stevie Rae și coborî vocea. A fost mâna lui Neferet, nu-i așa?

Ochii lui Stevie Rae se măriră de uimire.

— De ce spui asta?

— Știu că nu e ceea ce pretinde a fi. I-am văzut adevărata față și nu-i o priveliște plăcută.

— Mda, ai dreptate. Adevărata fire a lui Neferet nu e plăcută. Dar, ca și mine, ai văzut că era în fața noastră când a murit Jack.

— Cu toate astea, crezi că e mâna ei.

Nu fusese o întrebare, dar Stevie Rae răspunse cu un da tăcut, printr-o mișcare a capului.

— Știam eu. Casa asta a Noptii e de doi bani. Am avut eu dreptate când am acceptat să merg la Casa Noptii din L.A.

Stevie Rae clătină din cap dezaprobat.

— Prin urmare asta e? Asta faci când știi că s-a întâmplat ceva rău? O iei la sănătoasa.

— Ce poate face un vampir împotriva lui Neferet? Înaltul Consiliu a repus-o în funcție; e de partea ei.

— Un singur vampir nu poate face mare lucru. Dar putem noi toți, uniți.

— Câțiva copii și câte o vampiriță? Împotriva unei Mari Preotese puternice și a Înaltului Consiliu? E curată nebunie.

— Nu, e curată nebunie să te dai deoparte și să-i lași pe cei răi să învingă.

— Hei, am toată viața înainte - o viață bună, cu o carieră grozavă de actor, faimă, bani, și toate celelalte. Nu mă poți condamna dacă nu vreau să mă amestec în porcăria asta legată de Neferet.

— Știi ceva, Erik? Nu-ți spun decât atât: răul învinge când oamenii buni stau și nu fac nimic, spuse Stevie Rae.

— Păi, teoretic eu fac ceva. Plec. Te-ai gândit vreodată la asta - ce-ar fi dacă toți cei buni pleacă, iar răul se plictisește să se joace singur și dispare și el?

— Pe vremuri, credeam că ești cel mai tare tip pe care l-am întâlnit, răspunse ea tristă.

Ochii albaștri ai lui Erik sclipiră amuzați, iar el îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Iar acum știi că asta sunt?

— Da' de unde. Acum știu că ești un băiețandru slab și egoist, care a căpătat cam tot ce dorește numai pentru că arată bine. Iar asta nu-i deloc ceva tare. Clătină din cap sub privirea lui uluită, apoi se îndepărtă. Îi mai strigă peste umăr: poate că o să găsești într-o zi un lucru la care să ții îndeajuns încât să lupți pentru el.

— Mda, și poate că, într-o zi, tu și Zoey o să vă dați seama că, de fapt, nu-i treaba voastră să salvați lumea! strigă el în urma ei.

Stevie Rae nu se mai obosi să-i arunce vreo privire. Erik era doar o unealtă. Casa Noptii din Tulsa o va duce mai bine fără un membru slab ca el. Lucrurile urmau să devină serioase, iar asta însemna că trebuiau să se pregătească - iar pământul să dispară. Era timpul să-și cheme trupele la ordine, la fel ca John Wayne.

— La naiba, nu-i nici o ciudățenie să am în rândul trupelor mele un Imitator, mormăi ea pentru sine, în timp ce traversa grăbită parcare spre Broșuța lui Z. Pe el n-o să-i chem, de fapt. Doar o să aflu câteva informații. Din nou. Hotărî să nu se mai gândească la ce se întâmplase între ea și Rephaim ultima dată când „doar avusese nevoie de câteva informații” de la el.

— Hei, Stevie Rae, tre' să...

Fără să-și încetinească goana spre mașină, Stevie Rae ridică mâna și i-o tăie scurt Kramishei:

— Nu acum. N-am timp.

— Spun doar că...

— Nu! strigă indignată Stevie Rae către Kramisha, care se opri și o privi lung. Orice-ai vrea să-mi spui

poate să mai aștepte. Nu vreau să fiu rea cu tine, dar am de rezolvat niște lucruri în doar două ore și cinci minute, până când răsare soarele. Apoi o lăsă pe Kramisha în norul de praf stârnit de alergarea ei până la Broscuță, porni mașina, acceleră și demară în trombă, aproape jupuind asfaltul din parcarea studenților.

Avu nevoie de exact șapte minute ca să ajungă la domeniul Gilcrease. Nu merse cu mașina până la clădire. Pagubele provocate de furtuna de gheață fuseseră înlăturate și poarta electrică - repusă în funcțiune, așa că locul era bine ferecat. Stevie Rae parcă Broscuța la marginea drumului, în spatele unui copac mare. Adunându-și instinctiv puterea pe care o trăgea din pământ, se îndreptă direct spre ruinele conacului.

Ușa de la intrare nu reprezenta o problemă. Nu se obosise încă nimeni s-o încuie. De altfel, în timp ce străbătu clădirea și urcă spre acoperiș, nu prea sesiză vreo schimbare majoră față de ultima dată când fusese aici.

— Rephaim? îi rosti numele. Vocea îi răsună ciudat și prea tare în noaptea pustie și rece.

Ușa dulapului în care își făcuse adăpost era deschisă, însă el nu era ghemuit înăuntru.

Ieși pe terasa de pe acoperiș. Și acolo era pustiu. Locul era gol. Însă știuse asta de când pășise în curtea muzeului. Dacă Rephaim ar fi fost acolo, i-ar fi simțit prezența, așa cum i-o simțise în Casa Noptii, când o urmărise. Impregnarea îi unea - și, atâta timp cât nu era destrămată -, avea să-i lege unul de celălalt.

— Rephaim, unde te afli acum? întrebă ea cerul tăcut. Apoi gândurile lui Stevie Rae își potoliră iureșul și se ordonară, dându-i brusc răspunsul; îl știuse, de fapt, tot timpul. Nu avea decât să-și dea la o parte mândria, durerea și furia, și urma să afle răspunsul, care o aștepta. Impregnarea îi unea - și, atâta timp cât nu era destrămată, avea să-i lege unul de celălalt. Nu era nevoie să-l găsească. Rephaim avea s-o găsească pe ea.

Stevie Rae se așeză în mijlocul terasei și se întoarse cu fața spre nord. Inspiră lung, apoi expiră. Odată cu următoarea gură de aer, se concentrează ca să capteze toate mirosurile pământului din jurul ei. Simți umezeala rece a ramurilor dezgolite de iarnă, duritatea solului înghețat, măreția gresiei de Oklahoma care se afla peste tot în jur. Odată cu aerul, inspiră și puterea pământului și spuse:

— Găsește-l pe Rephaim. Spune-i să vină la mine. Spune-i că am nevoie de el.

Apoi expiră și eliberă și puterea pământului. Dacă ar fi ținut ochii deschiși, Stevie Rae ar fi văzut lumina verde care pluti deasupra ei. Ar mai fi văzut și că aceasta era umbrită de o lucire stacojie, atunci când se repezi în noapte ca să-i îndeplinească ruga.

Capitolul 14

Rephaim

Dădea ocol clădirii Mayo, îngrozit să aterizeze, la gândul că avea să dea ochii cu Kalona și cu Neferet, când simți chemarea lui Stevie Rae. Știuse imediat că ea era. Recunoscu amprenta pământului, când puterea se ridică din solul de dedesubt și se învălui în curenții de aer, ca să-l găsească.

Te cheamă...

Rephaim nu avea nevoie de mai mult. Indiferent cât de supărată era pe el, indiferent cât de mult îl ura - ea îl chema. Iar dacă-l chema, el avea să-i răspundă. În inima lui știu că, indiferent care ar fi fost situația, întotdeauna avea să încerce să-i răspundă.

Își aminti de ultimele cuvinte pe care i le spusese Stevie Rae... Atunci când hotărăști că inima ta contează și pentru tine la fel de mult cât contează pentru mine, caută-mă. Ar trebui să fie ușor. N-ai decât să-ți urmezi inima...

Rephaim își alungă gândurile care-i spuneau că nu poate fi cu ea - că nu poate să țină la ea. Stătuseră despărțiți mai mult de o săptămână. Pentru el, fiecare zi a acelei săptămâni părise o veșnicie. Cum de-și imaginase că putea sta despărțit de ea? Propriul lui sânge tânjea să fie cu ea. Până și mânia ei era mai bună decât nimic. Avea nevoie să o vadă. Avea nevoie să găsească o cale să o avertizeze în privința lui Neferet. Și a Tatei.

— Nu! strigă el în bătaia vântului. Nu-și putea trăda tatăl.

Dar nici pe Stevie Rae nu pot s-o trădez, gândi el înnebunit. O să găsec un compromis. O să găsec o cale. Trebuie.

Fără să știe exact ce urma să facă, Rephaim își potoli gândurile arzătoare și se concentrează asupra panglicii de lumină verde pe care o urmă spre Stevie Rae, ca și cum ar fi fost linia vieții lui.

Stevie Rae

Îl aștepta cu atâta concentrare, încât nu-i fu greu să simtă când Rephaim se apropie de Gilcrease. Când el coborî din cer, aterizând grațios, ea îl aștepta în picioare, cu privirea spre el. Avusese de gând să fie foarte stăpână pe sine. El îi era dușman. Nu trebuia să uite asta. Însă, în clipa în care ateriză, li se întâlniră privirile, iar el spuse, cu răsuflarea tăiată:

— Ți-am auzit chemarea. Am venit.

Sunetul minunat al vocii lui atât de familiare fu de ajuns. Stevie Rae i se aruncă în brațe și își îngropă fața în penele de pe umărul lui.

— Zeița mea, ce dor mi-a fost de tine!

— Și mie mi-a fost dor de tine, spuse el și o strânse în brațe.

După câte i se păru ei, rămaseră așa un timp îndelungat, tremurând unul în brațele celuilalt. Stevie Rae îi adulmecă mirosul - acel amestec uluitor de sânge muritor și nemuritor care pulsa în trupul lui, care îi unea prin Impregnare și, așadar, pulsa și în propriul ei trup.

Apoi, brusc, de parcă și-ar fi dat amândoi seama că nu puteau face ceea ce făceau, Stevie Rae și Rephaim puseră capăt îmbrățișării și fiecare se trase un pas mai în spate.

— Prin urmare, aăă, ți-a mers bine? îl întrebă.

El dădu din cap.

— Da. Și ție? Ești în siguranță? N-ai pățit nimic azi, când a fost omorât Jack?

— De unde știi că a fost omorât Jack? Vocea ei fu tăioasă.

— Ți-am simțit tristețea. Am venit la Casa Noptii ca să mă asigur că n-ai pățit nimic. Atunci te-am zărit, alături de prietenii tăi. L-am... l-am auzit pe băiat plângându-l pe Jack. Șovăi, încercând să-și aleagă cuvintele cu grijă și cu sinceritate. Asta și tristețea ta mi-au dat de înțeles că a murit.

— Ai vreo informație despre moartea lui?

— Poate. Cum era Jack?

— Jack era bun și blând, e posibil să fi fost cel mai bun dintre noi toți. Ce știi, Rephaim?

— Știi de ce-a murit.

— Spune-mi.

— Neferet îi era datoare Întunericului cu o viață, ca plată pentru capturarea sufletului nemuritor al tatălui meu. Asta însemna să-i aducă drept jertfă o ființă nevinovată, care nu putea fi coruptă de Întuneric.

— Ca Jack... Ea l-a omorât! E îngrozitor de enervant, deoarece pare că nu a făcut-o ea! Când a avut loc accidentul lui Jack, vorbea în fața Consiliului Școlii, chiar sub ochii mei.

— Tsi Sgili i l-a oferit Întunericului, să se înfrupte din el. Nu era nevoie ca ea să fie de față. Trebuia doar să-l însemne ca ființă sacrificată, apoi să stârnească tentaculele Întunericului, care urmau să înfăptuiască omorul. Nu era nevoie ca ea să fie martoră la uciderea lui.

— Cum pot dovedi că a fost vina ei?

— Nu poți. Fapta a fost săvârșită. Datoria ei e plătită.

— La naiba! Sunt așa de furioasă, încât aș putea scoate flăcări pe nări. Neferet reușește mereu să iasă basma curată, cu toate fărâdelegile pe care le face. Mereu câștigă. Nu înțeleg de ce. Nu e cinstit, Rephaim. Pur și simplu nu e cinstit. Stevie Rae clipi cu putere, ca să-și stăpânească lacrimile provocate de iritare.

O clipă, Rephaim îi atinse umărul, iar ea își îngădui să se sprijine de mâna lui și să caute alinare în acea atingere. Apoi, el se îndepărtă și spuse:

— Toată acea furie. Toată frustrarea și mâhnirea ta. Le-am simțit în seara asta, mai devreme, și am crezut... Șovăi, neștiind dacă să mai continue.

— Ce anume? îl întrebă blând. Ce-ai crezut?

O privi în ochi.

— Am crezut că pe mine mă urăști. Că pe mine ești furioasă. Te-am auzit. I-ai spus Maestrului Sabiei că afară pândește Întunericul mânjit și fără cale de întoarcere. Te uitai țintă în ochii mei când ai spus-o.

Stevie Rae încuviință cu o mișcare a capului.

— Mda, te-am văzut și am știut că, dacă nu spuneam ceva care să-i ia de-acolo pe Dragon și pe Damien, aveau să te zărească și ei.

— Prin urmare, nu despre mine vorbeai?

Fu rândul lui Stevie Rae să ezite. Oftă.

— Eram cumplit de enervată, speriată și supărată. Nu mă gândeam la ce spun. A fost doar o reacție la faptul că eram așa de îngrozită. Se opri iar, apoi continuă. N-am nimic împotriva ta, Rephaim, însă trebuie să

știu ce se întâmplă cu Kalona și cu Neferet.

Rephaim se întoarse și merse agale spre marginea terasei. Ea îl urmă și rămase în spatele lui, amândoi cu privirile ațintite în noapte.

— Aproape că se ivesc zorile, spuse Rephaim.

Stevie Rae ridică din umeri.

— Mai am timp cam o jumătate de oră înainte de răsăritul soarelui. Fac doar vreo zece minute până la școală.

— Ar trebui să pleci acum, ca să nu riști. Soarele îți poate face mult rău, chiar dacă ai ceva din sângele meu.

— Știu. Plec imediat. Stevie Rae oftă. Carevasăzică, nu-mi spui cum stă treaba cu tatăl tău, nu-i așa? Se întoarse iar spre ea.

— Ce-ai crede despre mine dacă ai ști că mi-am trădat tatăl?

— Nu face parte dintre cei buni, Rephaim. Nu merită să-l aperi.

— Este însă tatăl meu, răspunse Rephaim.

Lui Stevie Rae i se păru că Rephaim părea epuizat. Voi să-l ia de mână și să-i spună că totul avea să fie bine. Însă nu fu în stare. Cum naiba să fie bine, cu ea într-o tabără și cu el în cealaltă?

— N-am cum să lupt cu așa ceva, spuse până la urmă. Va trebui să accepți ce e și ce nu e Kalona și va trebui s-o faci de unul singur. Înțelege, însă, că eu trebuie să-i apăr pe-ai mei. Știu că el acționează alături de Neferet, orice-ar zice ea.

— Tatăl meu e legat de ea! spuse pe nerăsuflăte Rephaim.

— Cum adică?

— Nu a omorât-o pe Zoey, așa că nu și-a îndeplinit promisiunea față de Neferet, iar acum Tsi Sgili e stăpâna sufletului lui nemuritor.

— Grozav! Prin urmare, Kalona e ca o armă încărcată în mâna lui Neferet.

Rephaim clătină din cap.

— Ar trebui să fie așa, dar tatăl meu nu e un bun servitor al altora. Nu se simte deloc confortabil sub comanda ei. Cred că ar fi o comparație mai bună dacă ai spune că, în mâna lui Neferet, Tata e ca o armă încărcată care trage în direcția greșită.

— Va trebui să te explici. Dă-mi un exemplu - ce vrei să spui? Încercă să-și strunească entuziasmul din voce, dar când el își întoarse ochii de la ea, Stevie Rae își dădu seama că nu reușise.

— Nu-l voi trăda.

— OK, bine. Asta am priceput. Dar asta înseamnă că nu mă poți ajuta?

Rephaim o privi în tăcere, atât de mult timp, încât ea crezu că nu-i mai răspunde. Tocmai își pregătea în minte o altă întrebare, când el spuse într-un sfârșit:

— Vreau să te ajut și o s-o fac, atâta timp cât asta nu presupune să-l trădez pe tatăl meu.

— Asta seamănă destul de mult cu prima învoială la care am căzut, care s-a sfârșit destul de bine, nu? Întrebă ea cu un zâmbet.

— Da, destul de bine.

— La urma urmei, nu suntem cu toții împotriva lui Neferet?

— Eu sunt, răspunse el hotărât.

— Și tatăl tău?

— Vrea să scape de sub controlul ei.

— Păi, asta înseamnă cam același lucru cu a fi de partea noastră.

— Eu nu pot fi de partea ta, Stevie Rae. Trebuie să ții minte asta.

— O să lupți împotriva mea, atunci? îl privi drept în ochi.

— N-aș putea să-ți fac rău vreodată.

— Păi, atunci...

— Nu, o întrerupse el. A nu putea să-ți fac rău nu-i totuna cu a lupta pentru tine.

— Dar tu lupți pentru mine. Deja ai făcut-o.

Rephaim o apucă de mână și o strânse cu putere, ca și cum atingerea lui ar fi făcut-o să înțeleagă.

— Niciodată nu m-am luptat cu tatăl meu pentru tine.

— Rephaim, ți-l amintești pe băiatul pe care l-am văzut în fântână? Îi slăbi prinsoarea mâinilor și își împleți degetele într-ale lui.

El nu spuse nimic. Încuviință doar din cap.

— Știi că el se află în interiorul tău, nu?

Din nou, Rephaim dădu din cap, de data asta încet și șovăitor.

— Băiatul ăla din interiorul tău e fiul mamei tale. Nu al lui Kalona. Să nu uiți de ea. Și să nu uiți nici de băiatul ăla și de lucrurile pentru care luptă el. OK?

Până să apuce Rephaim să răspundă, din telefonul lui Stevie Rae se auzi Miranda Lambert și al ei Otily Prettier. Dădu drumul mâinii lui Rephaim și cotrobăi prin buzunare, spunând:

— Țasta-i semnalul lui Z.! Trebuie să vorbesc cu ea. Încă nu știe de Jack.

Înainte de-a apăsa tasta de răspuns, Rephaim o luă de mână.

— Zoey trebuie să se întoarcă la Hilsa. Țasta-i modul în care putem lupta cu toții împotriva lui Neferet. Tsi Sgili o urăște pe Zoey, iar prezența ei aici ar fi un motiv de distragere a atenției.

— De la ce anume? Întrebă Stevie Rae exact înainte de-a răspunde la telefon: „Z., așteaptă un pic. Tre' să-ți spun ceva important, dar stai o secundă”.

Vocea lui Zoey se auzi de parcă ar fi vorbit din fundul unui puț.

— Nici o problemă, da' sună-mă tu, OK? Sunt pe roaming.

— Te sun cât ai zice pește mort, răspunse Stevie Rae.

— Ai idee ce scârboasă e chestia asta?

Stevie Rae zâmbi.

— Îhî și ciao.

— Vrei să spui căh și ciao. Vorbim mai încolo.

Legătura se întrerupse, iar Stevie Rae ridică privirea spre Rephaim.

— Explică-mi ce-i cu Neferet.

— Tatăl meu vrea să găsească o cale prin care să rupă promisiunea care îl leagă de Neferet. Pentru asta, trebuie ca atenția ei să fie distrasă de ceva. Obsesia ei pentru Zoey ar fi un motiv grozav, la fel ca și dorința ei de a se folosi de novicii roșii rebeli în războiul împotriva muritorilor.

Stevie Rae își arcui sprâncenele, mirată.

— Nu-i nici un război între vampiri și muritori.

— Dacă se împlinște dorința lui Neferet, va exista unul.

— OK, bine, atunci trebuie să ne asigurăm că asta nu o să se întâmple. Se pare că Zoey chiar trebuie să se întoarcă acasă.

— Vor să se folosească și de tine, îi scăpă lui Rephaim.

— Ce? Cine? De mine? În ce scop?

Rephaim își întoarse privirea și spuse pe nerăsuflăte:

— Neferet și Tata. Nu sunt siguri că ai ales cu adevărat calea Zeiței. Cred că ai putea fi convinsă să treci de partea Întunericului.

— Rephaim, nu există nici cea mai mică șansă ca asta să se întâmple. Nu sunt perfectă. Am problemele mele. Dar am ales Lumina și pe Nyx atunci când mi-am recâștigat partea omenească din mine. Niciodată nu o să schimb acea alegere.

— Nu m-am îndoit niciodată de asta, Stevie Rae, numai că ei nu te cunosc la fel de bine ca mine.

— Iar Neferet și Kalona nu trebuie să afle niciodată despre noi, nu-i așa?

— Ar fi foarte rău dacă ar afla.

— Foarte rău pentru tine sau pentru mine?

— Pentru amândoi.

Stevie Rae oftă.

— OK, atunci o să fiu atentă. Îi atinse brațul. Și tu să fii atent.

El încuviință din cap.

— Ar trebui să pleci spre casă. Sun-o pe Zoey de pe drum. Mai e foarte puțin până în zori.

— Da, da, știu, răspunse ea, însă nici unul nu se mișcă.

— Iar eu trebuie să mă întorc, spuse el, de parcă ar fi încercat să se convingă singur.

— Stai nițel, nu mai locuiești aici?

— Nu. Furtuna de gheață a trecut și acum sunt mult prea mulți oameni prin preajmă.

— Păi și atunci unde stai?

— Stevie Rae, nu pot să-ți spun!

— Pentru că ești cu tăticul tău, așa-i? Cum el nu răspunse, ea continuă: Ei, doar nu-ți închipui că n-am știut că-i o minciună sfruntată ce-a spus Neferet despre pedeapsa lui Kalona de o sută de lovituri de bici și un veac de surghiun.

— Chiar a pus să fie biciuit. Tentaculele întunericului i-au făcut o sută de tăieturi.

Stevie Rae se cutremură când își aminti cât de oribilă fusese simpla lor atingere.

— Nu i-aș dori nimănui așa ceva. Îl privi în ochi pe Rephaim. Dar povestea aia cu surghiunirea lui pe un secol chiar e o minciună, nu-i așa?

Rephaim încuviință cu o mișcare rapidă și aproape invizibilă a capului.

— Și nu vrei să-mi spui unde stai pentru că acolo-i și Kalona, nu-i așa?

Încuviință încă o dată.

Ea oftă din nou.

— Prin urmare, dacă am nevoie să te văd, tre' să stau la pândă prin preajma vreunei ruine înspăimântătoare?

— Nu! Stai în locuri publice, unde ești în siguranță. Stevie Rae, dacă ai nevoie de mine, vino aici și cheamă-mă, cum ai făcut în seara asta. Promite-mi că n-o să pleci în căutarea mea, spuse el, și o trase ușor de braț.

— Bine, bine. Da' chestia asta cu grija-din-pricina-ta e reciprocă. Rephaim, știu că-i tatăl tău, da'-i amestecat în niște chestii necurate. Nu vreau să fii și tu distrus, odată cu el. Așa că ai grijă, OK?

— O să am grijă, spuse el. Stevie Rae, i-am văzut în seara asta pe novicii roșii rebeli. S-au oploșit la liceul Will Rogers. Dallas a trecut de partea lor.

— Rephaim, te rog, nu le spune lui Kalona și lui Neferet.

— De ce, pentru ca tu să fii bună și să te porți omenește cu ei, iar ei să aibă o altă ocazie să te omoare? îi strigă Rephaim.

— Nu! Dacă încerc să mă port frumos nu înseamnă că sunt proastă sau slabă. Frate, ce-i cu tine și cu Afrodita? Nu m-aș duce singură să vorbesc cu ei. La naiba, Rephaim, nici n-aș încerca să le bag mințile în cap. Am dovedit deja că nu ține. Orice-aș face, ar fi împreună cu Lenobia, Dragon și Z., cel puțin. Pe scurt, nu vreau ca ei să i se alăture lui Neferet și, prin urmare, nu vreau ca ea să afle despre ei.

— Prea târziu. Neferet e cea care m-a trimis pe urma lor în seara asta. Stevie Rae, te rog să nu te apropii de rebelii roșii. Nu-ți vor aduce decât necazuri.

— O să am grijă. Ți-am spus deja. Dar sunt Mare Preoteasă și sunt răspunzătoare pentru ei.

— Nu ești răspunzătoare pentru cei care au ales Întunericul. Iar Dallas nu mai e novice. Nu ești răspunzătoare pentru el.

Stevie Rae zâmbi strâmb.

— Ești gelos din pricina lui Dallas?

— Nu spune prostii. Pur și simplu nu vreau să văd că o pățești iar. Nu mai schimba subiectul.

— Dallas nu mai e iubitul meu, spuse ea.

— Știu asta.

— Precis?

— Da. Sigur. Se scutură și penele i se înfoiară. Lui Stevie Rae i se tăie răsuflarea când îl privi. Sun-o pe Zoey a ta în timp ce conduci spre școală, unde vei fi la adăpost. O să ne revedem în curând.

— Ai grijă, bine?

Se întoarse spre ea și-i luă fața în mâini. Stevie Rae închise ochii și rămase așa, mângâiată și încurajată de atingerea lui. Dispăru prea repede. El dispăru prea repede. Deschise ochii și văzu cum aripile lui maiestuoase loveau aerul nopții și îl purtau tot mai sus, până ce dispăru în lumina abia vizibilă a cerului de răsărit.

Rephaim avusese dreptate. Zorii erau prea aproape pentru ca ea să se simtă în largul ei. Stevie Rae apăsă tasta telefonului în timp ce traversă în grabă conacul părăsit, spre Broscuță.

— Hei, Z., eu sunt. Am să-ți spun ceva grav, așa că pregătește-te...

Capitolul 15

Zoey

— Z.? Mai ești acolo? Te simți bine? Spune ceva.

Îngrijorarea din vocea lui Stevie Rae m-a făcut să-mi șterg nasul și ochii cu mâneca bluzei și să mă adun cât de cât.

— Sunt aici. Da' n-nu mă simt bine, am spus cu un sughiț.

— Știu, știu. E groaznic.

— Nu poate fi vorba de nici o greșală? Jack chiar e mort? În sinea mea știam că-i caraghios să țin

pumnii strânși și să închid ochii când întreb, da' trebuia să fac totuși o încercare, așa copilărească și prostuță cum era. Te rog, te rog, fă să nu fie adevărat...

— E mort de-adevăratelea, spuse Stevie Rae printre lacrimi. Nu-i nici o greșeală, Z.

— E incredibil și nu-i drept deloc! Mi-a făcut bine să mă înfurii, mai bine decât să izbucnesc într-un plâns fără folos. Jack era cel mai bun băiat din lume. Nu merita să i se întâmple așa ceva.

— Nu, a răspuns Stevie Rae cu voce tremurândă. Nu o merita. V-vreau să cred că e la Nyx și că are mare grijă de el. Ai fost acolo - în Tărâmul de Dincolo, adică. E adevărat că-i minunat?

Întrebarea ei a făcut să mi se strângă inima.

— Știi că nu am vorbit niciodată despre asta, dar tu nu ai fost acolo, înainte, știi tu, când ai...

— Nu! a spus ea și cum ar fi vrut să-mi taie vorba. Nu-mi amintesc prea multe de atunci, dar știu că nu am fost într-un loc frumos. Și nu am văzut-o pe Nyx.

Cuvintele mi-au venit în clipa în care am început să vorbesc, iar în sufletul meu am știut că prin mine vorbea de fapt Nyx.

— Stevie Rae, Nyx a fost alături de tine când ai murit. Ești fiica ei. Să-ți amintești întotdeauna lucrul ăsta. Nu știi de ce tu și ceilalți copii ați murit și ați dez-murit, dar pot să-ți spun cu siguranță că Nyx nu v-a abandonat niciodată. Doar că ai ales altă cale decât Jack. El e în Tărâmul de Dincolo, cu Zeița, și e mai fericit decât a fost vreodată în toată viața lui. Pentru noi, cei rămași aici, e greu de înțeles, dar am văzut cum a fost cu Heath. Din cine știe ce motive, a fost rândul lui Heath să moară de data asta, iar locul lui era acolo, alături de Zeiță. Tot așa cum și locul lui Jack e acum acolo. În inima mea, știu că amândoi și-au găsit liniștea.

— Pe cuvânt?

— Absolut. Totuși, noi trebuie să ne susținem una pe cealaltă aici, și să fim încredințate că, într-o zi, o să-i revedem.

— Dacă tu spui asta, o cred, Z., a spus ea cu o voce puțin mai încrezătoare. Zău că trebuie să te întorci acasă. Nu doar eu am nevoie să aud discursul ăla încurajator de Mare Preoteasă.

— Damien e întors pe dos rău de tot, nu-i așa?

— Mda, mă îngrijorează, la fel și Gemenele, și ceilalți puști. La naiba, Z., până și Dragon mă pune pe gânduri. Parcă toată lumea se îneacă în tristețe.

Nu știam ce să răspund. Nu, nu-i adevărat. Știam ce vreau să spun: voiam să strig: Dacă toată lumea se îneacă în tristețe, eu de ce să mă mai întorc? Dar știam că asta-i dovadă de slăbiciune și că era greșit din mai multe puncte de vedere. Așa că, în loc de asta, am spus, cam cu stângăcie:

— O să ne descurcăm noi cumva. Precis o să ne descurcăm.

— Da, așa e! a spus ea cu tărie. OK, uite, noi două împreună tre' să fim în stare să găsim o cale prin care să dăm în vileag în fața Consiliului, o dată pentru totdeauna, latura mârșavă a lui Neferet.

— Tot nu-mi vine să cred că au înghițit tâmpeniile alea pe care le-a turnat, am răspuns.

— Nici mie. Cred că, până la urmă, cuvântul unei Mari Preotese a atârnat mai greu decât cel al unui copil mort. Heath a pierdut.

— Neferet nu mai e Mare Preoteasă! Frate, ce mă scoate din sărite! Iar acum nu mai e vorba doar de Heath, ci și de Jack. O să plătească pentru ce-a făcut, Stevie Rae. O să am eu grijă de asta.

— Trebuie s-o oprim.

— Da, așa e. Știam că aveam dreptate, că trebuia să luptăm ca să o dăm la o parte pe Neferet, dar numai gândul în sine era copleșitor. Până și eu îmi auzeam oboseala din voce. Eram obosită până în adâncul sufletului și sătulă să tot lupt împotriva răutății lui Neferet. Părea că pentru fiecare pas înainte, eram nevoită în cele din urmă să fac doi pași înapoi, indiferent cum aș fi acționat.

— Hei, nu trebuie să lupți singură.

— Mulțam, Stevie Rae, știu că nu sunt singură. Oricum, nu despre mine este vorba. De fapt, e vorba să facem ce trebuie pentru Heath, Jack, Anastasia și pentru cei care ar putea fi secerăți în viitor de hoarda mârșavă a lui Neferet.

— Da, așa e, dar răul te-a cam făcut să plătești al naibii de mult în ultimul timp.

— E adevărat, dar încă sunt aici. Câțiva dintre ceilalți nu mai sunt. Mi-am șters iar fața cu mâneca și tare mi-aș fi dorit să am la îndemână un șervețel. Apropo de rău și de moarte: l-ai văzut pe Kalona? Sub nici o formă nu cred că Neferet l-a biciuit și l-a izgonit cu adevărat. Tre' să fie și el amestecat în toate astea, alături de ea. Ceea ce înseamnă că dacă ea e în Tulsa, acolo-i și el.

— Umblă vorba că într-adevăr a pus să fie biciuit, a răspuns Stevie Rae.

Am pufnit cu dispreț.

— Păi sigur. Se presupune că el e Consortul ei, așa că a pus să fie bătut. Mamăăă! Știam eu că-i place durerea, da' totuși mă mir că a fost de acord cu așa ceva.

— Ăăă, păi se spune că nu prea a fost de acord.

— Te rog frumos. O fi Neferet înfricoșătoare, dar nu-i poate da ordine unui nemuritor.

— Se pare că-i poate da ordine lui Kalona. Îl are cu ceva la mână, pentru că nu a dus la bun sfârșit misiunea mișelească pe care o avea: uciderea ta.

Am simțit cum Stevie Rae a încercat să dea o nuanță degajată celor spuse și am râs ușor, ca să-i fac pe plac, dar cred că ne-am dat amândouă seama că umorul nu a reușit să ascundă grozăvia din vorbele ei.

— Lui Kalona n-o să-i convină să fie la mâna lui Neferet și cred că a sosit timpul să fie cu adevărat scos din sărite de ceva, am spus.

— Așa e. Probabil Kalona pândește pe undeva pe-aici, ascuns în umbra ei nesuferită, adică între picioarele ei, a spus Stevie Rae.

— Ce scârbos! Am început să râd, iar Stevie Rae a chicotit alături de mine. O clipă, am fost iar CMBP, moarte de râs din cauza invaziei de târâturi din lumea noastră. Din păcate, prea curând am fost copleșite de aspectele mai puțin amuzante ale lumii noastre și râsetele ni s-au stins mai iute decât altădată. Am oftat și am spus: prin urmare, printre toate zvonurile și trasul cu urechea, l-ai văzut cumva pe Kalona?

— Nu, da' sunt atentă la orice mișcare.

— Bine, pen' că dacă-l prindem pe nenorocitul ăla cu Neferet, după ce ea a spus în fața Consiliului că l-a izgonit pentru o sută de ani, asta ne-ar ajuta în mod clar să dovedim că ea nu-i chiar așa cum crede toată lumea, am răspuns, A, dacă tot ești atentă la orice mișcare, nu uita să te uiți și în sus. Pe unde se învârte Kalona, or să apară, până la urmă, și nesuferiții ăia de băieți zburători ai lui. Nu cred nici în ruptul capului că au dispărut cu toții așa, deodată.

— OK. Mda. M-am prins.

— Nu zicea Stark că, de fapt, chiar a fost zărit un Imitator în Tulsa? M-am oprit, încercând să-mi amintesc ce spusese exact.

— Mda, a fost văzut unul mai demult, da' atât.

Stevie Rae avea o voce ciudată, crispată, ca și cum nu putea să vorbească. Ei, da' cum să te mai miri? O lăsasem „practic” să-mi țină locul la Casa Noptii. Mi s-a făcut rău numai când m-am gândit prin câte a trecut cu Jack și cu Damien.

— Ai grijă, ne-am înțeles? N-aș putea suporta să ți se întâmple și ție ceva, i-am spus.

— Stai liniștită. O să fiu atentă.

— Bine. Mai sunt doar vreo două ore până la apus. Imediat ce se trezește Stark, ne strângem lucrurile și luăm primul avion spre casă, m-am auzit spunând, deși nu mi-a căzut deloc bine.

— Ah, Z.! Ce mă bucur! În afară de faptul că e nevoie de tine aici, mi-a fost așa de dor!
Am zâmbit.

— Și mie mi-a fost dor de tine. O să fie bine să fiu iar acasă, am mințit.

— Trimite-mi un mesaj când știi exact la ce oră ajungeți. Dacă nu sunt în coșciug, vin să vă aștept.

— Stevie Rae, tu nu dormi în coșciug, am spus.

— S-ar putea s-o fac, căci sunt ca și moartă când soarele e sus pe cer.

— Da, la fel și Stark.

— Ce mai face gagiul tău? E mai bine?

— E bine. După o pauză, am adăugat: Chiar foarte bine.

La datorie, radarul de CMBP al lui Stevie Rae a citit printre rânduri.

— Ooo, ahaaa! Nu cumva ați...!?

— Și dacă așa spune că da? Am simțit cum mi se aprind obrazii.

— Atunci o să urlu iiihoo ca-n Oklahoma!

— Dă-i drumul atunci!

— Amănunte. Vreau să-mi dai o groază de amănunte, a spus, apoi a scos un căscat monstru.

— O să primești amănunte, am răspuns. La tine aproape s-au ivit zorii?

— De fapt, deja suntem în zori. Mă cam lasă puterile, Z.

— Nici o problemă. Du-te la culcare. Ne vedem în curând, Stevie Rae.

— Pe mai încolo, a reușit să spună cu un alt căscat.

Am terminat convorbirea și m-am dus să-l privesc pe Stark, care dormea buștean în patul nostru cu baldachin. Bineînțeles că eram îndrăgostită până peste cap de Stark; dar tare aș fi vrut să-l pot trezi ca pe un tip obișnuit, cu un scuturat de umăr. Știam însă că nu avea nici un rost să încerc măcar să-l trezesc devreme.

Azi, soarele strălucea neobișnuit de tare peste Skye - extrem de puternic, pe un cer fără nori. Era clar că Stark n-ar fi putut să aibă o conversație normală cu mine decât abia peste - m-am uitat la ceas - vreo două ore și jumătate. Măcar așa aveam timp să împachetez și să o caut pe regină ca să-i dau vestea - urma să părăsesc locul ăsta în care mă simțeam așa de bine, unde mă simțeam ca acasă, locul pe care Sgiach hotărâse să-i reîntoarcă la lumea reală, măcar un pic, și asta pentru ceea ce readusesem eu în viața ei. Iar acum urma să plec și să las totul în urmă, pentru că...

Mintea reuși să descâlcească gândurile care îmi roiau prin minte și, brusc, totul se luminează.

— Pentru că nu e casa mea, am șoptit. Tulsa e casa mea. Locul meu e acolo. Am zâmbit trist, privindu-mi Paznicul adormit. Acolo e locul nostru. Am simțit că erau adevărate cuvintele, deși am fost conștientă de tot ce mă aștepta acolo - și de tot ce pierdeam plecând de aici.

— E timpul să mergem acasă, am spus cu hotărâre.

*

— Spuneți-mi ceva. Orice, vă rog. Tocmai le dădusem vestea lui Sgiach și Seoras. Sigur că am început să plâng și să-mi trag nasul când am povestit despre moartea groaznică a lui Jack. Din nou. Pe urmă, am îndrăgățat ceva despre cum trebuia să mă duc acasă pentru a mă purta ca o Mare Preoteasă adevărată, chiar dacă nu știam sută la sută ce înseamnă. Mă priveau amândoi cu o expresie în același timp înțeleaptă și de nedescifrat.

— Întotdeauna este greu de suportat moartea unui prieten. Este de două ori mai greu dacă survine prea devreme - la o vârstă prea fragedă, a spus Sgiach. Îmi pare rău pentru pierderea suferită.

— Mulțumesc, am răspuns. Încă nu-mi vine să cred că-i adevărat.

— Așa-i, ei bine, o să vină și asta, fetițo, a spus Seoras cu voce blândă. Totuși, să nu uiți că o regină lasă deoparte jalea în fața datoriei. Nu ți-i dreaptă judecata dacă e mpovărată de durere.

— Nu cred că sunt destul de mare pentru astfel de lucruri, am spus.

— Nimeni nu e, copilă, a răspuns Sgiach. Înainte de a ne părăsi, îți spun un lucru la care să te gândești. Când ai întrebat dacă poți rămâne aici pe Skye, ți-am spus că poți să o faci până când conștiința ta o să te îndemne să pleci. Acum conștiința ta e cea care îți spune că e timpul să pleci, ori poate urzelile altora sunt...

— Oprește-te, am spus. Probabil Neferet crede că ea mă face să revin, însă adevărul e că trebuie să mă întorc în Tulsa pentru că acolo e casa mea. M-am uitat în ochii lui Sgiach și am continuat, sperând că avea să înțeleagă. Mă simt foarte bine aici. Din multe puncte de vedere locul ăsta mi se potrivește atât de bine, încât mi-ar fi foarte ușor să rămân. Dar, așa cum ai spus, calea Zeiței nu e una ușoară - nu e ușor să faci ceea ce trebuie. Dacă aș rămâne aici și nu aș lua în seamă adevărata mea casă, nu doar mi-aș ignora conștiința, ci aș și renunța cu totul la ea.

Sgiach dădu din cap, cu un aer mulțumit.

— Prin urmare, dorința ta de întoarcere este dictată de forța ta, nu de manipulare, deși Neferet nu o să fie conștientă de acest lucru. Va crede că a fost nevoie doar de o moarte banală pentru a te face să-i îndeplinești vrerea.

— Moartea lui Jack nu e ceva banal, am spus mânioasă.

— Nu, nu pentru tine, însă o creatură a Întunericului ucide iute, ușor și fără alt gând decât propriu-i câștig, a intervenit Seoras.

— Din această cauză, Neferet nu va înțelege că te-ai întors în Tulsa ca urmare a alegerii tale de a urma calea Luminii și a lui Nyx. Prin urmare, te va subestima, a spus Sgiach.

— Mulțumesc, o să țin minte asta. Am prins privirea fermă și limpede a lui Sgiach. Ați putea veni cu noi, tu, Seoras și ceilalți Paznici care ar vrea. Cu voi alături de mine, Neferet n-are cum să câștige.

Răspunsul lui Sgiach a venit imediat.

— Dacă mi-aș părăsi insula, urmările acestui gest s-ar simți la nivelul Înaltului Consiliu. De veacuri am dus împreună o existență pașnică pentru că am ales să stau departe de politica și de constrângerile societății vampirilor. Dacă m-aș întoarce în lumea modernă, nu ar putea să pretindă în continuare că nu exist.

— Dar dacă ăsta ar fi un lucru bun? Mie mi se pare că ar fi timpul ca Înaltul Consiliu să fie zguduit puțin, împreună cu toată societatea vampirilor. Îi dau toți crezare lui Neferet și o lasă nepedepsită pentru uciderea unor oameni - oameni nevinovați. Vocea mea era puternică și aspră și, pentru o clipă, am avut impresia că sună aproape ca glasul unei adevărate regine.

— Fetițo, asta nu-i lupta noastră, a spus Seoras.

— De ce nu? De ce lupta împotriva răului n-ar fi și lupta noastră? m-am întors eu spre Seoras.

— Ce te face să crezi că nu ne luptăm cu răul și aici? Răspunsul venise de la Sgiach. Ai fost atinsă de vechea magie de când ai ajuns aici. Spune drept, în lumea ta simțișei deja așa ceva?

— Nu, am spus, clătînând încet din cap.

— Am luptat pentru a menține vii vechile obiceiuri, a adăugat Seoras. Iar asta nu se poate face în Tulsa.

— Ce te face să fii atât de sigur? l-am întrebat.

— Faptul că acolo nu mai există vechea magie! aproape că a strigat Sgiach, supărată. S-a întors cu spatele și s-a îndreptat spre fereastra largă de la care se putea vedea soarele ce apunea în apele gri-albastrii din jurul insulei Skye. Avea spatele încordat din pricina tensiunii și vocea plină de tristețe. În lumea aia a ta, civilizația, intoleranța și uitarea au distrus magia minunată și mistică a timpurilor străvechi - timpuri în care taurul negru era venerat alături de zeiță; în care echilibrul dintre masculin și feminin era respectat; în care până și stâncile sau arborii aveau suflet și nume. Cei din ziua de azi, muritori și vampiri deopotrivă, cred că pământul este doar un lucru fără viață, pe suprafața căruia trăiesc - că, într-un fel, este greșit sau rău, ori ceva barbar dacă ascuți vocile sufletelor din lumea asta; astfel, esența și noblețea unui mod de a trăi au secăt și s-au veștejit, pierind...

— Și și-a găsit adăpost aici, a continuat Seoras, în clipa în care vocea lui Sgiach s-a stins. Se dusesse lângă ea. Era încă întoarsă cu spatele, dar el era cu fața la mine. Ușor, Seoras i-a atins umărul, apoi și-a lăsat degetele să alunece pe brațul ei și a luat-o de mână. Am urmărit reacția trupului ei la acea atingere. Era ca și cum își regăsisese echilibrul cu ajutorul lui. Înainte de a se întoarce spre mine, am văzut că i-a strâns mâna, apoi i-a dat drumul, și când ni s-au întâlnit iar privirile, a ei avea din nou noblețea, forța și calmul de mai devreme.

— Suntem ultimul bastion al obiceiurilor străvechi. De veacuri, îndatorirea mea a fost să protejez farmecele acestea vechi. Pământul de aici încă este sacru. Prin venerarea taurului negru și prin respectarea taurului alb, perechea lui, echilibrul este păstrat și încă mai există o părticică din lumea asta care ține minte.

— Ține minte?

— Așa-i, ține minte vremurile în care onoarea era mai presus de sinele propriu, iar loialitatea nu era o alegere sau un fleac, a spus Seoras cu solemnitate.

— Așa ceva văd însă și în Tulsa. Există și acolo onoare și loialitate, și mulți dintre indienii cherokee, neamul bunicii mele, încă respectă pământul.

— E posibil să fie adevărat, într-o anumită măsură. Gândește-te însă la dumbravă - cum te-ai simțit acolo. Gândește-te cum îți vorbește pământul ăsta, a spus Sgiach. Știu că-l auzi. Văd asta din reacția ta. Ai simțit cu adevărat așa ceva în altă parte decât pe insula mea?

— Da, am răspuns, de fapt fără să mă gândesc. Dumbra din Tărâmul de Dincolo seamănă mult cu aceea de peste drum de castel. De-abia atunci mi-am dat seama ce rostisem și, brusc, cuvintele lui Sgiach au căpătat noimă. Asta e, nu-i așa? Pur și simplu ai aici o părticică din magia lui Nyx.

— Într-un fel. Ce am, de fapt, este ceva mai vechi decât însăși Zeița. Vezi tu, Zoey, lumea nu a rămas fără Nyx. Nu încă. A rămas fără echivalentul ei masculin. Din cauza asta, mă tem, a dispărut și echilibrul dintre bine și rău, dintre Lumină și Întuneric.

— Așa-i, știm că așa s-a întâmplat, a corectat-o blând Seoras.

— Kalona. El e amestecat în toată povestea asta cu lipsa de echilibru, am spus. E adevărat că, mai demult, a fost Războinicul lui Nyx. Chestia asta s-a dat cumva peste cap, împreună cu o mulțime de alte lucruri, atunci când el a apărut în lumea noastră, și asta pentru că locul lui nu-i aici. Când mi-am dat seama de toate astea, nu mi-a fost milă și nu mi-a părut rău de el, dar am înțeles disperarea pe care i-o simțisem de nenumărate ori. Iar asta însemna cunoaștere. Cunoașterea aducea cu sine puterea.

— Înțelegi acum de ce e important să nu plec de pe insulă, a spus Sgiach.

— Da, am răspuns fără tragere de inimă. Însă tot mai cred că e posibil să te înșeli în privința dispariției magiei străvechi din lumea exterioară. Nu uita că taurul negru și-a făcut apariția în Tulsa.

— Așa-i, dar asta numa' după ce-a apărut mai întâi taurul cel alb, a subliniat Seoras.

— Zoey, mi-aș dori cu adevărat să cred că lumea din exterior nu a distrus complet magia vremurilor străvechi. De aceea, vreau să-ți dau ceva.

Sgiach a dus mâinile la spate și a desfăcut un colier lung de argint din împletitura de șiraguri sclipitoare care-i atârnavă la gât. A scos lanțul peste cap cu delicatețe și l-a ținut ridicat în dreptul ochilor mei. De firul de argint atârna o piatră perfect rotundă, de culoarea laptelui, netedă și catifelată. Îmi amintea de bomboanele Life Savers cu gust de cocos. Torțele pe care începuseră să le aprindă Războinicii își reflectau lumina pâlپătoare pe suprafața pietrei, făcând-o să sclipească. Am recunoscut tipul de rocă.

— E o bucată de marmură de Skye, am spus.

— Așa e. O bucată specială de marmură de Skye, numită piatră vizionară. A fost descoperită acum mai bine de cinci veacuri, de un Războinic. Se afla în căutarea viziunii lui Șamanice și străbătea Creasta Cuillin, chiar aici pe insulă, a explicat Sgiach.

— Un Războinic aflat în căutarea viziunii lui șamanice? Asta nu se întâmplă prea des, am spus.

Sgiach a zâmbit, în timp ce privirea ei a alunecat de la piatră la Seoras.

— Se întâmplă cam o dată la cinci sute de ani.

— Așa-i, a răspuns Seoras, zâmbindu-i la rândul lui, cu atâta complicitate, încât mi-a venit să privesc în altă parte.

— După mine, dacă un sărman Războinic înfăptuiește ritualul ăla șamanic o dată la cinci sute de ani, e mai mult decât de ajuns.

Am simțit un fior de plăcere în stomac la auzul vocii lui. Mi-am întors privirea de la regină și-al ei Paznic ca să-l văd pe Stark în picioare în umbra arcadei, ciufulit și privind printre gene ultimele raze de lumină care se întrezăreau prin fereastră. Purta jeansi și un tricou și arăta din nou așa cum era de obicei - și am simțit cum mă cuprinde dorul de casă, pentru prima oară de când îmi revenisem. Mă duc acasă. Gândul m-a făcut să alerg spre Stark cu zâmbetul pe buze. Sgiach a făcut un gest cu mâna. Draperiile grele au fost trase peste ultimele urme de soare, astfel că Stark a putut să iasă din umbră și să mă ia în brațe.

— Hei, credeam că o să te trezești abia peste o oră și ceva, i-am spus în timp ce-l îmbrățișam strâns.

— Erai supărată și asta m-a trezit, mi-a șoptit la ureche. Și-apoi, am visat ceva foarte ciudat.

Am făcut un pas înapoi și l-am privit în ochi.

— A murit Jack.

Stark a clătinat din cap, refuzând să creadă una ca asta; apoi s-a oprit, mi-a atins obrazul și a oftat adânc.

— Asta am simțit. Tristețea ta. Z., îmi pare așa de rău. Ce naiba s-a întâmplat?

— Oficial, a fost un accident. De fapt, e mâna lui Neferet, dar nu poate s-o dovedească nimeni, am spus.

— Când plecăm spre Tulsa?

I-am mulțumit cu un zâmbet, în timp ce Sgiach a răspuns:

— În seara asta. Putem aranja să plecați de îndată ce v-ați făcut bagajele.

— Ce-i cu piatra asta? a întrebat Stark, luându-mă de mână.

Sgiach a ridicat-o din nou. Tocmai mă gândeam ce frumoasă e, când s-a răsucit ușor pe colier, astfel că privirea mi-a fost atrasă de cercul perfect din centrul ei. În jurul meu, lumea s-a îngustat și a dispărut, în timp ce toată ființa mea s-a concentrat asupra orificiului din piatră, căci, preț de o clipă, am zărit camera prin el.

Camera dispăruse!

În timp ce mă luptam cu un vertij care-mi dădea greață, am privit prin piatra vizionară la ceva ce arăta ca o lume subacvatică. Peste tot pluteau și treceau în viteză siluete, în nuanțe de turcoaz și topaz, cristal și safir. Mi s-a părut că văd aripioare și înotătoare, plete lungi și răsucite de păr care pluteau. Sirene? Sau or fi maimuțe de mare? Mi-am pierdut complet mințile. Asta a fost ultimul meu gând, înainte de a ceda în fața amețelii și de a cădea cu fața în sus, pe podea.

— Zoey! Uită-te la mine! Spune ceva!

Stark era aplecat deasupra mea, speriat din cale-afară. Mă apucase de umeri și mă scutura cu putere.

— Hei, oprește-te, am spus cu voce stinsă, în timp ce încercam, fără succes, să-i dau la o parte.

— Dă-i voie să respire. O să-și revină în câteva clipe, s-a auzit vocea extrem de calmă a lui Sgiach.

— A leșinat. Nu-i ceva normal, a spus Stark. Încă mă ținea strâns de umeri, dar încetase cu zgâlțâitul ăla care mă zăpăcise.

— Sunt conștientă și sunt aici, am spus. Ajută-mă să mă așez.

Încrunțat, ca și cum nu-i convenea ce-l rugasem, Stark totuși m-a ajutat.

— Bea asta, a spus Sgiach și mi-a băgat sub nas un poc al cu vin care, după miros, era îndoit cu o cantitate generoasă de sânge. L-am luat și am băut cu nesaț, în timp ce ea a spus: E absolut normal ca o Mare Preoteasă să leșine atunci când folosește pentru prima oară puterea pietrei vizionare, mai ales dacă nu-i pregătită pentru așa ceva.

Cu o stare mult mai bună după ce băusem vinul amestecat cu sânge (foarte gustos), mi-am arcuit întrebător sprâncenele și m-am ridicat.

— Nu puteai să mă pregătești pentru momentul ăsta?

— Ba așa-i, da' piatra vizionară funcționează numai în cazul anumitor Mari Preotese, iar dacă n-ar fi mers, simțămintele tale ar fi fost rănite, nu-i așa? întreabă Seoras.

Mi-am frecat spatele.

— Cred că aş fi preferat să-mi rănesc mai degrabă sentimentele decât fundul. Bine, da' ce naiba am văzut acolo?

— Cum arăta? a întrebat Sgiach.

— Ca un ciudat acvariu submarin, văzut prin gaura aia. Am arătat spre piatră, dar am avut grijă să nu mă uit într-acolo.

Sgiach a zâmbit.

— Da, și unde-ai mai văzut asemenea creaturi?

Am clipit, uimită de descoperire.

— Dumbrava! Sunt duhuri ale apelor!

— Exact, a dat din cap Sgiach.

— Prin urmare, e un fel de detector de magie? a întrebat Stark, uitându-se pieziș la piatră.

— Asta este, atunci când e folosită de o Mare Preoteasă care are puterile cuvenite.

Sgiach a ridicat colierul și mi l-a pus la gât. Piatra vizionară s-a cuibărit între sânii mei, caldă, de parcă ar fi fost vie.

— Chiar poate găsi magia? Am acoperit piatra cu mâna, cu un gest plin de reverență.

— Numai de un anumit fel, a răspuns Sgiach.

— Magia apei? am întrebat, nelămurită.

— Nu elementul contează, ci magia în sine, a răspuns Seoras.

Înainte ca eu să apuc să exprim în cuvinte nedumerirea care mi se citea pe față, Sgiach a explicat:

— Piatra vizionară corespunde doar magiei străvechi: cea pe care o apăr eu pe insula mea. Ți-o dăruiesc tocmai pentru ca tu să poți să le recunoști pe Cele Străvechi, dacă într-adevăr mai există în lumea de dincolo de insulă.

— Și ce-ar trebui să facă, în caz că întâlnește acest fel de magie? a întrebat Stark, care încă se mai uita chiorâș la piatră.

— Să se bucure ori să o ia la goană, depinde ce vede, a răspuns Sgiach cu o grimasă.

— Nu uita, fetițo, magia cea străveche e cea care ți-a trimis Războinicul în Tărâmul de Dincolo și tot ea l-a transformat în Paznicul tău, a spus Seoras. Lumea modernă nu i-a știrbit puterea.

Mi-am strâns pumnul în jurul pietrei vizionare, păstrând în minte imaginea lui Seoras, aflat ca în transă, aplecat deasupra lui Stark și tăindu-l iar și iar, pentru ca sângele să curgă pe vechile ornamente ale pietrei numite Seol ne Gigh, Tronul Spiritului. Brusc, mi-am dat seama că tremuram.

Pe urmă, mâna caldă și puternică a lui Stark a învăluit-o pe a mea, iar eu mi-am ridicat ochii și i-am întâlnit privirea calmă.

— Stai liniștită. Voi fi alături de tine și, indiferent dacă trebuie să fugim ori să ne bucurăm, vom fi împreună. Întotdeauna o să te apăr, Z.

Apoi, cel puțin în acea clipă, m-am simțit în siguranță.

Capitolul 16

Stevie Rae

— Chiar se întoarce?

Damien avea o voce așa de slabă și de nesigură, încât Stevie Rae fu nevoită să se aplece deasupra patului ca să-l audă. Avea ochi sticloși și o privire aproape absentă, iar ea nu-și putu da seama dacă era rezultatul cocktailului de medicamente și sânge inventat de vampirițele de la infirmerie sau un semn că era încă în stare de șoc.

— Glumești? Z. a urcat în primul avion spre casă. Ajunge cam în trei ore. Dacă vrei, poți veni cu mine și cu Stark s-o luăm de la aeroport. Stevie Rae stătea pe marginea patului, așa că-i era la îndemână să o mângâie pe cap pe Duchess - care era făcută covrig alături de Damien. Cum el nu dădu nici un răspuns și rămase cu privirea ațintită în gol spre peretele din fața lui, ea o mai alintă încă o dată pe Duchess. Drept răspuns, labradorul plesni ușor patul cu coada de vreo două ori. Ești un câine tare bun, nimic de spus, îi zise Stevie Rae labradorului auriu. Duchess deschise ochii și îi aruncă o privire înduioșătoare, dar nu mai dădu din coadă și nici nu scoase obișnuita ei pufnitură de câine fericit. Stevie Rae se încruntă. Oare nu părea cam slabă? Damien, dragule, Duchess a mâncat ceva în ultima vreme?

El clipi confuz, se uită la câinele cuibărit lângă el și, în sfârșit, privirea începu să i se limpezească, dar, înainte de a apuca să răspundă, din spatele lui Stevie Rae răzbătu vocea lui Neferet, cu toate că ea nu o

auzise intrând.

— Stevie Rae, în momentul de față, Damien este foarte sensibil din punct de vedere emoțional. N-ar trebui să fie preocupat de asemenea nimicuri, ca hrănirea unui câine, și nici să meargă la aeroport pentru așteptarea unei novice, ca un majordom.

Neferet trecu pe lângă ea. Plină de îngrijorare maternă, se aplecă asupra lui Damien. Din reflex, Stevie Rae se ridică și se trase câțiva pași mai în spate. Ar fi putut jura că, din umbrele care învăluiau tivul rochiei lungi și mătăsoase a lui Neferet, începuse să se furișeze ceva către ea.

Cu un impuls similar, Duchess plecă din poala lui Damien și se încovrigă abătută la capătul patului, alături de pisica lui, încă adormită. Continuă totuși să-l privească pe Damien cu ochi ficși.

— De când, mă rog, să iei de la aeroport un prieten e o sarcină ce revine unui majordom? Crede-mă, știu ce-i aia treabă de majordom.

Stevie Rae privi peste umăr spre ușă, unde tocmai apăruse ca din neant Afrodita.

Ei bine, tratați-mă ca pe un țânc - oare-s chiar așa de dusă, încât nu mai aud nimic? se gândi Stevie Rae.

— Afrodita, am să-ți spun ceva care îi privește pe toți cei din încăperea asta, spuse Neferet, cu o voce sonoră și dominatoare.

Afrodita își puse mâna pe coapsa ei subțire și întrebă:

— Mda? Ce?

— Am hotărât ca Jack să fie înmormântat ca vampir deja Transformat. Rugul lui funerar va fi aprins la noapte, imediat ce Zoey ajunge la Casa Noptii.

— Aștepți sosirea lui Zoey? De ce? întrebă Stevie Rae.

— Pentru că a fost prietenă bună cu Jack, desigur. Un motiv și mai important este însă faptul că, din cauza confuziei care a domnit aici cât timp m-am aflat sub influența lui Kalona, Zoey a fost Preoteasa lui Jack. Din fericire, acele vremuri regretabile au rămas în urmă, dar se cuvine totuși ca Zoey să-i aprindă rugul.

Stevie Rae se gândi îngrozită că frumoșii ochi de smarald ai lui Neferet puteau avea o privire atât de nevinovată chiar și atunci când țesea intrigile ei pline de minciuni și de înșelătorii. Atât de mult ar fi dorit să-i strige lui Tsi Sgili că-i știa secretul; Kalona se afla acolo și ea era cea care îl manevra, nu invers. Nu se aflase niciodată sub influența lui. Neferet știuse chiar de la început cine și ce era Kalona, iar acum nu făcea decât să mintă de înghețau apele.

Numai că propriul ei secret înfricoșător o făcea pe Stevie Rae să nu poată rosti acele cuvinte. O auzi pe Afrodita cum trage aer în piept, gata să se apuce să-și verse năduful, însă, în clipa aia, atenția tuturor se întoarse spre Damien, care își luă capul în mâini și spuse printre suspine:

— P-pur și simplu n-nu pot să înțeleg cum de n-nu mai e.

Stevie Rae o împinse într-o parte pe Neferet și-l trase pe Damien în brațele ei. Fu bucuroasă să vadă că Afrodita venise de cealaltă parte a patului și-și pusese mâna pe umărul lui încovoiat. Ambele fete îi aruncară lui Neferet priviri piezișe, neîncrezătoare și ostile.

Fața lui Neferet rămase tristă, dar împietrită, de parcă ar fi fost conștientă de durerea lui Damien, dar ar fi lăsat-o să treacă pe lângă ea, fără să o pătrundă.

— Damien, îi las pe prietenii tăi să te aline. Avionul lui Zoey aterizează la Tulsa International astă-seară la 09.58. Am aranjat ca rugul funerar să fie aprins exact la miezul nopții, pentru că este o oră benefică. Ne vedem cu toții atunci. Neferet părăsi încăperea, închizând ușa după ea cu un zgomot aproape imperceptibil.

— A naibii zgripturoaică mincinoasă, spuse Afrodita în șoaptă. De ce se poartă așa de frumos?

— Pune la cale ceva important, spuse Stevie Rae, în timp ce Damien plângea cu fața ascunsă în umărul ei.

— Nu pot să fac asta. Damien se îndepărtă brusc de amândouă, trăgându-se înapoi, și începu să-și legene capul înainte și înapoi.

Încetase să mai suspine, însă lacrimile îi șiroiau încă pe obraji. Duchess se târî până la el și i se culcuși în poală, cu botul ridicat spre obrazul lui. Cammy veni și se ghemui lângă el. Damien îmbrățișă cu o mână câinele mare și auriu, iar cu cealaltă, pisica. Nu pot să-mi iau rămas-bun de la Jack și să trec prin tot teatrul ăla al lui Neferet. Își plimbă privirea de la Stevie Rae la Afrodita. Înțeleg de ce sufletul lui Zoey a fost zdrobit.

— Nu, nu, nu, nu. Afrodita se aplecă și își îndreptă un deget spre Damien. Nu mai trec iar prin toată tensiunea aia. Moartea lui Jack e un lucru grav. Extrem de grav. Da' trebuie să-ți ții firea.

— De dragul nostru, adăugă Stevie Rae pe un ton mult mai blând, în timp ce-i aruncă Afroditei o privire care spunea poartă-te frumos. Trebuie să-ți ții firea pentru prietenii tăi. Era cât pe-acum să-o pierdem pe Zoey. I-

am pierdut pe Jack și pe Heath. Nu putem să te pierdem și pe tine.

— Nu mai pot să mă lupt cu ea, răspuse Damien. Nu mai am nici o tragere de inimă.

— Inima ta e încă acolo, spuse blând Stevie Rae. Doar că-i frântă.

— O să se facă bine, adăugă Afrodita, pe un ton mai amabil.

Când o privi, ochii lui Damien străluceau plini de lacrimi.

— De unde știi tu? N-ai avut niciodată inima frântă. Își întoarse privirea spre Stevie Rae.

— Nici tu. Damien vorbi mai departe și, pe obrazii lui, lacrimile începură să curgă din ce în ce mai repede. Să nu lăsați niciodată pe cineva să vă frângă inima. E mult prea dureros.

Stevie Rae se luptă să-și rețină cuvintele. Nu-i putea mărturisi - nu putea mărturisi nimănui, dar, cu cât ținea mai mult la Rephaim, cu atât i se frângea mai tare inima, zi după zi.

— Z. o să reușească să treacă peste pierderea lui Heath al ei, spuse Afrodita. Dacă ea o poate face, poți și tu, Damien.

— Chiar se întoarce acasă? Damien repetă întrebarea cu care începuse conversația.

— Da, răspunseră într-un glas Afrodita și Stevie Rae.

— OK. Bine. Daaa. O să fie mai bine cu Zoey aici, spuse Damien, cu Duchess încă în brațe și cu Cameron strâns lipită de el.

— Hei, Duchess și Cameron par să fie flămânde, spuse Afrodita. Stevie Rae fu mirată să o vadă că întinde mâna și dă să mângâie capul câinelui. Nu văd mâncare pentru câini pe-aici, iar Cammy nu are decât niște crăntănele. Drept să spun, Maleficent nici nu s-ar uita la ceva care nu miroase a pradă proaspătă. Ce-ai zice să-l iau pe Darius să mă ajute să le aduc ceva de mâncare? Dacă nu cumva vrei să fii singur. În cazul ăsta, aș putea să-i iau cu mine pe Cammy și pe Duchess ca să le dau să mănânce.

Damien făcu ochii mari.

— Nu! Nu-i lua. Vreau să stea aici, cu mine.

— Bine, bine, nu-i bai. Darius poate să-i aducă mâncarea lui Duchess, spuse Stevie Rae, în timp ce se întreba ce naiba era în mintea Afroditei. Cu siguranță nu era cazul ca Damien să stea fără cele două animale.

— Mâncarea lu' Duch e în camera lui Jack, spuse Damien, sfârșind propoziția cu un ușor suspin.

— Ai vrea să-i aducem lucrurile aici? întrebă Stevie Rae și-l luă de mână.

— Da, șopti el. Apoi, corpul îi fu scuturat de un spasm, iar fața i se albi și mai mult. Să nu-i lăsați să arunce lucrurile lui Jack! Trebuie să le văd! Trebuie să mă uit prin ele!

— În legătură cu asta, ți-am luat-o înainte. Sub nici o formă nu i-aș fi lăsat pe vampiri să pună ghearele pe colecțiile grozave ale lui Jack. Le-am dat sarcină Gemenelor să le pună în cutii și să le ia de-acolo pe ascuns, spuse Afrodita, cu un aer triumfător.

Damien uită pentru o clipă că lumea lui era invadată de tristețe și aproape zâmbi.

— Ai reușit tu să le convingi pe Gemene să facă ceva?

— Ba bine că nu, răspune Afrodita.

— Cu ce preț? se interesă Stevie Rae.

Afrodita se încruntă.

— Două cămăși din noua colecție Hale Bob.

— Credeam că mai e până apare colecția de primăvară, spuse Damien.

— A: Ce surpriză! Un gay să nu știe asta? și B: colecțiile întotdeauna apar mai devreme dacă ești putred de bogată și mama ta „cunoaște” pe cine trebuie, spuse ea, în timp ce imita ghilimelele cu degetele.

— Cine-i Hale Bob? întrebă Stevie Rae.

— La naiba! exclamă Afrodita. Vino cu mine. Poți să mă ajuți să car lucrurile lui Duchess.

— Adică vrei să spui că de fapt le car eu, nu?

— Exact. Afrodita se aplecă și, ca de obicei, îl sărută pe Damien pe creștet. Mă întorc imediat cu lucrurile câinelui și ale pisicii. A, vrei să o aduc pe Maleficent? Ea...

— Nu! strigară în același timp Damien și Stevie Rae, cu voci la fel de îngrozite.

Afrodita ridică bărbia cu un gest indignat.

— Bineînțeles că nimeni altcineva în afară de mine nu înțelege acea creatură magnifică.

— Pe curând, îi spuse Stevie Rae lui Damien și îl sărută pe obraz.

Odată ajuns pe hol, Stevie Rae o privi încruntată pe Afrodita.

— Pe bune, nu mă așteptam nici măcar de la tine să crezi că-i o idee bună să-i iei animalele de lângă el.

Afrodita își dădu părul pe spate, cu o privire exasperată.

— Bine-nțeles că nu asta am crezut, netoato. Știam că o să fie îngrozit și asta o să-i scoată din starea aia depresivă care-i făcea să-și piardă mințile, și chiar asta s-a întâmplat. Darius și cu mine o să aducem

mâncare pentru menajeria de aici. Ca din întâmplare, o să ne oprim în sala de mese și-o să luăm ceva și pentru noi, și pentru el; Damien e mult prea bine-crescut ca să ne dea afară ori să ne lase să mâncăm singuri. Et voila! Stomacul lui o să aibă de lucru, înainte ca Damien să fie nevoit să suporte toată povestea aia oribilă cu rugul funerar.

— Neferet pune la cale ceva cu adevărat serios, spuse Stevie Rae.

— Poți fi sigură de asta, răspunse Afrodită.

— Ei, măcar o să fie toată lumea de față, așa că nu poate s-o omoare.

Afrodita o privi pe Stevie Rae cu neîncredere.

— Cu toată lumea de față, Neferet l-a lăsat liber pe Kalona, a omorât-o pe Shekinah și a încercat să-l manipuleze pe Stark, care nu ratează nici o țintă, să tragă mai întâi în tine și apoi în Z. Pe bune, cap sec, prinde-te odată cum stă treaba.

— Ei, în cazul meu au fost circumstanțe atenuante, iar Neferet nu i-a dat ordin lui Stark să tragă în Z. în fața întregii școli; eram numai noi și câteva călugărițe. Sigur, acum spune că, în ambele cazuri, Kalona a obligat-o. În plus, e cuvântul ei împotriva cuvântului nostru. De altfel, nimeni nu bagă în seamă ce spun adolescenții, ori călugărițele.

— Te îndoiești vreo clipă că Neferet nu e în stare să apară la fel de inocentă ca un prunc, indiferent ce-ar pune la cale noaptea asta? Afrodită se opri și se strâmbă. Zeiță, nu pot să sufăr bebelușii - căh, cu tot ce scuipe, mănâncă și-apoi dau pe-afară. În plus, fac să ți se lărgească...

— Pe bune! îi întrerupse tirada Stevie Rae. N-am de gând să discut cu tine despre organe femeiești și bebeluși.

— Proasto, era doar o comparație. Pe scurt, o să intrăm într-un mare rahat în doar câteva ore. Așa că pregătește-o pe Z., iar eu o să încerc să-l susțin pe Damien, ca să nu se înece la noapte într-o mare de lacrimi, mucii și teamă.

— Știi ce, ar fi cazul ca în fața mea să nu-ți pui masca asta de indiferență față de Damien după ce te-am văzut sărutându-l pe creștet.

— Fapt pe care o să-l neg pe parcursul întregii mele vieți lungi și minunate, spuse Afrodită.

— Afrodită, vei reuși vreodată să te mai gândești și la altele în afară de propria ta persoană?

Stevie Rae și Afrodită se opriră brusc în clipa în care în fața lor apărură Kramisha, care se ridică din umbra ce învăluia ușa internatului de fete.

— Tre' să-mi fac un control la ochi. Să fiu a naibii dacă văd ceva până ce nu-mi răsare drept în față, spuse Stevie Rae.

— Nu-i vina ta, răspunse Afrodită cu o voce lipsită de inflexiuni. E Kramisha. Ea e neagră. Umbrele sunt negre - de aici, motivul pentru care nu am văzut-o.

Kramisha se ridică și privi spre Afrodită.

— Nu, nu-mi spune că tocmai...

— Scutește-mă, te rog. Afrodită trecu valvârtej pe lângă ea, spre ușa internatului.

Prejudecată, oprimare, guvern, taca-taca, povești de adormit copiii. Eu sunt cea mai importantă minoritate aici, așa că nu care cumva să mă iei pe mine cu scheme din astea.

Kramisha clipi de două ori, iar pe fața ei se citi aceeași buimăceală pe care o simți și Stevie Rae.

— Ăăă, Afrodită, spuse Stevie Rae. Arăți ca Barbie. Cum naiba să fii o minoritate?

Afrodita arătă cu degetul spre fruntea ei, complet netedă și nemarcată.

— O ființă omenească într-o școală plină de novici și de vampiri este o minoritate.

Deschise ușa și intră nervoasă în clădire.

— Fata aia numai ființă omenească nu-i, comentă Kramisha. Mai degrabă un câine turbat, așa zice, da' nu vreau să jignesc câinii.

Stevie Rae scoase un oftat plin de patimă.

— Știu. Ai dreptate. Nu-i deloc, chiar atunci când e drăguță. Din punctul ei de vedere. Dacă asta are vreun sens.

— N-are, da' în ultimul timp, oricum nu prea are sens ce spui, Stevie Rae, spuse Kramisha.

— Știi ce? Acum chiar n-am chef de-așa ceva și nici nu știu la ce te referi, și în clipa asta chiar nu-mi pasă. Ne vedem mai târziu, Kramisha. Stevie Rae se pregăti să treacă pe lângă ea, însă Kramisha îi tăie calea, hotărâtă. Își netezi marginea rebelă a perucii ei galbene tunse scurt, apoi spuse:

— Nu e cazul să-mi vorbești cu o voce așa de urâcioasă.

— Vocea mea nu e urâcioasă. E iritată și obosită.

— Neața! E urâcioasă, știi bine. N-ar trebui să minți atâta. Nu te prea pricepi.

— Bine, n-o să mai mint atâta. Stevie Rae își drese glasul, se scutură ușor, ca o pisică prinsă de o ploaie ușoară de primăvară, își luă un zâmbet mare și fals și spuse din nou, cu o voce superveselă: Salut, dragă prietenă, mă bucur să te văd, da' acu' tre' s-o iau din loc!

Kramisha își arcui sprâncenele.

— OK, în primul rând, nu spune „dragă prietenă”. Parc-ai fi găsculița din filmul ăla vechi, Clueless. Cea pe care blonda și Stacey Dash au transformat-o într-o tipă tare în școală. Nu-i deloc bine. Pe urmă, nu poți să pleci chiar acum, că tre' să-ți dau...

— Kramisha! Stevie Rae clătină din cap și se îndepărtă de foaia de hârtie roșie pe care Kramisha tocmai se pregătea să i-o dea. Sunt doar o biată persoană! În clipa asta nu pot să mă ocup de altceva decât de rahatul în care sunt deja târâtă - iartă-mi limbajul vulgar. Da' va trebui să-ți păstrezi poeziile prevestitoare. Cel puțin până ajunge Z. aici și mă ajută să-l împiedic pe Damien să se arunce din vârful celui mai apropiat turn.

Kramisha o privi printre gene.

— Păcat că nu ești cu adevărat o ființă.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? Bineînțeles că sunt o biată ființă. Frate, ce n-aș da să fim mai multe. Așa, aș putea să am grijă de Damien, să mă asigur că Dragon nu înnebunește de-a binelea, s-o iau pe Zoey la timp de la afurisitul de aeroport și să-mi dau seama ce se întâmplă cu ea, să mănânc naibii ceva și să mă ocup de Neferet, care pune la cale ceva important în noaptea asta, la înmormântarea lui Jack. A, și poate una dintre clonele mele ar putea face o baie cu spumă, timp în care ar putea să asculte Kenny Chesney și să citească sfârșitul cărții A Night to Remember.

— A Night to Remember? Te referi la povestea aia despre Titanic pe care am citit-o anul trecut la cursul de literatură?

— Mda. Tocmai o începusem când am murit și-apoi am dez-murit, așa că n-am apucat s-o termin. Mi-a plăcut foarte mult.

— Uite, o să te-ajut. VAPORUL SE SCUFUNDĂ. MOR CU TOȚII. Sfârșit. Acu' putem să trecem la ceva mai important, te rog? Îi băgă iar sub nas bucata de hârtie roșie.

— Da, nesuferito, știi ce se întâmplă, da' asta nu înseamnă că nu-i o poveste interesantă.

— Stevie Rae își dădu după ureche o buclă blondă rebelă. Spui că nu mint bine? OK, poftim adevărul atunci. Mama ar spune că, în prezent, mă confrunt cu prea multe ca să mai am parte de încă o porție de stres, așa că hai să lăsăm baltă poezia pentru o vreme.

Spre marea surprindere a lui Stevie Rae, Kramisha veni foarte aproape de ea și o apucă pe după umeri. O privi în ochi și spuse:

— Nu ești doar o biată ființă. Ești Mare Preoteasă. O Mare Preoteasă roșie. Și singura care există. Asta înseamnă că trebuie să rezști la stres. La un mare stres. Mai ales acu', când Neferet face tot felul de tâmpenii.

— Știi, numai că...

Kramisha o strânse tare de umeri și o întrerupse:

— Jack e mort. Nu se știe cine-i următorul. Apoi Poeta Laureată clipi de câteva ori, își încruntă sprâncenele castanii, se aplecă în față și adulmecă zgomotos aerul, chiar în nasul lui Stevie Rae.

Stevie Rae se dădu un pas îndărăt.

— Pe mine mă adulmeci?

— Da. Miroși ciudat. Am observat și altădată. Când erai în spital.

— Și ce-i cu asta?

Kramisha o măsură din priviri.

— Îmi amintește de ceva.

— De mama ta? spuse Stevie Rae, silindu-se să pară nepăsătoare.

— Nu începe discuția asta. Apropo, ia spune, un' te duci?

— Trebuie s-o ajut pe Afrodita să aducă mâncare pentru pisica lui Damien și pentru Duchess. Pe urmă, trebuie s-o iau pe Z. de la aeroport și s-o anunț că Neferet a hotărât să stea deoparte și s-o lase pe ea să aprindă rugul funerar al lui Jack. La noapte.

— Mda, am auzit cu toții asta. Nu-i a bună.

— Faptul că Zoey aprinde focul?

— Nu, faptul că Neferet îi dă voie. Kramisha se scărpină în cap, iar peruca ei galbenă se mișcă de colo-colo. Uite cum stă treaba: pentru moment, las-o pe Afrodita să se ocupe de problemele lui Damien. Trebuie să te duci acolo - se opri și, cu un gest imprecis, își flutură mâna cu unghii lungi și aurii spre copacii care mărgineau campusul din jurul Casei Noptii - și să intri în comuniune cu pământul, cu aura aia a ta verde cu

tot. Din nou.

— Kramisha, nu am timp de asta.

— Nu-s gata încă. Tre' să te reîncarci înainte să se dezlănțuie tot iadul. Vezi tu, nu-s prea sigură că Zoey va fi în stare să facă față lucrurilor care se vor întâmpla la noapte.

În loc să o dea la o parte pe Kramisha, cu atitudinea ei nesuferită, Stevie Rae avu o ezitare și cumpăni înainte de a vorbi.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse încet.

— Nu vrea să se-ntoarcă. Ești conștientă de asta, nu? întrebă Kramisha.

Stevie Rae ridică din umeri.

— Ce ai vrea? A avut foarte multe de îndurat.

— Nu cred c-aș vrea, tocmai d-aia-ți și zic, pen' că-nțeleg. Da' Zoey nu-i singura dintre noi care a trecut prin multe. Unii dintre noi încă au multe de îndurat. Avem cu toții nevoie să învățăm să avem grijă de-ale noastre și să facem față greutăților.

— Păi, se întoarce - face față greutăților, spuse Stevie Rae.

— Nu vorbesc doar de Zoey. Kramisha îndoii foaia roșie de carnețel și i-o întinse lui Stevie Rae, care o luă fără tragere de inimă; când o despături cu un oftat, Kramisha clătină din cap:

— Nu e nevoie s-o citești în fața mea.

Stevie Rae ridică privirea și se uită plină de uimire la Poeta Laureată.

— Uite ce e, o să-ți vorbesc acum ca o Poetă Laureată aflată în fața Marii ei Preotese, așa că fii atentă. Ia poezia asta și du-te lângă copaci. Citește-o acolo. Gândește-te bine la ce spune. Nu știi prin ce treci, da' tre' să faci o schimbare. Asta-i a treia avertizare serioasă pe care o primesc în legătură cu tine. Nu mai nega adevărul, Stevie Rae, căci ceea ce faci nu te afectează numai pe tine. Înțelege ce-ți spun?

Stevie Rae trase adânc aer în piept.

— Înțeleg.

— Bine. Atunci du-te. Kramisha se pregăti să intre în internat.

— Hei, îi explici tu Afroditei că am ceva de făcut, așa că nu intru?

Kramisha îi aruncă o privire peste umăr lui Stevie Rae. - Mda, da'-mi ești datoare cu o cină la Red Lobster.

— OK, bine. Îmi place Loobster, spuse Stevie Rae.

— O să comand ce vreau eu.

— Bineînțeles, bombăni Stevie Rae, care oftă din nou și pomi spre copaci.

Capitolul 17 Stevie Rae

Stevie Rae nu era prea sigură de mesajul poeziei, dar știa un lucru: Kramisha avea dreptate - trebuia să înceapă să țină cont de adevăr și să facă niște schimbări. Problema era că nu era sigură dacă mai putea identifica adevărul, asta pe lângă faptul că nu știa cum să schimbe lucrurile. Se uită la poezie. Vedea atât de bine în noapte, încât nici nu mai fu nevoie să iasă din umbra bătrânilor stejari de baltă, care străjuiau latura dinspre campus a străzii Utica și alea care ducea la intrarea în școală.

— Haikuurile sunt întotdeauna al naibii de încurcate, mormăi în timp ce reciti cele trei rânduri ale poeziei:

Inimii spune

Vălul tainelor tale.

El liber va fi.

Era despre Rephaim. Și despre ea. Din nou. Stevie Rae se așeză sub copacul cel mare și se rezemă de trunchiul cu scoarță aspră, simțind cum o liniștește forța emanată de stejar. Ar trebui să-i spun ceva inimii mele, dar ce anume? Știi că păstrarea acestei taine mă înăbușă, da' nu am cum să spun ceva despre Rephaim. El liber va fi? La naiba, așa e, dar tatăl lui îl domină așa de mult, încât el nu-și dă seama de asta.

Stevie Rae se gândi la ironia faptului că relația dintre un străvechi nemuritor și fiul lui jumătate pasăre, jumătate nemuritor nu era altceva decât o versiune de modă veche a relației abuzive pe care milioane de copii o aveau cu neisprăviții care le erau tați. Kalona îl tratase de atâta vreme ca pe un sclav pe Rephaim și îi

băgase în cap tot felul de prostii despre sine însuși, încât acesta nici nu-și mai dădea seama cât de greșit era totul.

La fel de ciudată era și situația în care se afla ea în raport cu Rephaim - faptul că erau Impregnați și legați prin promisiunea făcută de ea taurului negru al Luminii.

— Ei, de fapt nu doar din cauza promisiunii, își șopti Stevie Rae. Fusese atrasă de el dinainte. Îmi-îmi place de el. Se poticni în cuvinte, deși totul era tăcut în noapte și nu o asculta nimeni în afara copacilor muți. Tare aș vrea să știu dacă asta-i din cauza Impregnării ori pentru că, într-adevăr, în interiorul lui e ceva, e cineva de care merită să-ți placă.

Rămase acolo, privind la rețeaua de crengi golașe de deasupra capului. Apoi, dacă tot își vărsa amarul în fața copacilor, mai spuse:

— Adevărul e că n-ar trebui să-l mai văd vreodată. Îi veni să vomite numai la gândul că Dragon ar putea afla că ea îl salvase și apoi se Impregnase cu cel care o omorâse pe Anastasia. Poate că fragmentul de poezie despre libertate voia să spună că, dacă nu mă mai văd cu Rephaim, el o să aleagă să plece. Poate că Impregnarea noastră va fi anulată dacă vom sta separați. Și gândul ăsta i se păru la fel de respingător. Tare aș vrea să-mi spună cineva ce trebuie să fac, spuse abătută, proptindu-și bărbia în mâini.

Ca și cum i-ar fi răspuns, briza nopții purtă până la ea sunetul unor suspine. Stevie Rae se încruntă, apoi se ridică și își lungi gâtul, ciulind urechile. Da, în mod sigur cineva jelea de mama focului. Nu prea voia să o ia pe urma sunetelor. Adevărul era că, în ultimul timp, îi cam ajunsese cât jelise, numai că plânsul acela era atât de înduioșător și de trist, încât nu putea și n-ar fi fost frumos să-i treacă cu vederea. Așa că Stevie Rae se lăsă călăuzită de plânsete până la aleea care se sfârșea în fața mării porți negre de metal ce marca intrarea principală în școală.

La început, nu desluși ceea ce avea în fața ochilor. Apoi văzu că cea care plânge e o femeie aflată de cealaltă parte a porții Casei Noptii. Apropiindu-se, Stevie Rae văzu că femeia era îngenuncheată un pic mai în spate, în fața laturii din dreapta a porții. Agățase de stâlpul de piatră ceva ce părea a fi o mare coroană funerară din garoafe roz și din crenguțe. În fața ei aprinsese o lumânare verde și tocmai scotea din geantă o fotografie, plângând în continuare. Stevie Rae văzu fața femeii abia când aceasta duse la buze fotografia pentru a o săruta.

— Mamă!

Doar ce apucase să șoptească numele, că mama ei se și ridică și o zări.

— Stevie Rae? Draga mea?

La sunetul vocii mamei ei, Stevie Rae simți cum îi dispărea tensiunea pe care o acumulase.

O rupse la fugă spre poartă. Fără alt gând în afara dorinței de a ajunge la mama ei, Stevie Rae se cățăra cu ușurință pe zidul de piatră și ateriză de cealaltă parte.

— Stevie Rae? repetă ea, de data asta cu o șoptă întrebătoare.

Pentru că îi era imposibil să vorbească, Stevie Rae dădu doar din cap, astfel că lacrimile care i se adunaseră în ochi i se revărsară pe față.

— O, puiul meu, cât mă bucur că am apucat să te mai văd o dată. Mama ei își tamponă fața cu batista demodată din olandă pe care o ținea strâns în mână, făcând eforturi vizibile să se oprească din plâns. Draga mea, ești fericită acolo unde te afli? Fără a aștepta răspuns, vorbi înainte, uitându-se la fața lui Stevie Rae de parcă ar fi vrut să și-o întipărească în minte, îmi e așa de dor de tine. Am vrut să vin mai demult, să-ți aduc coroana asta, și lumânarea, și poza asta drăguță din clasa a opta, dar n-am putut să ajung din cauza furtunii. Apoi, când s-au deschis drumurile, nu m-a lăsat inima, că dacă veneam în vizită și lăsam aci lucrurile astea, însemna că-mi iau adio. Chiar însemna că ești moartă. Ultimul cuvânt îl mimă doar din vârful buzelor, incapabilă să-i rostească cu voce tare.

— Mamă! Și mie mi-a fost așa de dor de tine! Stevie Rae i se aruncă în brațe, își îngropă fața în geaca ei albastră și începu să plângă cu sughițuri, în timp ce trase pe nări mirosul de acasă.

— Gata, gata, draga mea! O să fie bine. O să vezi. Totul o să fie în ordine. O mângâie pe spate pe Stevie Rae și o liniști, ținând-o strâns la piept.

După câteva clipe, care ei i se părură câteva ore, Stevie Rae fu în stare să-și ridice fața spre mama ei. Virginia „Ginny“ Johnson zâmbi printre lacrimi și își sărută fiica, mai întâi pe frunte, apoi ușor pe buze. Pe urmă, băgă mâna în buzunarul hainei și scoase o a doua batistă, împăturită cu grijă.

— Bine că am mai adus încă una.

— Mersi, mamă. Întotdeauna vii pregătită. Stevie Rae zâmbi, își șterse fața și își suflă nasul. Nu ai cumva și vreun pachet de biscuiți cu fulgi de ciocolată?

Mama ei se încruntă.

— Draga mea, cum poți să mănânci?

— Păi, cu gura, ca întotdeauna.

— Draga mea, spuse ea, cu o față din ce în ce mai contrariată. Nu-mi pasă că te plimbi prin lumea spiritelor. Mama Johnson pronunță ultimele cuvinte cu o voce care imita fantomele, însoțindu-și vorbele de așa-zisele gesturi mistice ale mâinilor. Mă bucur să-mi văd iar fata, da' tre' să recunosc că am nevoie de o clipă ca să mă obișnuiesc cu ideea că ești fantomă, mai ales una care plânge și mănâncă. Asta nu prea are noimă.

— Mamă, nu sunt fantomă.

— Atunci, ești un fel de nălucă? Scumpa mea, îți spun din nou, pentru mine n-are nici un fel de importanță. Eu tot așa te iubesc. O să vin iar și iar să te vizitez în locu' ăsta, dacă pe-aici vrei să bântui. Te ntreb doar așa, ca să știu și io.

— Mamă, nu sunt moartă. Adică, nu mai sunt moartă.

— Puiule, ai avut vreo experiență paranormală?

— Nici nu poți să-ți închipui, mamă.

— Și nu ești moartă? Deloc? întrebă Mama Johnson.

— Nu, și zău că nu știu de ce. Chiar părea că am murit, da' pe urmă m-am întors, iar acum am astea. Stevie Rae îi arată Semnele, tatuajele roșii cu vițe și frunze care îi încadrau obraji. Se pare că sunt prima Mare Preoteasă Vampir Roșu de până acum.

Mama Johnson se oprise din plâns, dar când auzi explicațiile lui Stevie Rae, ochii i se umplură iar de lacrimi care îi șiroiră pe obraji.

— Nu-i moartă... șopti printre suspine. Nu-i moartă...

Stevie Rae sări iar în brațele mamei ei și o ținu strâns.

— Iartă-mă că nu am venit să-ți spun. Chiar am vrut. Zău că da. Numai că nu am fost în apele mele după ce am dez-murit. Apoi s-a dezlănțuit iadul la școală. N-am avut cum să plec și nu te puteam suna. Cum să-ți suni mama și să-i spui: „Salut, nu închide. Eu sunt, nu mai sunt moartă.“ Cred că, de fapt, nu am știut cum să procedez. Îmi pare foarte rău, repetă ea cu ochii închiși, în timp ce o strângea în brațe pe mama ei cu toată puterea.

— Nu, nu, nu-i nimic. Nu-i nimic. Important e că ești aici și că ești întreagă. O îndepărtă pe Stevie Rae ca să o privească mai bine în timp ce-și ștergea ochii. Puiul meu, te simți bine, nu-i așa?

— Sunt bine, mamă.

Mama Johnson întinse mâna și-o prinse de bărbie, astfel încât Stevie Rae să o privească în ochi. Clătină din cap, apoi spuse cu vocea ei fermă și obișnuită de părinte: Nu-i frumos să o minți pe mama.

Stevie Rae nu mai știu ce să spună. Se uita la mama ei ca și cum în interior simțea cum începe să se năruie zăgazul de secrete, minciuni și doruri.

Mama Johnson luă mâinile fiicei ei într-ale sale, apoi o privi în ochi.

— Sunt aici. Te iubesc. Spune-mi, draga mea, spuse blând.

— E rău, spuse Stevie Rae. Rău de tot.

Mama ei avea vocea plină de dragoste și căldură.

— Puiule, nimic nu-i mai rău decât dacă ai fi moartă.

Asta o făcu pe Stevie Rae să se hotărăscă - dragostea necondiționată a mamei ei. Trase adânc aer în piept și când îi dădu drumul, spuse pe nerăsuflăte:

— M-am impregnat cu un monstru, mamă. O creatură care e jumate om, jumate pasăre. A făcut niște lucruri rele. Foarte rele. Chiar a omorât oameni.

Fața mamei Johnson rămase imposibilă; o strânse doar mai puternic de mâini pe Stevie Rae.

— Creatura asta e aici? în Tulsa?

Stevie Rae dădu aprobator din cap.

— Da' stă ascunsă. Nimeni din Casa Noptii nu știe despre noi.

— Nici măcar Zoey?

— Nu, mai ales Zoey. S-ar îngrozi. La naiba, mamă, oricine s-ar îngrozi. Știu că, până la urmă, o să se afle. O să se întâmple, și nu știu ce să fac. E groaznic. Toată lumea o să mă urască. Nimeni n-o să-nțeleagă.

— Nu toată lumea o să te urască, puiule. Eu nu te urăsc.

Stevie Rae oftă, apoi zâmbi.

— Da' tu ești mama mea. E datoria ta să mă iubești.

— E și datoria prietenilor să te iubească, dacă-ți sunt prieteni adevărați. Mama Johnson se opri, apoi întrebă articulând rar: Puiule, creatura asta te are cu ceva la mână? Eu nu prea știu cum vine treaba asta cu

vampirii, da' oricine știe că Impregnarea cu un vampir e ceva serios. Te-a forțat cumva să faci asta? Dacă așa au stat lucrurile, putem merge în fața celor de la școală. Trebuie să înțeleagă și să aibă vreo metodă prin care să te ajute să scapi de el.

— Nu, mamă. M-am impregnat cu Rephaim pentru că mi-a salvat viața.

— El te-a adus înapoi dintre cei morți?

Stevie Rae scutură din cap.

— Nu, nu știu exact cum am dez-murit, da' asta are legătură cu Neferet.

— Atunci ar trebui să-i mulțumesc, puiule. Poate o să...

— Nu, mamă! Trebuie să stai departe de școală și de Neferet. Indiferent ce-a făcut, n-a făcut-o din bunătațe. Pretinde că e bunătațe întruchipată, dar e exact invers.

— Iar creatura asta căreia îi spui Rephaim?

— E de mult timp de partea Întunericului. Tatăl lui aduce numai necazuri și i-a zăpăcit mințile.

— Și totuși ți-a salvat viața? Întrebă Mama Johnson.

— De două ori, mamă, și ar fi gata s-o facă din nou. Știu sigur.

— Puiule, gândește-te bine și pe urmă răspunde-mi la două întrebări.

— Bine, mamă.

— Prima: vezi ceva bun în el?

— Da, răspunse Stevie Rae fără ezitare. Cu siguranță.

— A doua: ți-ar face vreun rău? Ești în siguranță în preajma lui?

— Mamă, ca să mă salveze a înfruntat un monstru a cărui grozăvie e de nedescris și, atunci, monstrul s-a întors asupra lui și l-a rănit. Foarte grav. El a făcut asta ca să nu fiu eu rănită. Cu mâna pe inimă, cred că mai degrabă ar muri decât să-mi facă rău.

— Atunci, uite adevărul pe care inima mea îl transmite inimii tale: nu pot să înțeleg cum e amestecul ăsta între om și pasăre, da' las deoparte ciudățeniile astea, pentru că te-a salvat și ești legată de el. Draga mea, asta înseamnă că atunci când o veni clipa ca el să aleagă între lucrurile rele din trecut și un viitor diferit alături de tine, dacă e destul de puternic, o să te aleagă pe tine.

— Prietenii mei n-or să-l accepte, însă. Mai rău, vampirii or să încerce să-l omoare.

— Puiule, dacă Rephaim ăsta al tău a făcut lucrurile rele pe care mi le-ai spus, iar eu te cred, atunci are de suportat niște consecințe. Asta e treaba lui, nu a ta. Tu să nu uiți un lucru: nu poți controla decât faptele tale. Tu să faci ceea ce se cade, puiule. Întotdeauna te-ai priceput la asta. Apără-i pe-ai tăi. Luptă pentru lucrurile în care crezi. Asta e - asta-i tot ce poți face. Iar dacă acest Rephaim stă alături de tine, s-ar putea să fii surprinsă de ce-o să se întâmple.

Stevie Rae simți cum i se umpleau ochii de lacrimi.

— A spus că trebuie să vin te văd. El nu și-a cunoscut mama. A fost siluită de tatăl lui și a murit la naștere. Da' acum ceva vreme, mi-a spus că trebuie să găsesc o cale ca să te văd.

— Un monstru n-ar spune așa ceva, puiule.

— Nu are nimic omenesc, mamă. Stevie Rae strângea atât de tare mâinile mamei ei, încât îi amortiseră degetele, dar nu putea să-i dea drumul. N-ar fi vrut să-i mai dea niciodată drumul.

— Stevie Rae, nici tu nu mai ai nimic omenesc acum, da' pe cuvânt dacă mai are vreo importanță pentru mine. Băiatul ăsta, Rephaim, ți-a salvat viața. De două ori. Zău dacă-mi pasă dacă e pe jumătate rinocer și are un corn în mijlocul frunții. Mi-a salvat copila, așa că data viitoare când îl mai vezi, să-i spui că de la mine o să capete o îmbrățișare.

Stevie Rae chicoti când și-o imaginează pe mama ei îmbrățișându-l pe Rephaim.

— O să-i spun.

Fața Mamei Johnson redeveni serioasă.

— Știi că e mai bine dacă le mărturisești tuturor cât mai repede despre povestea asta. Nu?

— Știu. Încerc. Acum se întâmplă o groază de lucruri și nu-i un moment potrivit să vin cu astfel de vești.

— Pentru adevăr, e întotdeauna momentul potrivit, răspunse Mama Johnson.

— Of, mamă, nu știu cum de-am intrat în încurcătura asta.

— Cum să nu știi, puiule? N-am fost de față, da' pot să-ți spun că te-a impresionat ceva din creatura asta, iar acest ceva ar putea fi, până la urmă, salvarea lui.

— Numai dacă e destul de puternic, spuse Stevie Rae. N-am habar dacă este. Din câte știu, nu i s-a împotrivit niciodată tatălui său.

— Tatăl lui ar fi de acord să fiți împreună?

Stevie Rae pufni cu dispreț.

- Nici în ruptul capului.
- Dar el ți-a salvat de două ori viața și s-a impregnat cu tine. Puiule, după mintea mea, asta înseamnă că, de ceva timp, își înfruntă tatăl.
- Nu, a făcut toate astea pe când tatăl lui era plecat din țară, să zicem. Acum s-a întors, și Rephaim face iar ce vrea tatăl lui.
- Zău? De unde știi asta?
- Mi-a spus azi, când... Stevie Rae se opri și făcu ochii mari. Mama ei zâmbi și dădu din cap.
- Vezi?
- La naiba, s-ar putea să ai dreptate!
- Sigur că am dreptate. Doar sunt mama ta.
- Te iubesc, mamă, spuse Stevie Rae.
- Și eu te iubesc, puiule.

Capitolul 18

Rephaim

- Nu-mi vine să cred că ai de gând să faci așa ceva, spuse Kalona, în timp ce se plimba de colo-colo pe terasa de pe acoperișul clădirii Mayo.
- O s-o fac pentru că trebuie, acum e momentul! Asta am de făcut! Tonul vocii crescuse în intensitate, de parcă Neferet ar fi fost pe cale să explodeze.
- Asta ai de făcut! De parcă ai fi un spirit al Luminii! Rephaim nu-și putu reține nici cuvintele, nici tonul neîncrezător.
- Neferet se întoarse spre el. Ridică mâna. Rephaim zări fuioarele puterii care tremurau în aerul din jurul ei, apoi erau absorbite și i se strecurau pe sub piele. Priveliștea îi făcu rău, căci își aminti atingerea înfiorătoare a acelor tentacule ale Întunericului. Instinctiv, se trase înapoi cu un pas.
- Mă suspectezi de ceva, creatură înaripată? Neferet părea că se pregătește să abată Întunericul asupra lui.
- Rephaim nu te suspectează, la fel cum nici eu n-o fac. Tatăl lui se apropie de Neferet și se așează între el și Tsi Sgili, în timp ce spuse mai departe cu o voce calmă, plină de autoritate: Doar că suntem amândoi surprinși.
- E ultimul lucru pe care Zoey și aliații ei s-ar aștepta să-l fac. Prin urmare, deși mă umple de dezgust, o să mă înjosesc pentru o vreme. Astfel, Zoey e neputincioasă. Cea mai mică șoaptă împotriva mea o să-i dea în vileag adevărata fire de copil cu toane.
- Aș crede că mai degrabă ai distruge-o decât ai umili-o, spuse Rephaim.
- Neferet îi aruncă un surâs zeflemitor și îi vorbi ca unui nătărău.
- La noapte am ocazia s-o omor, dar indiferent cum aș plănui lucrurile, aș fi bănuită. Până și ramoliții din Înaltul Consiliu ar fi obligați să vină aici - să mă urmărească și să se amestece în planurile mele. Nu, nu sunt pregătită pentru așa ceva; până atunci, vreau ca Zoey Redbird să fie redusă la tăcere și pusă la colț. Nu e decât o novice; de-acum încolo, va fi tratată ca atare. În timp ce-o să mă ocup de Zoey, o să le fac iar o vizită și celor din grupul ei de prieteni - mai ales celei care își spune prima Mare Preoteasă Roșie. Neferet râse în batjocură. Stevie Rae? Mare Preoteasă? O să le arăt eu ce este cu adevărat.
- Ce anume este? nu se putu abține Rephaim, deși își controlă vocea și se strădui să-și păstreze o expresie cât mai neutră.
- E o vampiriță care a cunoscut și chiar a acceptat Întunericul.
- Până la urmă, a ales Lumina, spuse Rephaim, care abia când Neferet îl privi printre gene își dădu seama că vorbise prea repede.
- Numai că faptul că a fost atinsă de Întuneric a schimbat-o pentru totdeauna, spuse Kalona.
- Neferet îi aruncă lui Kalona un zâmbet drăgăstos.
- Consort al meu, ai mare dreptate.
- Oare Cea Roșie n-ar putea deveni mai puternică prin faptul că a cunoscut atingerea Întunericului? Rephaim era incapabil să stăpânească șuvoiul întrebărilor.
- Bineînțeles că așa ceva e posibil. Cea Roșie e o vampiriță puternică, deși e tânără și fără experiență: tocmai de aceea ne-ar putea fi de un real folos, răspunse Kalona.

— Cred că Stevie Rae poate mai mult decât ce le-a arătat prietenilor ei. Am văzut-o pe când era sub influența Întunericului. S-a simțit cu adevărat bine, spuse Neferet. Eu cred că trebuie s-o supraveghem și să aflăm ce se ascunde sub acel înveliș luminos și nevinovat. Neferet pronunță cuvintele cu sarcasm.

— După cum doreșști, răspuse Rephaim, dezgustat de faptul că furia provocată de Neferet îl făcuse să suiere ca o fiară.

Neferet îl țintui cu privirea.

— Simt că te-ai schimbat.

Rephaim făcu un efort să-i înfrunte privirea.

— Cât a lipsit tatăl meu, am fost mai aproape de moarte și de Întuneric decât în oricare alt moment al vieții mele. Dacă simți o schimbare în mine, e posibil ca asta să fie motivul.

— Poate că da, poate că nu, spuse Neferet. De ce am impresia că nu ești bucuros pe de-a-ntregul de întoarcerea în Tulsa a tatălui tău și a mea?

Rephaim rămase nemișcat, pentru ca Tsi Sgili să nu observe ura și mânia care-i fierbeau în sânge.

— Sunt fiul favorit al tatălui meu. Ca întotdeauna, sunt alături de el. Zilele în care a fost departe de mine au fost cele mai grele din viața mea.

— Chiar așa? Ce nenorocire pe capul tău, spuse Neferet în bătaie de joc. Apoi, în mod ostentativ, îi întoarse spatele și-l privi pe Kalona. Spusele fiului tău favorit mi-au amintit de ceva - unde sunt celelalte creaturi pe care le numești copiii tăi? Bănuiesc că o mână de novici și de călugărițe nu au reușit să-i omoare pe toți.

Fălciile lui Kalona se descleștară și se încleștară la loc, în timp ce ochii lui aruncară scânteieri de chihlimbar. Rephaim își dădu seama că tatăl lui abia își putea controla mânia, așa că spuse iute:

— Am frați care au supraviețuit. I-am văzut fugind atunci când tu și tata ați fost surghiuniți.

Neferet își îngustă ochii, amenințătoare.

— Nu mai sunt surghiunită.

Nu mai ești, gândi Rephaim, în timp ce-o privea drept în ochi fără să clipească, însă o mână de novici și de călugărițe au reușit asta o dată.

Din nou, Kalona îi distrase atenția lui Neferet.

— Ceilalți nu sunt ca Rephaim. Au nevoie de ajutor pentru a se ascunde în oraș fără să fie descoperiți. Probabil au găsit locuri sigure în care să stea departe de civilizație. Când vorbi, cuvintele reușiră să-i ascundă furia mocnită, deși Rephaim se miră cât de oarbă devenise Neferet. Oare chiar își închipuia că avea atâta putere, încât să-l împungă la nesfârșit pe un nemuritor fără să suporte consecințele mâniei lui?

— Ne-am întors. Ar trebui să fie aici. Sunt anomaliile ale naturii, însă au rolul lor. Pe timpul zilei, pot sta acolo, înăuntru, departe de dormitorul meu. Făcu un semn cu mâna spre luxosul penthouse. Noaptea pot pândi aici, afară, în așteptarea ordinelor mele.

— Vrei să spui ordinele mele. Kalona nu ridicase tonul, însă forța din glasul lui îi făcu lui Rephaim pielea de găină. Fiii mei mă ascultă numai pe mine. Sunt legați de mine prin sânge, magie și timp. Doar eu îi pot controla.

— Atunci presupun că-i poți face să vină aici?

— Da.

— Cheamă-i, atunci, sau pune-l pe Rephaim să-i mâne încoace, nu mă interesează. Nu pot avea grijă de toate.

— După cum dorești, spuse Kalona, imitând răspunsul de mai devreme al lui Rephaim.

— Mă duc să mă umilesc dinaintea unei școli pline de ființe inferioare, și asta pentru că tu n-ai fost în stare s-o împiedici pe Zoey Redbird să revină pe acest tărâm. Ochii ei păreau a fi două bucăți de gheață verzuie. Din acest motiv, acum tu nu asculți decât de mine. Să fii aici când mă întorc. Neferet părăsi balconul. Și-ar fi prins mantia lungă în ușa pe care o trânti în urma ei, dar, în ultima clipă, aceasta se vâluri și se trase mai aproape de trupul lui Tsi Sgili, clipocindu-i în jurul gleznelor ca o băltoacă lipicioasă de catran.

Rephaim se întoarse spre tatăl lui, nemuritorul străvechi pe care, de veacuri, îl servea cu credință.

— Cum de-i dai voie să-ți vorbească astfel? Să te folosească așa? Mi-a numit frații anomaliile ale naturii, când adevăratul monstru e chiar ea! Rephaim știa că nu ar fi trebuit să-i spună asta tatălui său, dar nu se putu abține. Era insuportabil să-l vadă pe mândrul și puternicul Kalona primind ordine ca un servitor.

Pe când Kalona se apropia, Rephaim se pregăti pentru ceea ce, cu siguranță, avea să vină. Fusese deja martor la dezlănțuirea de furie a lui Kalona - știa la ce să se aștepte. Kalona își deschise amenințător aripile uriașe deasupra fiului său, dar lovitura așteptată de Rephaim nu veni. Când se uită în ochii tatălui lui, în loc de furie descoperi deznădejde.

Aidoma unui zeu căzut, Kalona spuse:

— Nu începe și tu. Mă așteptam să am parte de lipsă de respect și de loialitate din partea ei; doar a trădat o zeiță ca să mă elibereze. De la tine, însă, nu mă așteptam să te întorci împotriva mea.

— Tată! N-am făcut-o! spuse Rephaim, care își alungă din minte orice gând legat de Stevie Rae. Pur și simplu nu pot să suport felul în care se poartă cu tine.

— Tocmai din cauza asta trebuie să descopăr o cale prin care să mă dezleg de jurământul ăla blestemat. Kalona scoase un geamăt care-i trăda neputința și se îndreptă spre grilajul cu balustradă de piatră, privind în noapte. Numai de nu s-ar fi amestecat Nyx în bătălia cu Stark! El ar fi rămas mort, și știu în adâncul sufletului că Zoey, cu doi iubiți morți, n-ar fi găsit tăria de a reveni pe acest tărâm și în propriul trup.

Rephaim merse alături de tatăl lui, lângă balustradă.

— Mort? L-ai omorât pe Stark în Tărâmul de Dincolo?

Kalona pufni disprețuitor.

— Sigur că l-am omorât pe puștiul ăla. Ne-am luptat. N-ar fi putut să mă înfrângă, chiar dacă a reușit să devină Paznic și să mânuiască marea sabie scoțiană a Paznicilor.

— Nyx l-a reînviat pe Stark? întrebă Rephaim, nevenindu-i să creadă. Zeița nu se amestecă în alegerile omenesci. A fost alegerea lui Stark să o apere împotriva ta.

— Nu Nyx l-a reînviat pe Stark. Eu am făcut-o.

Rephaim clipi, uluit.

— Tu?

Kalona dădu afirmativ din cap și continuă să privească cerul nopții; nu se uită în ochii fiului său când vorbe mai departe cu vocea gătuită, ca și cum și-ar fi smuls cuvintele din gâdej.

— L-am omorât pe Stark. Am crezut că Zoey o să se retragă și-o să rămână în Tărâmul de Dincolo cu sufletele Războinicului și partenerului ei. Sau că spiritul ei avea să rămână pe veci zdrobit și ea avea să devină o Caoinic Shi rătăcitoare. Kalona se opri, apoi adăugă: Deși nu i-am dorit soarta asta. N-o urăsc așa cum o urăște Neferet.

Rephaim avu senzația că tatăl său își vorbește sieși cu glas tare, nu lui, așa că, atunci când acesta termină de vorbit, așteptă tăcut și răbdător să continue, căci nu voia să-l întrerupă.

— Zoey e mai puternică decât m-amașteptat. Kalona îi vorbe mai departe nopții. În loc să se retragă sau să se destrame, a atacat. Amintindu-și, nemuritorul înaripat chicoti. M-a străpuns cu propria mea suliță, apoi mi-a dat ordin să-i înapoiez viața lui Stark, ca plată pentru viața pe care o datoram după ce l-am omorât pe prietenul ăla al ei. Am refuzat, desigur.

Nemaiputând să păstreze tăcerea, Rephaim izbucni:

— Tată, viețile datorate sunt o promisiune puternică.

— Așa e, dar eu sunt un nemuritor puternic. Consecințele care se abat asupra muritorilor nu se aplică și în cazul meu.

Ca un vânt rece, gândurile șuierară prin mintea lui Rephaim: Poate greșește. Poate că ceea ce se i întâmplă Tatei e una dintre urmările în fața cărora se crede prea puternic.

Rephaim știu însă că nu era cazul să-l corecteze pe Kalona, așa că se mărgini să întrebe doar:

— Ai refuzat-o pe Zoey. Pe urmă ce s-a întâmplat?

— Nyx, spuse Kalona cu amărăciune. Am putut să refuz o Mare Preoteasă-copil. Nu am putut să refuz o Zeiță. Niciodată n-aș putea s-o refuz pe Zeiță. Prin suflarea mea, i-am dăruit lui Stark o fărâmă din nemurirea mea și a trăit. Zoey s-a reîntors în trup și a reușit să-și aducă și Războinicul din Tărâmul de Dincolo. Iar eu sunt controlat de Tsi Sgili, care cred că e complet nebună. Kalona îl privi pe Rephaim. Dacă nu rup această legătură, e posibil să mă târască și pe mine în nebunia ei. Are o legătură cu Întunericul cum nu am mai simțit de veacuri. Pe cât e de puternică, pe atât de atrăgătoare și de periculoasă este.

— Ar trebui s-o omori pe Zoey. Rephaim rosti cuvintele rar, șovăielnic, condemnându-se pentru fiecare silabă, căci știa ce durere i-ar provoca lui Stevie Rae moartea lui Zoey.

— Sigur că m-am gândit deja la asta. Rephaim își ținu răsuflarea când Kalona prelungi tăcerea. Am ajuns la concluzia că uciderea lui Zoey Redbird ar fi un afront direct adus lui Nyx. De multe veacuri am încetat s-o mai slujesc pe Zeiță. Am făcut lucruri pe care ea le-ar considera - Kalona se întrerupse iar, de data asta pentru că nu-și găsea cuvintele - de neiertat. Dar niciodată nu am omorât o preoteasă aflată în slujba ei.

— Te temi de Nyx? întrebă Rephaim.

— Doar un prost nu se teme de zeițe. Până și Neferet evită să o mânia pe Nyx prin uciderea lui Zoey, deși Tsi Sgili nu vrea să recunoască asta.

— Neferet e atât de copleșită de Întuneric, încât nu mai judecă limpede, spuse Rephaim.

— E adevărat, însă faptul că a devenit irațională nu înseamnă că nu-i deșteaptă. De exemplu, cred că are dreptate în ceea ce-o privește pe Cea Roșie - ar putea fi folosită sau poate chiar deturnată de la calea aleasă. Kalona ridică din umeri. Sau poate fi, în continuare, de partea lui Zoey, asta însemnând că va fi distrusă când Neferet se va ridica împotriva acesteia.

— Tată, nu cred că Stevie Rae e pur și simplu de partea lui Zoey. Cred că e de partea lui Nyx. E oare firesc să presupui că prima Mare Preoteasă Roșie a lui Nyx e specială pentru Zeiță, prin urmare ar trebui să fie de neatins, la fel ca Zoey?

— Are noimă ce spui, fiule. Kalona dădu din cap solemn. Dacă nu se abate de la calea Zeiței, nu îi voi face rău Celei Roșii. În locul meu, Neferet va fi cea care va suporta mânia Zeiței dacă o distruge pe Stevie Rae.

Rephaim reuși să-și controleze vocea și expresia feței.

— Ai luat o hotărâre înțeleaptă, tată.

— Există, bineînțeles, alte metode de-a sta în calea unei Mari Preotese fără a o ucide.

— Ce-ai de gând să faci pentru a-i sta în cale Celei Roșii? întrebă Rephaim.

— Nu am de gând să fac nimic în privința Celei Roșii până când nu văd dacă Neferet reușește să o facă să-și schimbe calea. Atunci, fie o să-i direcționez puterile, fie o să mă dau deoparte când Neferet o s-o nimicească. Kalona închise subiectul cu un gest al mâinii. Mă gândeam la Zoey. Dacă Zoey poate fi convinsă să o atace public pe Neferet, atenția lui Tsi Sgili va fi abătută în altă parte. Tu și cu mine ne vom putea ocupa de ruperea legăturii mele cu ea.

— După cum a spus Neferet, dacă la noapte Zoey vorbește împotriva ei, va fi muștrată și compromisă. Zoey e destul de înțeleaptă pentru a fi conștientă de asta. N-o să aibă o înfruntare publică cu Neferet.

Kalona zâmbi.

— Dar dacă Războinicul ei, Paznicul ei, singura persoană de pe fața pământului în care are încredere oarbă, i-ar șopti că n-ar trebui s-o lase pe Neferet să scape nepedepsită pentru faptele-i mârșave? Că, indiferent de urmări, trebuie să-și îndeplinească rolul de Mare Preoteasă și s-o înfrunte pe Neferet?

— Stark n-ar face așa ceva.

Zâmbetul lui Kalona deveni și mai larg.

— Spiritul meu poate intra în trupul lui Stark.

Rephaim scoase un sunet de uimire.

— Cum?

Kalona ridică din umeri, continuând să zâmbească.

— Nu știu. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva până acum.

— Prin urmare, e mai mult decât intrarea în tărâmul viselor și găsirea unui spirit adormit?

— Mult mai mult. Stark era complet treaz, iar eu am urmat o legătură care credeam că mă va duce la A-ya pe tărâmul viselor, în cazul în care Zoey dormea. Legătura m-a dus la Stark - în interiorul lui Stark. Bănuiesc că a simțit ceva, dar nu cred că și-a dat seama că sunt eu. Kalona înclină capul, gânditor. Poate că am dobândit această capacitate de a-mi contopi spiritul cu al lui atunci când i-am suflat în trup un strop din nemurirea mea.

... i-am suflat în trup un strop din nemurirea mea. Cuvintele tatălui său îi răsunau în minte. Era ceva - ceva ce le scăpa amândurora.

— N-ai mai dat niciodată nimănui din nemurirea ta?

Zâmbetul lui Kalona pieri.

— Bineînțeles că nu. Nemurirea mea nu-i o putere pe care aș împărți-o de bunăvoie cu cineva.

Brusc, crâmpetele de gânduri fără sens care roiau în mintea lui Rephaim căpătară logică. Nu era de mirare că, de când se întorsese din Tărâmul de Dincolo, Kalona era diferit. Acum totul avea noimă.

— Tată! Care a fost formularea exactă a jurământului făcut lui Neferet?

Kalona își privi fiul încruntat, dar rosti jurământul:

— De-ar fi să dau greș în misiunea mea solemnă de a o distruge pe Zoey Redbird, Mare Preoteasă novice a lui Nyx, Neferet va pune stăpânire pe spiritul meu atâta timp cât voi fi nemuritor.

Rephaim simți cum corpul îi fu străbătut de un fior de încântare.

— Ce dovadă ai că Neferet chiar e stăpâna spiritului tău?

— Nu am distrus-o pe Zoey; trebuie să fi pus stăpânire pe spiritul meu.

— Nu, tată. Dacă i-ai dat lui Stark din nemurirea ta, nu mai ești nemuritor pe de-a-ntregul, așa cum nici el nu mai e doar muritor. Nu există condițiile pentru ca jurământul să fie valid și nici n-au existat vreodată. Nu ești cu adevărat supusul lui Neferet.

— Nu sunt cu adevărat supusul lui Neferet? Pe fața lui Kalona se citi mai întâi neîncredere, apoi șoc și, în final, bucurie.

— Nu cred că ești, spuse Rephaim.

— Nu-i decât o cale să aflăm, răspunse Kalona.

Rephaim încuviință din cap.

— Trebuie să-i arăți nesupunere în mod vădit.

— Fiule, va fi plăcerea mea.

Pe când îl privea pe tatăl său cum deschide brațele și înalță spre cer un strigăt plin de bucurie, Rephaim știu că seara aceea avea să schimbe totul și, indiferent de ce urma să se întâmple, trebuia să găsească o cale prin care să se asigure că Stevie Rae era protejată.

Capitolul 19

Zoey

— Pari foarte obosit. Am atins fața lui Stark ca și când i-aș fi putut înlătura cearcănele. Credeam că o să dormi mai tot drumul.

Stark mi-a sărutat palma și a încercat să schițeze zâmbetul lui încrezut, dar nu i-a ieșit.

— Mă simt bine. E doar fusul orar.

— Cum să fie fusul orar când nici n-am coborât din avion? Am arătat spre vampirița însoțitoare de bord care se pregătea să deschidă ușile după aterizare. S-a auzit un șuierat, apoi indicatorul pentru centurile de siguranță a scos acel ding! ding! enervant.

— Gata, s-a deschis ușa. Acum pot să mă plâng de fusul orar, a spus Stark în timp ce-și decupla centura de siguranță.

Știam că spune numai bazaconii, așa că l-am apucat de încheietură și l-am făcut să rămână așezat.

— Știi că-mi dau seama când ceva nu-i în ordine.

Stark a oftat.

— Am iar coșmaruri, asta-i tot. Iar când mă trezesc, nici măcar nu mi le amintesc. Într-un fel, asta-i partea cea mai insuportabilă. Probabil e un fel de efect secundar ciudat al faptului că am fost în Tărâmul de Dincolo.

— Grozav. Ai SSPT. Știam eu. Îmi amintesc că am citit, cred, într-unul dintre buletinele Casei Noptii, că Dragon e unul dintre consilierii școlari. Ai putea să te întâlnești cu el și...

— Nu! m-a întrerupt Stark, apoi, când m-am încruntat spre el, m-a sărutat pe vârful nasului. Nu mai fi îngrijorată. Mă simt bine. Nu e cazul să-i povestesc lui Dragon despre coșmarurile mele. Și-apoi, nici măcar nu știu ce naiba înseamnă SSPT, dar trebuie să fie ceva necuviincios, că seamănă prea mult cu BTS.

Nu m-am putut abține și am chicotit.

— Necuviincios? Parcă-l aud pe Seoras.

— Așa-i, femeie, chiar că ar trebui să te grijuiești de mine. Mișcă-ți fundul din scaunul acela.

M-am uitat urât la el și am clătinat din cap.

— Nu. Îmi. Spune. Femeie. E de groază ce bine îți iese accentul ăla. Avea totuși dreptate în legătură cu coborâtul din avion, așa că m-am ridicat și am așteptat să-mi ia de sus geanta pe roțile. În timp ce mergeam pe culoarul spre aeroport, am adăugat: SSPT înseamnă sindrom de stres posttraumatic.

— De unde știi?

— Am căutat pe Google lista cu simptomele tale și asta am găsit.

— Ce-ai făcut? a întrebat atât de tare, încât o femeie îmbrăcată într-un pulover cu model s-a uitat urât la noi.

— Ssst! L-am luat de braț ca să putem vorbi fără să se holbeze toată lumea la noi. Uite ce e, ai avut un comportament ciudat: obosit, neatent, morocănos, în plus mai și uiți tot felul de lucruri. Am căutat pe Google. A ieșit SSPT. Ai probabil nevoie de terapie.

Mi-a aruncat privirea aia care voia să spună femeie-ești-nebună-de-legat.

— Z., te iubesc. O să te apăr și-o să-ți fiu alături tot restul vieții mele. Dar trebuie să încetezi să mai cauți pe Google chestii legate de sănătate. Mai ales când au legătură cu mine.

— Îmi place să fiu informată.

— Îți place să te sperii singură căutând tot felul de ciudățenii.

— Și ce-i cu asta?

Mi-a zâmbit și, de data asta, chiar avea zâmbetul lui încrezut și dulce.

— Prin urmare recunoști.

— Nu neapărat, am spus și l-am luat de braț. N-am mai apucat să spun altceva pentru că, exact în aceeași clipă, s-a abătut asupra mea un fel de minitornadă de Oklahoma.

— Zoey! Zeiță, ce bine-mi pare că te văd! Mi-a fost așa de dor de tine! Ești bine? Groaznică povestea cu Jack, nu-i așa? Stevie Rae mă îmbrățișa, plângea și vorbea în același timp.

— Ah, Stevie Rae, și mie mi-a fost dor de tine! Pe urmă am început să plâng împreună cu ea și am stat amândouă strâns îmbrățișate, de parcă acea atingere ar fi putut transforma toate relele din lumea noastră în ceva mai bun.

Peste umărul lui Stevie Rae l-am văzut pe Stark care ne privea zâmbind. Tocmai scotea un pachetel de șervețele pe care îl avea mereu în buzunarul blugilor de când se întorsese din Tărâmul de Dincolo; asta m-a făcut să gândesc că poate-poate, totuși, mângâierea și dragostea ar putea face ca aproape toate lucrurile să fie mai bune în lumea noastră.

— Vino, i-am spus lui Stevie Rae în timp ce-am luat șervețelele de la Stark și toți trei, împreună, am trecut la braț prin ușa rotativă care ne-a făcut vânt în noaptea rece a Tulsei. Să mergem acasă, pe drum poți să-mi povestești despre tot rahatul ăla împuțit care mă așteaptă.

— Ai grijă cum vorbești, u-we-tsi-a-ge-ya.

— Bunico! M-am desprins de Stevie Rae și de Stark și-am fugit în brațele ei. Am ținut-o strâns, lăsându-mă invadată de dragoste și de parfumul liniștitor de levănțică. Oh, bunico, mă bucur așa de mult că ești aici!

— U-we-tsi-a-ge-ya, fiica mea, lasă-mă să-ți văd chipul. Bunica s-a îndepărtat puțin de mine, cu mâinile proptite pe umerii mei, și mi-a cercetat fața. E adevărat; ești iar teafără și nevătămată. A închis ochii și mi-a strâns umerii, murmurând: pentru asta îi aduc mulțumiri Mamei celei Mari. Apoi ne-am îmbrățișat și am râs în același timp.

— Cum de-ai știut că voi fi aici? am întrebat după ce, în sfârșit, am terminat cu îmbrățișările.

— Ți-a spus grozavul tău simț de păianjen? a întrebat-o Stevie Rae, în timp ce se îndrepta spre ea s-o îmbrățișeze.

— Nu, a răspuns ea, mutându-și privirea de la Stevie Rae la Stark, care se uita la ea. Ceva mult mai lumesc. A zâmbit serafic. Bănuiesc că ar trebui să spun cineva mult mai lumesc, deși nu sunt sigură că lumesc e cuvântul potrivit pentru acest brav Războinic.

— Stark? Tu ai sunat-o pe bunica?

Mi-a aruncat zâmbetul lui încrezut și-a spus:

— Mda, îmi place să găsesc tot felul de scuze ca să pot suna o altă femeie frumoasă cu numele Redbird.

— Vino încoace, cuceritorule, i-a spus bunica.

Am clătinat din cap în timp ce Stark a îmbrățișat-o cu grijă pe bunica, de parcă s-ar fi temut să nu se spargă. A sunat-o pe bunica și i-a spus unde o să aterizeze avionul nostru. Privind peste umărul bunicii, am întâlnit privirea lui Stark. Am rostit un „mulțumesc” din vârful buzelor. Zâmbetul lui s-a lățit pe chip.

Apoi, bunica m-a luat de mână.

— Ce-ai zice ca Stevie Rae și cu mine să mergem să aducem mașina, cât timp voi două stați de vorbă? zise Stark.

Nici n-am apucat bine să încuviințez din cap că au și plecat, iar noi am rămas să căutăm o bancă prin apropiere. Câteva secunde am păstrat tăcerea. Ne-am ținut doar de mână și ne-am privit. Nici nu mi-am dat seama că plângeam până când, cu mare grijă, bunica mi-a șters lacrimile de pe față.

— Știam eu că o să te întorci la noi, a spus.

— Îmi pare rău că a trebuit să-ți faci griji din pricina mea. Îmi pare rău că nu am...

— Șșșt, m-a întrerupt bunica. Nu ai de ce să te scuzi. Ai acționat cum ai știut mai bine, iar pentru mine, asta a fost întotdeauna destul.

— Am dat dovadă de slăbiciune, bunico. Încă am slăbiciuni, am spus din toată inima.

— Nu, u-we-tsi-a-ge-ya, ești tânără, asta-i tot. Mi-a atins fața cu blândețe. Îmi pare rău de Heath. O să-mi fie dor de băiatu' ăla.

— Și mie, am spus, clipind cu rezeziune ca să nu mă podidească iar plânsul.

— Am însă sentimentul că voi doi o să vă întâlniți iar. Poate în viața asta sau poate în următoarea.

Am încuviințat.

— Și Heath tot așa a spus, înainte de a trece în următorul teritoriu din Tărâmul de Dincolo.

Bunica a schițat un zâmbet senin.

— Tărâmul de Dincolo - știu că s-a întâmplat în condiții foarte triste, dar ți-a fost dat un dar neprețuit

când ai căpătat permisiunea de a pătrunde acolo și apoi de-a te întoarce.

Cuvintele ei m-au pus pe gânduri. De când mă întorsesem în lumea reală, fusesem obosită, tristă și nedumerită, apoi, în sfârșit, mulțumită și îndrăgostită, alături de Stark.

— Dar nu m-am arătat recunoscătoare. Am rostit cuvintele cu voce tare exact în clipa în care am avut această revelație. N-am înțeles darul care mi-a fost oferit. Mi-a venit să-mi dau palme singură. Sunt o Mare Preoteasă de tot răsul, bunico.

Bunica a râs.

— Of, Zoeybird, dacă ar fi așa, nu te-ai îndoi de tine și nu te-ai dojeni pentru greșelile comise.

Am pufnit cu dispreț.

— Nu cred că Marile Preotese fac greșeli.

— Bineînțeles că fac. Cum altfel învață și cresc?

Eram pe punctul de a răspunde că, la câte greșeli făcusem, deja trebuia să fi crescut și să fi atins un catralion de centimetri, dar știam că nu asta voise să spună bunica. Am oftat și am spus:

— Am o groază de defecte.

— Numai o femeie înțeleaptă recunoaște așa ceva. Tristețea i-a alungat zâmbetul. Asta e una din deosebirile majore dintre tine și mama ta.

— Mama. Am suspinat iar. În ultimul timp m-am tot gândit la ea.

— Și eu. În ultimele zile nu mi-am luat gândul de la Linda.

M-am uitat întrebătoare la bunica. De obicei, când „nu-și lua gândul“ de la cineva, însemna că se întâmpla ceva cu acea persoană.

— Ai vești de la ea?

— Nu, dar cred că o să am cât de curând. Să ai gânduri bune pentru ea, u-we-tsi-a-ge-ya.

— Așa o să fac, am răspuns.

Broscuța mea a apărut exact atunci, simpatică și familiară, aruncând străluciri de un albastru deschis și scânteieri de crom.

— Mai bine ar fi să te întorci la școală, Zoeybird. O să fie nevoie de tine la noapte, a spus ea pe acel ton serios de bunică-de-necontrazis.

Ne-am ridicat și ne-am îmbrățișat iar. A trebuit să mă smulg de lângă ea.

— Rămâi în Tulsa la noapte, bunico?

— Nu, scumpo. Am prea multe de făcut. Măine e un powwow important în Tahlequah, iar eu am cusut niște săculeți noi cu levănțică, o frumusețe. Mi-a zâmbit. I-am decorat cu păsări cardinal roșii, cusute din mărgele.

Am zâmbit și i-am dat o ultimă îmbrățișare.

— Să-mi păstrezi și mie unul, bine?

— Întotdeauna o fac, a răspuns. Te iubesc, u-we-tsi-a-ge-ya.

— Și eu te iubesc, am spus.

Apoi m-am uitat cum Stark a sărit din Broscuță și a luat-o de braț pe bunica, ajutând-o să traverseze strada aglomerată dintre terminalul pentru sosiri și parcare cu plată. Pe urmă s-a întors la mine alergând într-un suflet, făcând slalom printre mașini. Când mi-a deschis ușa să urc în mașină, m-am oprit, mi-am apăsat palma pe pieptul lui și l-am tras de cămașă spre mine, ca să-l pot săruta.

— Ești cel mai bun Războinic din lume, i-am șoptit cu buzele lipite de ale lui.

— Așa-i, a răspuns, cu sclipiri în ochi.

M-am trântit pe bancheta din spate a Broscuței și am privit în ochii lui Stevie Rae, în oglinda retrovizoare.

— Mulțumesc că m-ați lăsat un pic singură cu bunica.

— N-ai de ce, Z. O iubesc pe bunica ta.

— Mda, și eu, am spus încet. Apoi mi-am îndreptat umerii, m-am simțit mai stăpână pe mine și am continuat: Bun. Așa. Spune-mi despre rahatul de la școală, spre care mă îndrept.

— Ține-te bine în șa, că-i groasă rău, spuse Stevie Rae, în timp ce semnaliza și se îndepărta de bordură.

— Nici măcar nu-mi plac caii, am spus.

— Ce-ți spuneam, a răspuns ea, complet într-o doară, făcându-mă să râd. Ei da, cu sau fără grămada aia de rahat, eram bucuroasă să fiu iar acasă.

*

— Tot nu-mi vine să cred că cei din Înaltul Consiliu pot fi așa de naivi, am spus probabil a suta mia oară,

în timp ce Stevie Rae mă ajută să-mi aleg ținuta pentru momentul în care aveam să aprind rugul funerar al lui Jack. M-am cutremurat.

Fără să bată la ușă, Afrodita s-a năpustit în cameră. A aruncat o privire spre puloverul negru cu guler înalt și cu mâneci lungi și spre jeanșii negri pe care-i țineam în mână și a spus:

— Ce naiba, nu te poți îmbrăca așa. Aprinzi rugul funerar al unui gay. Știi cât de jignit ar fi Jack dacă te-ai vedea în hainele alea, ca să nu mai vorbesc de Damien? Seamănă cu o ținută de-a Anitei Blake de la începutul anilor 1990.

— Cine-i Anita Blake? a întrebat Stevie Rae.

— O tipică ucigătoare de vampiri inventată de-o scriitoare care e varză în privința modei. Afrodita purta o rochie mulată de culoarea safirului, care strălucea puțin, dar nu atât cât să pară o rochie de bal de absolvire luată de la David's Bridal. De fapt, arăta grozav și elegantă ca de obicei. Probabil pentru că Victoria, cea care se ocupa personal de cumpărăturile ei la superstilatul butic Miss Jackson's din Piața Utica, îi pusese deoparte afurisita de rochie exact când sosise și o decontase cu cardul Platinum al mamei ei. Oftat. Îmi cam dădea dureri de cap.

S-a îndreptat către dulap, l-a deschis și, după ce le-a aruncat hainelor mele o privire încărcată de dispreț, a scos rochia pe care mi-o dăduse în noaptea în care participasem la primul meu Ritual al Fiicelor Întunericului. Era neagră, cu mâneci lungi și-mi scotea în evidență silueta (spre deosebire de pulover și de jeanși). De asemenea, era brodată în jurul decolteului rotund, al mâneșilor largi și al tivului cu mărgeluțe de sticlă roșie, care scânteiau la cea mai mică mișcare și care se potriveau perfect cu colierul cu luna triplă de Stăpână a Fiicelor Întunericului care mi se odihnea la gât. M-am uitat în ochii ei.

— De rochia asta nu sunt legate amintiri prea plăcute, am spus.

— Mda, dar îți stă bine. E potrivită. Cel mai important lucru e că lui Jack i-ar fi plăcut enorm. După cum spune mama, amintirile se schimbă la fel ca oamenii, mai ales cu ajutorul unei mari cantități de alcool.

— Afrodita, nu-mi spune că ai de gând să bei în seara asta. Pur și simplu nu se cade, a spus Stevie Rae.

— Nu, cap sec. Cel puțin nu la început. Mi-a aruncat rochia. Pune-o pe tine și grăbește-te. Gemenele și Darius vin aici cu Damien, ca să mergem împreună spre rug - un soi de solidaritate a tocilarilor, da' e o decizie bună, de altfel, a adăugat iute când a văzut că Stevie Rae trăsese aer în piept și era gata să o întrerupă. A, și salutare. Mă bucur să vă revăd în lumea reală, pe tine și pe prietenul tău ipohondru.

— Bine. O să mă îmbrac cu asta. Am intrat în baie, apoi am scos capul pe ușă și am dat de ochii albaștri ai Afroditei. Apropo, Stark e, în primul rând, Paznicul și Războinicul meu, și de-abia după aceea prietenul meu. Și cu siguranță nu-i ipohondru. Știi și tu asta. Ai văzut ce i s-a întâmplat.

— Ha, a pufnit Afrodita, abia auzit.

N-am luat în seamă manifestarea aia nepoliticoasă și am lăsat ușa întredeschisă ca să pot continua discuția cu ele în timp ce mă îmbrăcam. M-am oprit când am văzut piatra vizionară, apoi am hotărât să las colierul sub rochie - n-aveam nici un chef să răspund în seara asta la întrebări despre Skye și Sgiach. Mi-am pieptănat rapid părul și am spus:

— Voi ce credeți, Neferet mă lasă să aprind eu rugul pentru că e convinsă că o s-o dau în bară? La naiba, eu însămi mă așteptam la asta, ce să mai zic de ea?

— Eu cred că ce are ea în minte e mult mai nefast decât faptul că vei plânge cu sughituri de doru' lui Jack, răspunse Stevie Rae.

— Ne... cum? a întrebat Shaunee, care, la rândul ei, a intrat în cameră fără să schițeze nici cel mai mic salut.

— Fast... ce? a secondat-o Erin. Ce face, Geamăno? Încearcă să copieze vocabularul impertinent al lui Damien?

— Cam așa se pare, Geamăno, i-a răspuns Shaunee.

— Îmi plac cuvintele, iar voi n-aveți decât să vă duceți să vă dați cu capul de pereți, le-a replicat Stevie Rae.

Afrodita a izbucnit în râs, dar a dat-o în tuse când am ieșit din baie și le-am aruncat tuturor o privire încruntată.

— Ne pregătim pentru o înmormântare. Cred că ar trebui să dăm dovadă de mai mult respect față de Jack, având în vedere că a fost prietenul nostru.

Gemenele au luat brusc un aer pocăit. S-au îndreptat spre mine și m-au îmbrățișat pe rând, mormăind urări de întâmpinare pentru mine și Stark.

— Z. are dreptate când spune că ar trebui să fim mai serioase, și asta nu doar pen' că e înmormântarea lui Jack, ceea ce e absolut îngrozitor. Știm toate că e exclus ca Neferet să fi hotărât așa, dintr-odată, să se poarte

cum trebuie și să respecte puterile lui Zoey, a spus Stevie Rae.

— Trebuie să fim atente, am recunoscut. Stați în preajma mea. Fiți pregătite. Dacă va trebui să creez un cerc protector, bănuiesc că n-o să am prea mult timp la dispoziție.

— De ce nu creezi unul chiar de la-nceput? a întrebat Afrodita.

— Așa mă gândeam, dar am citit câte ceva despre înmormântările vampirilor și am aflat că, de obicei, nu Marea Preoteasă face asta. Rolul ei, adică rolul meu în noaptea asta e să asist plină de respect la plecarea unui coleg vampir și să ajut la trimiterea spiritului său la Nyx, în Tărâmul de Dincolo. Pentru asta nu-i nevoie de nici un cerc, ci doar de rugăciuni către Nyx.

— La asta ar trebui să te pricepi, Z., doar de-abia te-ai întors din Tărâmul de Dincolo, a spus Stevie Rae.

— Sper ca Jack să fie mândru de mine. Am simțit cum încep să mă usture ochii din cauza lacrimilor, așa că am clipit des ca să le alung. Ultimul lucru de care aveau nevoie prietenii mei era ca la noapte să o țin numai într-un plâns.

— N-are nimeni nici o idee despre ce-ar putea pune la cale Neferet? le-am întrebat.

Au clătinat toate din cap, în timp ce Afrodita a spus:

— Mie-mi vine în minte doar faptul că o să încerce să te umilească, da' nu văd cum ar putea face asta, dacă o să fii calmă, fermă și concentrată asupra motivului pentru care ne adunăm cu toții la noapte.

— Pentru Jack, a răspuns Shaunee.

— Să ne luăm rămas-bun de la el, a adăugat Erin, cu o voce puțin tremurată.

— Nu zic că nu e foarte frumos, a spus Stevie Rae, atrăgând toate privirile. Dar părerea mea e că, indiferent cum se desfășoară, înmormântările sunt mai ales pentru cei care rămân în urmă, ca Damien.

— Bună observație, Stevie Rae. I-am mulțumit cu un zâmbet. O să țin minte.

Stevie Rae și-a dres glasul.

— Știu asta pentru că azi m-am văzut cu mama, care tocmai făcea un fel de mic ritual de înmormântare pentru mine. Era modul ei de-a încerca să găsească o încheiere.

O clipă, am simțit un șoc puternic, în timp ce Gemenele au izbucnit:

— Oh, Zeiță, ce groaznic!

— A venit aici? a întrebat Afrodita. Am fost surprinsă de blândețea din glasul ei.

Stevie Rae a încuviințat din cap.

— Tocmai îmi lăsa o jerbă de partea cealaltă a porții de intrare, da', de fapt, încerca doar ce-o să încerce și Damien în noaptea asta: să-și ia rămas-bun.

— Ai vorbit cu ea, nu-i așa? am întrebat. Vreau să spun, știe că nu mai ești moartă?

Stevie Rae a zâmbit, chiar dacă în ochi i se citea încă o imensă tristețe.

— Mda, da' m-am simțit nasol pentru că nu m-am dus la ea mai întâi. A fost groaznic să o văd plângând.

M-am dus spre CMBP și am îmbrățișat-o.

— Ei, măcar acum știe.

— Măcar ai o mamă căreia îi pasă destul de mult cât să plângă pentru tine, a adăugat Afrodita.

M-am uitat în ochii Afroditei, înțelegând perfect ce vrea să spună.

— Da, așa e.

— Vă rog, ar plânge și mamele voastre dacă vi s-ar întâmpla ceva rău, a spus Stevie Rae.

— A mea ar face-o în public, pentru că lumea se așteaptă la asta și pentru că ar fi așa de sedată, încât ar putea stoarce o lacrimă aproape din orice, a spus Afrodita cu tandrețe.

— Bănuiesc că și a mea ar plânge, dar ar gândi: cum de-a putut să-mi facă asta și acum o să ajungă direct în iad și e numai vina ei. M-am oprit, apoi am adăugat: după cum ar spune bunica, din păcate mama nu înțelege că, în legătură cu veșnicia, sunt mai multe răspunsuri corecte, nu doar unul. Le-am zâmbit prietenelor mele. Știu asta, pentru că am fost acolo și e un loc minunat. Cu adevărat minunat.

— Jack e acolo, nu-i așa? în siguranță, pe Tărâmul de Dincolo, alături de Zeiță?

Am ridicat toate privirea și l-am zărit pe Damien în pragul ușii lăsate deschise de Gemene. Arăta îngrozitor, deși era îmbrăcat într-un impecabil costum Armani. Era așa de palid, încât părea să aibă pielea străvezie, iar cearcănele arătau ca niște vânătăi. M-am dus la el și l-am luat în brațe. Era slab și fragil, cu totul diferit de acel Damien pe care-l știam.

— Da. Este alături de Nyx. Îți dau cuvântul meu, ca una dintre Marile Preotese ale ei. L-am îmbrățișat și am șoptit: îmi pare rău, Damien.

Damien mi-a răspuns la îmbrățișare, după care a făcut un pas în spate, cu un efort vizibil. Nu plângea. Părea sfârșit - pustiit - deznădăjduit.

— Sunt pregătit să mergem și mă bucur că ești aici.

— Și eu. Aș vrea să fi fost aici mai devreme. Am simțit cum încep să mi se adune iar lacrimile. Poate aș fi...

— Nu, n-ai fi avut cum, a spus Afrodita, venind lângă mine. Din nou, avea vocea mângâietoare, plină de înțelegere și părea să aibă mai mult de nouăsprezece ani. N-ai putut împiedica moartea lui Heath. N-ai fi putut s-o împiedici nici pe-a lui Jack. Am privit o clipă în ochii lui Stark și am văzut în ei reflectarea propriului meu gând - împiedicaseram moartea lui. Chiar dacă asta însemna că avea coșmaruri și încă nu era complet refăcut, dar măcar era în viață.

— Pe bune, Z., încetează, a spus Afrodita. Nu vă apucați să vă învinuiți cu toții. Singura răspunzătoare de moartea lui Jack este Neferet. Noi știm asta, chiar dacă nimeni altcineva nu o știe.

— Acum nu pot să mă gândesc la asta, a spus Damien și, pentru o clipă, chiar mi-a fost teamă că o să leșine. Trebuie să ne ocupăm de Neferet în noaptea asta?

— Nu, am răspuns la repezeală. Nu am de gând să fac așa ceva.

— Însă nu avem cum să-i controlăm acțiunile, a subliniat Afrodita.

— Stark și cu mine o să stăm pe-aproape. Voi, ceilalți, aveți grijă să fiți lângă Zoey și Damien. Nu acționăm noi primii, dar dacă Neferet încearcă să facă rău vreunuia dintre noi, o să fim pregătiți.

— Am văzut-o în fața Consiliului. Nu cred că o să încerce ceva atât de evident ca atacarea lui Z., a spus Stevie Rae.

— Indiferent ce face, o să fim pregătiți, a repetat Stark cuvintele lui Darius.

— Eu n-o să fiu pregătit, a spus Damien. Nu cred că voi mai fi vreodată pregătit să lupt.

L-am luat de mână pe Damien.

— Ei bine, la noapte nici nu va trebui s-o faci. Dacă va fi vreo luptă, va fi dusă de prietenii tăi. Acum, haideți să ne ocupăm de Jack.

Damien a tras aer în piept cu șovăială, a încuviințat din cap și am ieșit împreună din cameră. Încă ținându-l de mână, am condus grupul în jos pe scări, spre sala comună, complet pustie. I-am adresat Zeiței o rugă în minte: Te rog, fă ca toată lumea să fie deja afară. Te rog, arată-i lui Damien cât de iubit a fost Jack.

Am mers de-a lungul aleii care înconjura partea din față a școlii. Știam încotro ne îndreptam. Îmi aminteam prea bine că rugul Anastasiei fusese amplasat în mijlocul curții școlii, chiar în fața Templului lui Nyx.

Pe când mergeam pe alee, mi-a atras atenția un sunet slab și am privit spre banca aflată sub un arbore de Iudeea, nu departe de intrarea școlii. Erik stătea acolo, singur. Își ținea fața în mâini, iar ce auzisem erau suspinele lui.

Capitolul 20

Zoey

Aproape că trecusem de el, când mi-am amintit că, înainte de a se fi Transformat, Erik fusese colegul de cameră al lui Jack. Asta m-a făcut să-mi dau seama că acum nu mai conta ce se întâmplase între mine și el. Astă-seară jucam rolul de Mare Preoteasă pentru Jack și eram sigură că el n-ar fi vrut să-l las pe Erik să plângă acolo, de unul singur.

Pe lângă asta, mi-a venit brusc în minte clipa în care Erik m-a găsit plângând, după primul meu Ritual al Fiicelor Întunericului, care fusese un dezastru. Fusese tare drăguț și atent și mă făcuse să cred că poate eram totuși în stare să controlez nebunia declanșată în școală.

Era rândul meu să-i fac o favoare, îi eram datoare.

L-am strâns de mână pe Damien și i-am făcut pe toți să se oprească.

— Dragule, i-am spus lui Damien, vreau să te duci la rug împreună cu Stark și cu ceilalți. Am ceva de rezolvat, nu durează mult. Și-apoi, din câte am citit despre înmormântările vampirilor, pentru că Jack a fost de fapt Consortul tău, trebuie să petreci câtva timp în meditație înainte de aprinderea rugului. Speram, cel puțin, că Damien avea nevoie de asta.

Ca și cum ar fi răspuns cuvintelor mele, o vampiriță a apărut din întuneric și a venit spre noi din direcția rugului funerar.

— Ai mare dreptate, Zoey Redbird, a confirmat ea.

Împreună cu prietenii mei, am privit-o mirată.

— A, e cazul să mă prezint. Mi-a întins antebrațul, conform tradiționalului salut al vampirilor. Mă numesc Beverly. A făcut o pauză, și-a dres vocea, apoi a reluat. Sunt profesoara Missal. Noua profesoară de vrăji și

ritualuri.

— A, îmi pare bine de cunoștință. I-am răspuns la salut, strângând-o de antebraț. Da, avea un tatuaj complet de vampir - un desen frumos, care-mi amintea de notele muzicale -, dar jur că părea mai tânără decât Stevie Rae. Ăăă, doamnă profesoară Missal, ați vrea să-i conduceți pe Damien și pe ceilalți la rug? Eu mai am ceva de făcut aici.

— Sigur că da. Va fi totul pregătit. S-a întors spre Damien și a spus cu blândețe: Vă rog să mă urmați.

Damien a încuviințat cu voce moale, însă avea o privire lipsită de viață. A urmat-o totuși pe profesoară. Stark a rămas în urmă. Privirea i s-a îndreptat spre umbră și spre banca pe care stătea Erik. Apoi, s-a întors spre mine.

— Te rog, am spus. Trebuie să vorbesc cu el. Ai încredere în mine, OK?

Fața i s-a destins.

— Nu-i nici o problemă, mo bann ri. Înainte de a pomi după Damien, a adăugat încet, cu impecabilul lui accent scoțian: Te-oi aștepta când ai să termini.

— Mulțumesc. Am încercat să-i spun din priviri cât de mult îl iubeam și îi apreciam loialitatea și încrederea.

A zâmbit și s-a îndepărtat împreună cu restul grupului. În afara Afroditei. Și a lui Darius, care se ținea scai de ea, ca o umbră.

— Ce-i? am întrebat.

— Doar nu crezi c-o să te lăsăm singură? a spus Afrodita, dându-și ochii peste cap. Cât de naivă poți fi? Neferet a reușit să-i taie capul lui Jack fără măcar să fie de față. Eu și Darius n-o să te lăsăm singură cât timp îi aduci alinare lui Erik cel Smintit.

M-am uitat la Darius, care însă a clătinat din cap și a spus:

— Îmi pare rău, dar Afrodita are dreptate.

— Puteți măcar să stați mai departe, să nu ne auziți? i-am întrebat exasperată.

— De parcă am vrea să auzim bâzâitul lui Erik! Nici o problemă. Numai să te grăbești. Nu trebuie ca toată lumea să stea după un nemernic, a răspuns Afrodita.

Nici măcar nu m-am mai obosit să oftez și m-am îndepărtat de ei, mergând spre Erik. Pe bune, tipul nici măcar nu știa că eram acolo. Își ținea fața în mâini și plângea. Plângea cu adevărat. Știind ce actor bun era, mi-am dres glasul și m-am pregătit să-i vorbesc cu un ușor sarcasm sau cel puțin cu o agresivitate mascată.

Când a ridicat privirea spre mine, totul s-a schimbat. Avea ochii roșii și umflați. Obrajii îi erau scăldați în lacrimi. Îi curgea nasul. A clipit de câteva ori, ca și când nu ar fi reușit să mă vadă clar.

— Oh, ăăă, Zoey, a rostit, făcând un efort să se adune. Și-a îndreptat spatele și și-a șters nasul cu mâneca. Ăăă, salut, te-ai întors.

— Mda, am aterizat nu cu mult timp în urmă. O să aprind rugul lui Jack. Vrei să vii cu mine?

A izbucnit iar în suspine. Și-a plecat capul și a început să plângă.

Era groaznic.

Pur și simplu nu știam ce să fac.

Jur că am auzit-o pe Afrodita pufnind cu dispreț undeva în depărtare.

— Ascultă. M-am așezat lângă el și l-am bătut pe umăr cu stângăcie. Știu că e îngrozitor. Voi doi ați fost prieteni buni.

Erik a dat aprobator din cap. Mi-am dat seama că se chinuia să se liniștească, așa că am stat lângă el și am trâncănit în timp ce el își sufla nasul și își ștergea fața cu mâneca.

— E tare aiurea. Jack era mult prea drăguț, ca lumea și tânăr, ca să i se întâmple așa ceva. O să ne fie atât de dor de el.

— Neferet a făcut asta. Vorbea încet și am văzut că privea în jur, de frică să nu fie cumva auzit. Nu știu cum. Nici măcar nu știu de ce, dar e mâna ei.

— Mda, am răspuns.

Ne-am privit în ochi.

— Ai de gând să faci ceva în privința asta? a întrebat.

Privirea mi-a rămas la fel de fermă.

— Tot ce-mi stă în putere.

Aproape că a schițat un zâmbet.

— Ei, eu mă mulțumesc cu asta. Și-a șters iar fața și și-a trecut mâna prin păr. Mă pregăteam să plec.

— Ce? am găsit cu cale să întreb.

— Mda, să plec. Să părăsesc Casa Noptii din Tulsa pentru cea din L.A. Vor să merg acolo, la Hollywood.

Trebuia să fiu următorul Brad Pitt.

— Trebuia? Am întrebat, complet nedumerită. Și ce te împiedică?

Încet, Erik a ridicat mâna dreaptă și a întins-o spre mine, cu palma deschisă. Am clipit de câteva ori, fără să înțeleg ceea ce vedeam.

— Da, e chiar ceea ce crezi, a spus el.

— E Labirintul lui Nyx. Bineînțeles că recunoscusem tatuajul în relief, de culoarea Safirului, care îi împodobește palma, dar era ca și cum mintea îmi era mai înceată decât privirea, și nu m-am lămurit decât după ce am auzit din spatele meu vocea Afroditei: La naiba! Erik e un Urmăritor.

Privirea lui Erik s-a mutat de la mine spre Afrodita.

— Acum ești mulțumită? Hai, dă-i drumul și râzi de mine. Știi bine că asta înseamnă că, patru ani de-aici înainte, nu am cum să părăsesc Casa Noptii din Tulsa - trebuie să stau aici și să urmăresc a naibii esență, să fiu nenorocitul care, patru ani de-acum încolo, e de față la însemnarea tuturor puștilor care află că s-ar putea sau nu să moară, dar că, oricum, trebuie să-și schimbe complet viața.

A urmat un moment de tăcere, apoi Afrodita a spus:

— Asta te frământă? Noua ta însărcinare dificilă de Urmăritor? Sau, în realitate, ești poate deranjat de faptul că trebuie să amâni Hollywoodul vreme de patru ani, timp în care, cu siguranță, o să apară „noul Brad Pitt“?

M-am întors și m-am uitat la ea.

— A fost colegul de cameră al lui Jack! Îți amintești cum e să-ți pierzi colegul de cameră? Am văzut cum i s-a mai împlânzit expresia feței, dar tot am clătinat din cap. Nu. Luați-o înainte, tu și Darius. Vin și eu după voi. Pentru că Afrodita încă mai ezita, m-am adresat direct Războinicului ei: ca Marea ta Preoteasă, așa îți poruncesc. Vreau să rămân singură cu Erik. Ia-o pe Afrodita și așteptați-mă la rugul lui Jack.

Darius n-a mai pierdut nici o clipă. A făcut o plecăciune solemnă în fața mea, apoi a luat-o pe Afrodita de braț și, pur și simplu, a tras-o după el. Am oftat adânc și m-am așezat pe bancă lângă Erik.

— Îmi pare rău. Afrodita e bine intenționată, dar așa cum ar spune Stevie Rae, uneori nu-i prea amabilă.

Erik a pufnit plin de dispreț.

— Știu. Am ieșit împreună o vreme, nu-ți amintești?

— Îmi amintesc, am spus încet. Apoi am adăugat: și noi doi am ieșit împreună.

— Mda, a răspuns. Credeam că te iubesc.

— Și eu credeam că te iubesc.

M-a privit.

— Am greșit?

L-am privit și eu. Cu mare atenție. Zeița mea, era un tip tare bine, în genul lui Superman sau Clark Kent. Înalt și brunet, cu ochi albaștri, musculos. Dar era mai mult de-atât. De acord, era autoritar și arogant, însă, undeva în adâncul lui, se afla un tip de-a dreptul cumsecade. Doar că nu eram eu fata potrivită pentru el.

— Da, am greșit, da' nu-i nimic. De curând, mi s-a amintit că-i în ordine să nu fii perfect, mai ales dacă înveți din greșelile tale. Așa că ce-ai zice să învățăm din ale noastre? Cred că, oricum, am putea fi prieteni mai buni.

Buzele lui senzaționale au schițat un zâmbet.

— Se prea poate să ai dreptate, bănuiesc.

— În plus de asta, am spus, înghiontindu-l cu umărul, nu am prea mulți tipi drăguți și hetero ca prieteni.

— Eu sunt drăguț și hetero. Adică, sunt fără discuție hetero și, cum ai spus, destul de drăguț.

— Îhî, așa e, am răspuns. Pe urmă i-am întins mâna. Prieteni?

— Prieteni. Erik mi-a luat mâna într-a lui, apoi, cu un zâmbet dezinvolt, a alunecat grațios de pe bancă într-un genunchi. Domnița mea, să fim prieteni pe veci.

— De acord, am spus, cu respirația întretăiată, căci, indiferent de cât de mult îl iubeam pe Stark, Erik era tare arătos și, pe deasupra, și un actor grozav.

— A făcut o plecăciune și mi-a sărutat mâna. Nu într-un mod neplăcut, cu mesajul „vreau să fii a mea“, ci ca un gentleman de școală veche. Încă în genunchi, a ridicat privirea spre mine și a spus: La noapte, trebuie să spui ceva care să ne insufle speranță și să-l ajute pe Damien, pentru că, în momentul de față, mulți dintre noi plutim în derivă și nu știm ce se întâmplă, iar Damien chiar e dat rău peste cap.

Mi s-a strâns inima.

— Știu.

— Bine. Indiferent ce va fi, am încredere în tine, Zoey.

Am oftat. Din nou.

El a zâmbit și s-a ridicat, trăgându-mă după el.

— Dă-mi voie să te însoțesc la înmormântare.

L-am luat de braț pe Erik și am pășit spre un viitor care întrecea orice închipuire.

Era o priveliște îngrozitoare și incredibil de tristă. Spre deosebire de ultima dată când, la Casa Noptii, fusese aprins un rug pentru un vampir, acum, toată școala era prezentă. Novicii și vampirii formau un cerc uriaș în jurul structurii asemănătoare unei bănci ridicate chiar la mijlocul terenului școlii. Încă mai vedeam iarba pârjolită, mărturie a faptului că, nu cu mult timp în urmă, trupul Anastasiei Lankford fusese mistuit de focul Zeiței exact în același loc. Numai că atunci nu fusese de față întreaga școală pentru a-și arăta respectul față de ea. Prea mulți dintre elevi fuseseră controlați de Kalona - ori, pur și simplu, mult prea speriați. Lucrurile stăteau cu totul altfel în seara asta. Controlul lui Kalona fusese înlăturat, iar Jack avea parte de o ceremonie de bun-rămas demnă de un Războinic.

L-am zărit pe Dragon Lankford chiar înainte de a-mi îndrepta privirea spre rug. Stătea în spatele lui Jack, în umbra celui mai apropiat stejar. Dar umbrele nu-i puteau ascunde durerea. Îi vedeam lacrimile care alunecau încet pe fața lui cu trăsături alese. Prima mea rugă a seriei a fost: Zeiță, ajută-l pe Dragon. E un om așa de bun. Ajută-l să-și găsească liniștea.

Apoi, m-am uitat la Jack.

Ceea ce-am văzut m-a făcut să mă înfior și, în același timp, să zâmbesc printre lacrimi. După cum era obiceiul la înmormântările vampirilor, fusese învelit din creștet până-n tălpi în tradiționalul giulgiu vampiresc, numai că cel al lui Jack era purpuriu. Absolut strălucitor. Absolut splendid. Absolut purpuriu.

— Chiar a făcut-o. Vocea gătită a lui Erik s-a auzit lângă mine. Știam că purpuriu era culoarea lui preferată, așa că m-am dus la magazinul Delfinul de pe strada Utica și am cumpărat o grămadă de cearșafuri purpurii. Pe urmă, i-am spus lui Sapphire de la infirmerie să-i înfășoare pe Jack în ele, deși nu eram convins că avea s-o facă.

M-am întors spre Erik, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz.

— Mulțumesc. Lui Jack iar îi plăcut la nebunie ce-ai făcut. I-ai fost un prieten bun, Erik.

A dat din cap și a zâmbit, fără să scoată un cuvânt, și-am observat că plângea iar. Înainte de a-i urma exemplul și de-a începe să plâng atât de tare, încât să nu mai fiu luată drept Marea Preoteasă a nimănui, mi-am îndepărtat privirea și l-am zărit pe Damien. Era îngenunchiat la căpătâiul rugului lui Jack. Duchess era așezată lângă el, iar Cammy, pisica durdulie, stătea tristă între genunchii lui, făcută ghem. Stark stătea în picioare lângă Duchess și am văzut că o mângâia și șoptea ceva atât câinelui, cât și lui Damien. Lângă Stark stătea Stevie Rae, care plângea încet, cu o față îndurerată. Afrodita era de cealaltă parte a lui Damien, cu Darius lângă ea. Gemenele erau în stânga ei. De ambele laturi ale grupului meu de prieteni foarte buni, ceilalți elevi din școală se înșirau și formau un cerc respectuos în jurul rugului. Mulți dintre novici și vampiri, printre care Lenobia și majoritatea celorlalți profesori, țineau în mână lumânări purpurii. Părea că nu vorbește nimeni în afară de Stark, însă auzeam multă lume suspinând.

Nu era nici urmă de Neferet.

— Poți s-o faci, a șoptit Erik.

— Cum? abia dacă am rostit.

— Așa cum faci de fiecare dată - cu ajutorul lui Nyx, a răspuns el.

— Te rog, ajută-mă, Nyx. Nu pot de una singură, am șoptit. Pe urmă a apărut profesoara Missal, care m-a poftit mai în față. Așa că am înaintat spre Damien, cu pași pe care i-aș fi vrut plini de încredere, ca mersul unei adevărate Mari Preotese adulte.

Stark m-a văzut primul. Când ni s-au întâlnit privirile, n-am zărit în ochii lui nici o urmă de gelozie sau de supărare, chiar dacă știam că Erik se afla exact în spatele meu. Războinicul meu, Paznicul meu, iubitul meu s-a dat la o parte și a făcut o plecăciune ceremonioasă.

— La bună întâlnire, Mare Preoteasă. Vocea i-a răsunat în toată curtea. S-au întors spre mine cu toții și, ca la un semn, întreaga Casă a Noptii s-a plecat în fața mea, recunoscându-mă drept Mare Preoteasă.

Am avut un sentiment pe care nu-l mai simțisem niciodată. Profesori, vampiri de o sută de ani și cei mai tineri novici își aveau cu toții privirile ațintite asupra mea - credeau în mine și se bizuiau pe mine. Pe cât era de înspăimântător, pe atât era de măreț.

Să nu uiți niciodată acest sentiment, mi-a răsunat în minte vocea Zeiței. O adevărată Mare Preoteasă este în același timp modestă și mândră și nu uită nicicând de răspunderea pe care o presupune poziția de conducător.

M-am oprit în fața lui Damien și m-am înclinat în fața lui, cu pumnul strâns în dreptul inimii.

— La bună întâlnire, Damien. Apoi, fără să-mi pese că deviam de la textul ceremonial al înmormântării

vampirilor pe care îl citisem în avion, l-am luat de mâini pe Damien și l-am făcut să se ridice. L-am îmbrățișat și am repetat: La bună întâlnire, Damien.

A scos un suspin. Avea corpul crispat și se mișca încet, ca și cum se temea să nu se spargă în catralioane de bucățele, dar m-a îmbrățișat la rândul lui cu putere. Înainte de a mă îndepărta de el, m-am concentrat și am șoptit: Aerule, vino la Damien al tău. Dă-i seninătate și speranță și ajută-l să treacă cu bine de noaptea asta. Aerul a răspuns pe dată. Mi-a ciufulit părul și ne-a învăluit pe Damien și pe mine. L-am auzit cum a inspirat o dată, iar când a dat afară aerul din piept, a dispărut și o parte din acea crispare puternică. M-am dat mai în spate și l-am privit în ochii triști.

— Te iubesc, Damien.

— Și eu te iubesc, Zoey. Poți începe. A dat din cap și a arătat spre trupul lui Jack, înfășurat în giulgiul purpuriu. Fă ce ai de făcut. Știu că oricum Jack nu e aici. S-a oprit și și-a reținut un suspin, apoi a adăugat: s-ar bucura, totuși, să știe că tu te ocupi de asta.

În loc să izbucnesc în lacrimi și să cad la pământ în băltoaca formată de ele, așa cum aș fi vrut, m-am întors cu fața spre rug și spre Casa Noptii. Am inspirat de două ori, am dat aerul afară din plămâni, iar când am inspirat a treia oară, am șoptit:

— Spiritule, vino la mine. Fă ca vocea mea să fie destul de puternică pentru a fi auzită de toți. Elementul pentru care am cea mai mare afinitate m-a invadat și mi-a dat putere. Când am început să vorbesc, vocea îmi era ca un semnal trimis de Zeiță și a răsunat puternică și înțeleaptă peste întreaga curte a școlii.

— Jack nu este aici. Cu toții înțelegem asta în mintea noastră. Damien tocmai mi-a spus acest lucru, dar astă-seară vreau s-o știți cu toții. Simțeam privirile tuturor ațintite asupra mea și am rostit rar și răspicat cuvintele care îmi veneau în minte și erau inspirate de Zeiță. Am fost în Tărâmul de Dincolo și vă dau cuvântul meu că este la fel de frumos, uluitor și real pe cât vor să și-l imagineze inimile voastre. Jack se află acolo. Nu simte nici o durere. Nu e trist, îngrijorat sau speriat. E cu Nyx, pe pajiștile și în dumbrăvile ei. M-am oprit și am zâmbit printre lacrimile care-mi sclipeau în ochi. Probabil zburdă vesel prin acele pajiști și dumbrăvi. Surprinsă, am auzit chicotitul surprins al lui Damien, urmat de cel al altor novici. Se întâlnește cu alți prieteni, ca Heath al meu, și probabil îi tot dă înainte cu ornamentele. Afrodita a pufnit în râs, iar Erick a chicotit pe înfundate. În clipa asta, nu putem fi alături de el. M-am uitat la Damien. Este greu. Știu că este greu. Dar putem fi siguri că o să-l revedem - în viața asta ori în următoarea. Iar când se va întâmpla asta, indiferent cine sau unde suntem, vă promit că în spiritul, în esența noastră, un lucru va rămâne același: iubirea. Iubirea noastră e încă vie și va trăi de-a pururi. Știu că această promisiune vine chiar de la Zeiță.

Stark mi-a înmănat un băț lung care avea la celălalt capăt înfășurat ceva lipicios. L-am luat, dar, înainte de-a mă îndrepta spre rug, am căutat-o cu privirea pe Shaunee.

— Vrei să mă ajuți? am întrebat-o.

Și-a șters lacrimile, s-a întors cu fața spre sud, a ridicat brațele și, cu o voce amplificată de iubire și de durerea despărțirii, a strigat:

— Focule! Vino la mine! În timp ce-a mers alături de mine spre grămada uriașă de lemne pe care era întins trupul lui Jack, mâinile ei, ridicate deasupra capului, au devenit incandescente.

— Jack Swift, ai fost un băiat deosebit, nespun de bun. Întotdeauna te voi iubi ca pe un frate și ca pe un prieten. Până data viitoare când o să te revăd, la bună întâlnire, la bună despărțire și la bună reîntâlnire. Când am atins rugul cu capătul torței, Shaunee și-a trimis elementul spre ea, făcând-o să ia foc, cu o strălucire nepământească care avea scânteieri galbene și purpurii.

Mă întorsesem spre Shaunee și tocmai îmi deschisese gura să le mulțumesc, ei și elementului ei, când noaptea a fost sfâșiată de strigătul lui Neferet.

— Zoey Redbird! Mare Preoteasă novice! Îți cer să fii martoră!

Capitolul 21

Zoey

Nu mi-a luat prea mult s-o descopăr pe Neferet. Stătea pe scările Templului lui Nyx, undeva la stânga mea. În timp ce toată lumea s-a întors spre ea și a început să şușotească, am simțit cum Stark a venit lângă mine, ca să se poată interpune dintr-o singură mișcare între noi. Am observat-o și pe Stevie Rae. Într-o clipă, a fost și ea lângă mine, de partea cealaltă, iar cu coada ochiului le-am zărit pe Gemene, și chiar și pe Damien. Eram înconjurată de cercul meu de prieteni, al căror gest mă asigura că erau gata să-mi sară în ajutor.

Când Neferet a început să înainteze spre mine, m-am concentrat instinctiv. Probabil a înnebunit complet dacă mi-a cerut să officiez eu ceremonia pentru a mă ataca în fața întregii școli, mi-am spus. Nebună sau nu, asta nu mai avea importanță. Era rea și periculoasă, iar acum venea spre mine, și Nu Aveam de Gând să Fug.

Astfel că următoarele ei cuvinte m-au uluit aproape la fel de mult ca faptele ei.

— Ascultă-mă, Zoey Redbird, Mare Preoteasă novice, și fii martoră. Am greșit față de Nyx, față de tine și față de această Casă a Noptii.

Avea o voce puternică, limpede și frumoasă, ce răsuna ca o muzică în aerul din jurul ei. În ritmul impus de ea însăși, Neferet a început să se dezbrace.

Ar fi trebuit să fie o imagine stânjenitoare sau erotică, dar n-a fost deloc așa. Era pur și simplu ceva frumos.

— V-am mințit, pe tine și pe Zeița mea. Și-a scos cămașa, iar aceasta a fluturat în spatele ei aidoma petalei căzute a unui trandafir. V-am înșelat, pe tine și pe Zeiță, în privința intențiilor mele. Și-a desfăcut fusta din mătase neagră cu care era îmbrăcată și a ieșit din ea ca dintr-un bazin cu apă întunecată. Goală pușcă, s-a îndreptat direct spre mine. Flăcările purpurii și galbene aruncate de rugul lui Jack îi licăreau pe piele, dând impresia că și ea ardea, fără însă a fi mistuită de ele. Când a ajuns la mine, a căzut în genunchi, și-a dat capul pe spate și a deschis brațele, spunând: cea mai mare greșeală a fost că i-am permis unei ființe să mă seducă și să mă îndepărteze de iubirea pentru Zeița mea și a sa Cale. Acum, dezgolită în fața ta, a Casei Noptii căreia îi aparținem și a lui Nyx, cer iertare pentru toate greșelile, căci îmi dau seama că nu mai pot trăi nici o clipă în minciuna asta. Când a terminat de vorbit, Neferet și-a plecat capul și brațele, apoi s-a înclinat în fața mea ceremonios, adânc și cu respect.

În liniștea mormântală care a urmat, în minte mi s-au perindat o groază de gânduri ce se băteau cap în cap: Se prefacă - mi-aș dori să n-o facă - Heath și Jack sunt morți din cauza ei - e o manipuloare de primă clasă. În timp ce încercam să-mi dau seama ce trebuie să fac - și să spun - m-am uitat înjur neputincioasă, în speranța că aș putea primi vreo îndrumare. Gemenele și Damien se holbau la Neferet cu gurile căscate, șocați de-a dreptul. M-am uitat la Afrodita. Și privirea ei era ațintită asupra lui Neferet, însă pe fața ei se citea un dezgust evident. Stevie Rae și Stark se uitau amândoi la mine. Foarte ușor, fără să rostească vreun cuvânt, Stark a clătinat o dată din cap: nu. Mi-am mutat privirea de la el la Stevie Rae, care a șoptit din vârful buzelor: minte.

Cu respirația întretăiată, am aruncat o privire spre cercul desenat de membrii Casei Noptii. Unii mă priveau întrebători, în așteptare, dar majoritatea căscau gura la Neferet plini de oteamă respectuoasă și suspinau, împinși de un amestec de fericire și ușurare.

În clipa aia, în minte mi-a încolțit un gând ce s-a insinuat printre toate celelalte: dacă nu-i accept scuzele, școala se va ridica împotriva mea. Voi părea o puștoaică răzbunătoare, exact așa cum dorește Neferet.

N-am avut de ales. Nu puteam decât să-i răspund la gest, în speranța că prietenii mei aveau destulă încredere în mine încât să știe că puteam deosebi adevărul de manipulare.

— Stark, dă-mi cămașa ta, am spus iute.

N-a avut nici o ezitare. A desfăcut nasturii și mi-a întins-o.

Convinsă că vocea îmi era încărcată încă de forța spiritului, am spus:

— Neferet, eu, una te iert. N-am dorit niciodată să-ți fiu dușman. Și-a ridicat privirea spre mine; ochii ei verzi erau inocenți.

— Zoey, eu...

Am continuat, acoperindu-i vocea melodioasă.

— Dar pot vorbi numai în numele meu. Va trebui să i te adresezi Zeiței pentru a obține iertarea ei. Nyx îți cunoaște inima și sufletul, așa că acolo vei găsi răspunsul ei.

— Atunci îl am deja, iar inima și sufletul îmi sunt pline de bucurie. Mulțumesc, Zoey Redbird, și mulțumesc, Casa Noptii!

Din toate părțile, voci au murmurat „Mulțumim Zeiței!” și „Fie binecuvântată!”. M-am străduit să zâmbesc și m-am aplecat să-i pun cămașa lui Stark în jurul umerilor.

— Ridică-te, te rog. N-ar trebui să stai în genunchi în fața nea.

Neferet s-a ridicat grațioasă și a îmbrăcat cămașa lui Stark, apoi a închis-o cu grijă. Pe urmă, s-a răsucit spre Damien:

— La bună întâlnire, Damien. Îmi permiți să înalț ruga mea către Zeiță pentru spiritul lui Jack?

Damien n-a scos nici un cuvânt. A dat doar din cap; din tristețea și durerea care i se citeau pe față nu mi-am dat seama dacă fusese sau nu convins de spectacolul lui Neferet. Ea a continuat să-și joace magistral rolul.

— Mulțumesc. Neferet a pășit mai aproape de rugul arzător al lui Jack, și-a aplecat capul pe spate și a ridicat brațele. Spre deosebire de mine, nu a vorbit tare, ci extrem de încet pentru a nu fi auzită de nimeni. Ținea fața puțin înclinată într-o parte, așa că i-o vedeam. Avea o expresie senină și sinceră și m-am întrebant cum de e posibil ca cineva atât de corupt să aibă un chip atât de frumos.

Am privit-o cu intensitate, încercând să găsesc o fisură în armura ei, și cred că din cauza asta am văzut tot ce s-a întâmplat în continuare.

Expresia feței lui Neferet s-a schimbat. Încă se uita în sus, însă, cel puțin pentru mine, a fost clar că zărise ceva deasupra noastră.

Apoi, l-am auzit. Un sunet oarecum familiar. Nu l-am recunoscut imediat, deși mi s-a făcut părul de găină. Cu toate astea, nu mi-am ridicat privirea. Am continuat s-o urmăresc pe Neferet. Ceea ce vedea o irita și o îngrijora. Nu și-a schimbat poziția și nu și-a întrerupt „ruga”, dar a privit în toate părțile, ca și cum ar fi verificat dacă mai observase cineva ceea ce tocmai zărise. Am închis ochii, în speranța că dădeam impresia că mă rog, că sunt concentrată în meditație, orice în afară de faptul că o supravegheam. Am așteptat câteva secunde, apoi i-am redeschis încet.

Neferet n-avea nici o treabă cu mine. Se uita fix la Stevie Rae, numai că CBPM a mea nu era conștientă de asta. Stevie Rae, la rândul ei, își ridicase privirea spre cer. Doar că ea nu părea iritată ori îngrijorată - radia pur și simplu, de parcă s-ar fi uitat la ceva care o umplea de o bucurie imensă, de o dragoste imensă.

Derutată, am privit-o iar pe Neferet. O mai urmărea încă pe Stevie Rae, acum cu o altă expresie. Am văzut cum a căscat ochii, parcă înțelegând brusc cum stăteau lucrurile, apoi fața i-a fost invadată de bucuria unei revelații bruște care o mulțumea nespus.

Părea că nu-mi puteam lua ochii de la Neferet, dar, instinctiv, am căutat mâna lui Stark, ca și cum știam că lumea mea era pe punctul de-a exploda; exact în clipa aia, vocea lui Dragon Lankford a fost semnalul care a schimbat totul.

— E un Imitator deasupra noastră! Profesori, apărați-i pe novici! Războinici, la mine!

Din momentul ăla, timpul a luat-o la galop. Stark m-a împins în spatele lui, ridicându-și privirea. L-am auzit înjurând și-am știut că regreta faptul că nu avea la el arcul.

— Du-te în Templul lui Nyx! a strigat Stark acoperind sunetul care vuia deasupra noastră, și m-a și condus în acea direcție.

Peste umărul lui, am văzut nebunia care se declanșase. Unii copii țipau; profesorii își strigau elevii și încercau să-i liniștească; Războinicii Fii ai lui Erebus aveau armele scoase, pregătiți pentru bătălia ce stătea să înceapă. Se agita toată lumea, în afară de Neferet și de Stevie Rae.

Neferet încă se afla lângă flăcările rugului lui Jack și zâmbea, privind-o pe Stevie Rae. Aceasta părea să fie țintuită locului. Se uita spre cer, legănându-și capul fără încetare și plângea cu sughituri.

— Nu, așteaptă, i-am spus lui Stark, apoi l-am ocolit, ca să nu mă mai împingă spre templu. Nu pot pleca. Stevie Rae e...

— Cazi din cer, bestie blestemată!

Am fost întreruptă de strigătul lui Neferet. Își ridicase și își deschisese brațele, cu degetele rășchirate ca și cum ar fi încercat să apuce ceva din aer.

— Vezi? m-a întrebant iute Stark, în timp ce privea spre cer.

— Ce? Ce să văd?

— Tentaculele negre și lipicioase ale Întunericului. S-a strămbat îngrozit. Se folosește de ele. Iar asta înseamnă că a spus minciuni sfruntate când a cerut să fie iertată, a adăugat el încruntat. În mod clar e încă aliată cu Întunericul.

Pe urmă nu a mai fost timp pentru alte cuvinte, pentru că un Imitator a căzut din cer cu un țipăt înfiorător și a aterizat chiar în mijlocul curții.

L-am recunoscut imediat. Era Rephaim, fiul preferat al lui Kalona.

— Omoară-l! a poruncit Neferet.

Dragon Lankford nu avea nevoie de ordin. Pornise deja. Cu spada sclipind în lumina focului, s-a pogorât asupra Imitatorului de Corbi ca un zeu răzbunător.

— Nu! Nu-i face rău! a urlat Stevie Rae și s-a repezit între Dragon și creatura căzută.

Ținea brațele ridicate, cu palmele în afară, și căpătase o aură verde, ca și cum corpul i s-ar fi acoperit brusc cu mușchi fluorescent. Dragon s-a izbit de strălucitoarea barieră verde și a fost trimis înapoi, ca după impactul cu o minge de cauciuc uriașă. Era ceva înfricoșător și fascinant în același timp.

— La naiba, am murmurat, deja îndreptându-mă spre Stevie Rae. Aveam o bănuială neplăcută în legătură cu ce se întâmpla. Foarte neplăcută.

Stark nu a încercat să mă oprească. A spus doar:

— Stai aproape de mine și departe de scorpia aia.

— Stevie Rae, de ce-i iei apărarea? Sunteți aliați? Neferet stătea lângă Damien, care se ridicase în picioare și tremura pur și simplu, încercând din răspuțeri să se abțină să nu se repeadă iar asupra lui Stevie Rae. Neferet vorbea cu uimire în glas, însă ochii îi scăpărau amenințător, ca ai unei pisici în fața căreia Stevie Rae juca rolul șoarecelui prins în cursă.

Stevie Rae nu a luat în seamă vorbele lui Neferet. L-a privit pe Dragon și a spus:

— Îți dau cuvântul meu că nu-i aici ca să facă rău cuiva.

— Eliberează-mă, Cea Roșie. Imitatorul de Corbi a vorbit tocmai când eu ajunsesem la Dragon și la Neferet. Se ridicase și el în picioare, iar asta m-a surprins, căci păruse să fi murit în cădere. Când colo, singura dovadă a vreunei vătămări era tăietura adâncă la un biceps tulburător de omenesc, tăietură din care tocmai începea să curgă sânge. Se îndepărta încet de Stevie Rae, însă în jurul lor se formase o ciudată sferă verde, care nu-l lăsa să meargă prea departe de ea.

— N-are nici un rost, Rephaim. N-o să mai mint și n-o să mă mai prefac. Stevie Rae s-a uitat spre Neferet și spre mulțimea de novici și profesori care se opriseră din fugă și acum o priveau, cu fețe pe care se citeau șocul și groaza. Apoi, ridicându-și bărbia cu hotărâre, Stevie Rae și-a întors ochii spre Imitator. Nu sunt o actriță atât de bună. Nici măcar nu-mi doresc asta.

— N-o face.

Vocea Imitatorului de Corbi m-a uluit. Nu pentru că suna a voce omenească. Îl mai auzisem și altădată și știam că vorbea ca un tip oarecare atunci când furia nu-l făcea să șuiere. Ce m-a uluit a fost tonul lui. Părea speriat și foarte, foarte abătut.

— Am făcut-o deja, a răspuns Stevie Rae.

Atunci am fost, în sfârșit, în stare să vorbesc.

— Ce naiba se întâmplă, Stevie Rae?

— Îmi pare rău, Z. Am vrut să-ți spun. Chiar am vrut. Numai că n-am știut cum. Privirea lui Stevie Rae mă implora să înțeleg.

— Ce anume n-ai știut cum să-mi spui?

Abia atunci m-am dumerit - mirosul sângelui Imitatorului de Corbi. Înflorată, l-am recunoscut. Îl simțisem și la Stevie Rae și mi-am dat seama despre ce vorbea, ce anume încercase să-mi spună.

— Te-ai impregnat cu creatura aia. Cuvintele erau în mintea mea, însă Neferet a fost cea care le-a spus cu voce tare.

— Oh, Zeiță, nu, Stevie Rae, am spus, cu buzele reci și amorțite. Nevenindu-mi să cred, continuam să clatin din cap, ca și cum negarea ar fi anulat acel coșmar.

— Cum? cuvintele păreau smulse din ființa lui Dragon.

— N-a fost vina ei, a spus Imitatorul de Corbi. Eu port toată răspunderea.

— Să nu mi te adresezi, monstrule. Tonul lui Dragon era nemilos.

Privirea ușor înroșită a Imitatorului de Corbi a trecut de la Maestrul Sabiei la mine.

— Să n-o condamni, Zoey Redbird.

— De ce-mi vorbești? i-am strigat. Clătinând încă din cap, m-am uitat la Stevie Rae. Cum de-ai acceptat așa ceva? am întrebat, apoi am tăcut brusc, căci mi-am dat seama ce mult semănăm cu mama mea.

— La naiba, Stevie Rae, știam eu că se întâmplă ceva ciudat cu tine, da' habar n-aveam că e ceva chiar atât de serios, a spus Afrodita, venind în spatele meu.

— Trebuia să spun io ceva, s-a auzit Kramisha de unde stătea, câțiva metri mai încolo, lângă Gemene și Damien, care se uitau neîncredători când la Stevie Rae, când la Imitator. Știam io că poeziile despre monstru și despre tine erau destul de rele, da' nu știam că trebuia să le iau ca atare.

— Din cauza alianței dintre cei doi, Întunericul a întinat deja școala, a rostit solemn Neferet. Această creatură poartă, probabil, răspunderea pentru moartea lui Jack.

— Astea-s tâmpenii! a strigat Stevie Rae. Tu l-ai omorât pe Jack ca sacrificiu adus Întunericului care ți-a dat controlul asupra sufletului lui Kalona. Tu știi asta. O știi și eu. Rephaim o știe, la rândul lui. Asta-i motivul pentru care se afla acolo sus, urmărindu-te de la distanță. Voia să se asigure că în noaptea asta nu vei pricinui un rău prea mare.

Am urmărit cum Stevie Rae o înfrunta pe Neferet și am recunoscut forța și disperarea pe care le încerca CBPM a mea, pentru că le simțisem, la rândul meu, când mă ridicasem și eu împotriva lui Neferet - mai ales atunci când fusesem singură împotriva ei, iar o școală întreagă de vampiri și de novici habar nu avuseseră că era oricum, numai perfectă nu.

— I-a sucit complet mințile, s-a adresat Neferet mulțimii, care se adunase iarăși. Ar trebui să fie amândoi nimiciți pe loc.

Am simțit un nod în stomac; cu siguranța pe care mi-o dădea numai gândul că sunt îndrumată de Zeiță, am știut că trebuia să acționez.

— De ajuns! În timp ce Stark se agita nervos lângă mine, cu privirea ațintită asupra omului-pasăre, m-am apropiat de Stevie Rae. Cred că-ți dai seama ce încurcate sunt lucrurile?

— Da.

— Chiar te-ai impregnat cu el?

— Da, a spus ea cu hotărâre.

— Te-a atacat cumva? am întrebat, încercând să mă lămuresc.

— Nu, Z., dimpotrivă. Mi-a salvat viața. De două ori.

— Binenteles că a făcut-o. Ești înhăitată cu creatura asta și aliată a Întunericului! Neferet s-a întors spre vampiri și novici.

Aura verde din jurul lui Stevie Rae și-a intensificat strălucirea odată cu vocea ei, acum mai puternică.

— Rephaim m-a salvat de Întuneric. Cu ajutorul lui am supraviețuit când am invocat, din greșeală, taurul alb. Dacă majoritatea celor de aici nu-și dau seama ce urzești, nu uita că eu știu. Văd tentaculele Întunericului care îți îndeplinesc poruncile.

— Pari să fii la curent cu subiectul ăsta, a spus Neferet.

— Cum să nu fiu, a răspuns înfuriată Stevie Rae. Înainte de sacrificiul Afroditei am fost sub dominația Întunericului. O să recunosc mereu acest lucru; tot așa cum o să aleg întotdeauna Lumina.

— Chiar așa? Neferet avea un zâmbet înfumurat. Asta faci când alegi creatura asta? Alegi Lumina? Imitatorii sunt rodul furiei, al violenței și al urii. Trăiesc în slujba morții și a distrugerii. Cel de aici a ucis-o pe Anastasia Lankford. Cum poți confunda așa ceva cu Lumina și Calea Zeiței?

— A fost o greșeală. Rephaim nu-i vorbea lui Neferet. Se uita țintă la Stevie Rae. Ceea ce am fost înainte de-a te cunoaște a fost o greșeală. Apoi m-ai găsit și m-ai scos din locul întunecat în care mă aflam. Mi-am ținut răsuflarea când Imitatorul de Corbi a atins obrazul lui Stevie Rae încet și cu blândețe, ștergându-i o lacrimă. Te-ai purtat cu mine cu bunătate și, preț de o clipă, am știut ce-nseamnă fericirea. Pentru mine e de ajuns. Eliberează-mă, Stevie Rae, Cea Roșie a mea. Lasă-i să-și abată răzbunarea asupra-mi. Poate că, așa, Nyx o să aibă milă de spiritul meu și o să-mi dea voie să intru pe tărâmul ei, unde, cândva, o să te revăd.

Stevie Rae a clătinat din cap.

— Nu. Nu pot. Nu vreau. Dacă eu sunt a ta, și tu ești al meu. Nu te las să pieri fără luptă.

— Asta înseamnă că vei lupta pentru el împotriva prietenilor tăi? i-am strigat, cu sentimentul că toate o luaseră razna.

Stevie Rae m-a privit, calmă. I-am citit în ochi răspunsul, înainte ca ea să-l rostească, cu o voce tristă, dar fermă:

— Dacă trebuie, o voi face. Apoi, a spus un lucru - singurul lucru - care, în sfârșit, a lămurit toată nebunia aia și mi-a schimbat complet perspectiva. Zoey, tu ai fi luptat împotriva oricui pentru a mă apăra când eram sub influența Întunericului, chiar dacă nu știai sigur dacă aveam să mai fiu vreodată eu însămi. El e deja Transformat, Z. S-a îndepărtat de Întuneric. Cum aș putea proceda altfel?

— Arătarea aia mi-a omorât partenera! a tunat Dragon.

— Pentru asta și pentru multe alte crime, trebuie să moară, a spus Neferet. Stevie Rae, dacă alegi să fii de partea aceluia monstru, atunci alegi să fii împotriva Casei Noptii și meriți să pieri odată cu el.

— Nu, stați puțin, am spus. Nu trebuie să vedem tot timpul lucrurile doar în alb și negru, uneori există mai multe răspunsuri corecte. Dragon, știu că pentru tine e îngrozitor ce se întâmplă, dar eu spun să stăm o clipă și să reflectăm. Nu pot crede că ai fi gata s-o ucizi pe Stevie Rae.

— Dacă e de partea întunericului, merită aceeași soartă ca această creatură, a spus Neferet.

— Mai scutește-mă. Tocmai ai recunoscut că ai fost de partea Întunericului, iar Zoey ți-a iertat alegerea, a intervenit Afrodita. Nu spun că-mi convine ciudățenia asta cu Stevie Rae și băiatul-pasăre, dar de ce iertarea ta e posibilă, iar a lor, nu?

— Pentru că eu nu mai sunt sub influența Întunericului, întruchipat de tatăl acestei creaturi, a spus mieroasă Neferet. Nu mai sunt aliata lui. Să vedeam dacă și creatura asta poate spune același lucru. L-a privit pe Imitator. Rephaim, juri că nu mai ești fiul tatălui tău? Că nu mai ești aliat cu el?

De data asta, Rephaim i s-a adresat direct lui Neferet.

— Numai tatăl meu este cel care mă poate elibera de îndatoririle față de el.

Am zărit înfumurarea care s-a așternut pe chipul lui Neferet.

— I-ai cerut lui Kalona să te elibereze?

— Nu. Rephaim și-a mutat privirea de la Neferet la Stevie Rae. Te rog să înțelegi.

— Înțeleg, crede-mă, i-a răspuns ea. Apoi, i-a strigat lui Neferet: nu i-a cerut lui Kalona să-l elibereze pentru că nu vrea să-și trădeze tatăl!

— Motivele pentru care a ales Întunericul nu sunt importante, a spus Neferet.

— Dimpotrivă, eu cred că ei sunt, am intervenit. Ar mai fi ceva, vorbim despre Kalona de parcă ar fi aici. Nu trebuia să fie izgonit de lângă tine?

Neferet și-a întors spre mine privirea verde și rece.

— Nemuritorul nu se mai află alături de mine.

— Din cele spuse, s-ar zice că-i tot aici, în Tulsa. Dacă e surghiunit, ce mai caută aici? Ăăă, Rephaim, am spus, bâlbâindu-mă când i-am rostit numele. Era tare ciudat să-i vorbesc arătării ca unui tip obișnuit. Tatăl tău se află în Tulsa?

— N-nu pot vorbi despre tatăl meu, a spus el cu ezitare.

— Nu-ți cer să-i vorbești de rău, nici să ne divulgi locul precis în care se află, am explicat. Am fost surprinsă să-i citesc chinul în ochii înroșiți.

— Îmi pare rău. Nu pot.

— Vedeți! Nu vrea să vorbească despre Kalona; nu vrea să se ridice împotriva lui, a răsunat vocea lui Neferet. Pentru că Imitatorul de Corbi se află aici, știm că, dacă nu e deja în Tulsa, Kalona e în orice caz în drum spre oraș. Așa că, atunci când o să atace școala, căci precis o s-o facă, tu vei fi din nou de partea lui și vei lupta împotriva noastră.

Rephaim și-a întors privirea purpurie spre Stevie Rae. I-a spus cu o voce plină de deznădejde:

— Nu-ți voi face rău, dar e tatăl meu și...

Neferet a intervenit:

— Dragon Lankford, ca Mare Preoteasă a Casei Noptii, îți poruncesc să o aperi. Ucide-l pe acest Imitator netrebnic și pe oricine care ar dori să-i stea alături.

Am văzut cum Neferet a ridicat mâna și a făcut un semn din încheietură spre Stevie Rae. Sfera strălucitoare și verde care îi înconjurase pe ea și pe Imitator a tremurat, iar Stevie Rae a scos un geamăt. S-a albit la față și și-a dus mâinile la stomac, de parcă i s-ar fi făcut rău.

— Stevie Rae? Am vrut să pornesc spre ea, dar Stark m-a prins de mână și m-a reținut.

— Neferet se folosește de întuneric, a spus. N-ai cum să intervii între ea și Stevie Rae - o să te secere.

— Întunericul? Vocea lui Neferet a răsunat, plină de forță. Nu mă folosesc de Întuneric. Mă folosesc de răzbumarea dreaptă a unei zeițe. Doar ea îmi poate permite să îndepărtez această barieră. Dragon! Arată-i acestei creaturi care sunt consecințele faptului că s-a ridicat împotriva Casei Noptii, care îmi aparține.

Stevie Rae a gemut din nou și a căzut în genunchi. Aura verde a pierit. Rephaim s-a aplecat deasupra lui Stevie Rae, așa că spatele lui era expus și vulnerabil în fața sabiei lui Dragon.

Am ridicat mâna care nu-mi era imobilizată de Stark, dar ce urma să fac? Să-l atac pe Dragon? Să-l salvez pe Imitatorul de Corbi care îi omorâse partenera? Eram împietrită. Nu voiam să-l las pe Dragon s-o rănească pe Stevie Rae, dar nu pe ea o ataca - ci pe dușmanul nostru, un dușman cu care CBPM a mea se Impregnase. Am avut impresia că privesc unul din filmele alea violente, în așteptarea scenelor de măcel, în care sunt tăiate capete și membre, numai că, acum, toate se întâmplau de-adevăratelea.

S-a auzit un șuierat puternic, aidoma unei rafale de vânt controlate, apoi Kalona a căzut din cer și a aterizat între fiul lui și Dragon. Ținea în mână acea înfricoșătoare sulită neagră, cea care apăruse în Tărâmul de Dincolo, cu ajutorul căreia a parat lovitura Maestrului Sabiei cu atâta putere, încât l-a doborât pe Dragon în genunchi.

Fiii lui Erebus au intrat în acțiune. Vreo cincisprezece dintre ei s-au repezit să-și apere Maestrul Sabiei. Kalona se zărea doar ca o formă neclară, aducătoare de moarte, dar până și lui îi era greu să țină piept atâtor Războinici.

— Rephaim! Fiule! i-a strigat Kalona. Vino la mine! Apără-mă!

Capitolul 22

Stevie Rae

— Nu cumva să omori pe cineva! strigă Stevie Rae când Rephaim culese sabia căzută a unui Fiu al lui Erebus.

El o privi și îi șopti:

— Obligă-l pe Kalona să acționeze împotriva dorințelor lui Neferet. Numai așa se poate rezolva totul. Apoi, alergă să îndeplinească porunca tatălui său.

Să-l oblig pe Kalona să acționeze împotriva lui Neferet? Ce vrea să spună Rephaim? Kalona nu e controlat de ea? Stevie Rae se chinui să se ridice, dar acele înfricoșătoare tentacule negre nu numai că-i sfârtecaseră pavăza oferită de pământ, ci o lăsaseră și fără strop de putere. Se simțea slăbită și amețită, cu o puternică senzație de vomă.

Pe urmă, Zoey se apropie, ghemuindu-se lângă ea, cu Stark care stătea de pază în fața lor, așezat ca un scut între ele și băătălia sângeroasă care îi opunea pe Fiii lui Erebus lui Kalona și lui Rephaim. Stevie Rae își ridică privirea exact când în mâna lui apăru o sabie uriașă. O apucă de încheietură pe Zoey.

— Nu-l lăsa pe Stark să-l rănească pe Rephaim! o imploră Stevie Rae pe CMBP a ei. Zoey o privi drept în ochi. Te rog, îi mai spuse. Ai încredere în mine.

Zoey încuviință cu o mișcare a capului, apoi îi strigă Războinicului ei:

— Nu-l răni pe Rephaim.

Stark întoarse capul, deși continua să urmărească lupta.

— Ba sigur că o să-l rănesc, dacă o să te atace, răspunse.

— N-o s-o facă, îi spuse Stevie Rae.

— Eu n-aș fi chiar așa de sigură, spuse Afrodita, care alergă spre ele, în timp ce Darius, cu spada trasă, i se alătură lui Stark, întărind bariera care le apăra pe preteșele lor de pericol. Cap sec, de data asta chiar ai făcut-o de oaie.

— Din păcate, trebuie să fiu de acord cu Afrodita, spuse Erin.

— Chiar trebuie, căci are dreptate, o completă Shaunee.

Cu o înfățișare firoasă, Damien îngenunche de cealaltă parte a lui Stevie Rae.

— O să ne ocupăm de Stevie Rae mai târziu. Deocamdată, să vedem cum putem scăpa de toată nenorocirea asta, spuse el.

— Nu înțelegi, îi spuse Stevie Rae, cu ochii plini de lacrimi. Nu vreau să scap, iar singura nenorocire e faptul că ați aflat în felul ăsta despre Rephaim, și nu de la mine.

Damien stătu ceva timp să o privească, înainte de-a răspunde:

— A, înțeleg ce vrei să spui, pentru că am aflat multe lucruri despre dragoste, înainte să o pierd.

Până să apuce Stevie Rae să răspundă, atenția le fu atrasă de strigătul de durere al unuia dintre Războinicii Fii ai lui Erebus. Kalona tocmai îi străpunsese coapsa cu sulița, și tânărul Războinic se prăbușise, dar fusese la fel de repede luat la o parte și înlocuit cu un altul, astfel că cercul morții se închisese la loc în jurul ființelor înaripate.

Luptau spate în spate. Privind cum Războinicii Casei Noptii atacă neobosit, Stevie Rae se simți copleșită de durere. Perfect armonizați și sincronizați, Kalona și Rephaim se completau reciproc. O parte din mintea lui Stevie Rae înregistra frumusețea dansului mortal încins între Războinici și ființele înaripate - lupta avea o grație și o simetrie ce inspirau respect. Dar restul minții ei dorea să-i strige lui Rephaim: Fugi! Zboară cât mai departe! Pleacă de-aici! Salvează-te!

Un Războinic fandă cu sabia spre Rephaim, care reuși să pareze în ultima clipă. Slăbită, speriată și aproape înfrântă de teribila spaimă provocată de faptul că nu știa ce avea să li se întâmple nici ei, nici lui, Stevie Rae avu nevoie de mai mult timp decât de obicei ca să-și dea seama ce făcea de fapt Rephaim sau, mai degrabă, ce nu făcea. Iar când își dădu seama, Stevie Rae simți cum îi renaște speranța.

— Zoey, spuse și se încleștă de mâna prietenei ei, fără să piardă lupta din ochi. Urmărește-l pe Rephaim. Nu atacă. Nu rănește pe nimeni. Se apără numai.

Zoey tăcu, urmărind lupta, apoi spuse:

— Ai dreptate. Stevie Rae, ai dreptate! Nu atacă.

Mândria pentru Rephaim o simți ca pe-o durere în piept, de parcă inima i se zbătea să se elibereze din strânsoarea coastelor. Războinicii atacau fără oprire, cu gânduri brutale și ucigașe. Kalona continua să-i rănească, să-i mutilizeze și chiar să-i omoare. Rephaim se apăra doar - bloca loviturile, fenta și fanda, însă nu rănea pe nici unul dintre Războinicii care, în mod evident, încercau să-l omoare.

— Are dreptate, spuse Darius. Imitatorul de Corbi luptă în defensivă.

— Nu-i slăbiți! Omorâți-i! strigă Neferet. Stevie Rae își mută o clipă privirea de la Rephaim la Neferet. Aceasta părea îmbătată de putere și se desfăta urmărind violența și dezastrul care i se arătau în fața ochilor. Cum de nu observa nimeni altcineva Întunericul dezgustător care pulsa și se strecura pe lângă ea, cuprins de frenezie, încolăcindu-i-se în jurul gleznelor, mângâindu-i corpul și hrănindu-se din puterea ei, tot așa cum Neferet, la rându-i, se hrănea din moartea și din distrugerea ce-o înconjurau?

Războinicii Fii ai lui Erebus își întehiră atacul, sub comanda unui Dragon Lankford răzbunător.

— Trebuie să-i pun capăt, spuse Stevie Rae, mai mult pentru sine decât ca să fie auzită. Înainte ca lucrurile să meargă prea departe și ca el să fie nevoit să omoare pe cineva, trebuie să opresc lupta.

— Nu ai cum s-o oprești, spuse încet Zoey. Cred că Neferet a pus totul la cale de la bun început. Probabil Kalona e aici din porunca ei.

— Kalona, poate, dar nu și Rephaim, spuse apăsător Stevie Rae. El a venit să se asigure că nu mi se întâmplă nimic, și de asta n-am de gând să-l las baltă.

În timp ce privea bătălia cea sângeroasă, Stevie Rae își închipui că e un copac - un stejar uriaș și puternic - și că picioarele ei sunt rădăcini care se afundă tot mai mult în inima pământului. Atât de mult, încât nu pot fi atinse de tentaculele lipicioase ale Întunericului, aflate în slujba lui Neferet. Apoi, își închipui că își extrage forța din spiritul pământului - bogat, fertil și puternic. Trupul îi fu invadat de esența pură a acestuia. Stevie Rae se ridică în picioare. Îndepărtă mâna lui Zoey, moment în care își zări propria mână. Irradia o lumină verde blândă, bine cunoscută. Porni spre Rephaim.

— Stai nițel, încotro? o întrebă Stark. Lângă el, masivul Darius îi tăie calea.

— Mă duc să dansez cu fiarele, așa că o să mă uit sub masca lor. Citatul din poezia Kramishei îi veni în minte ca într-un vis.

— Ești dusă de-a binelea, nu-i așa? spuse Afrodita. Trebuie să stai aici, departe de toată nebunia aia.

Stevie Rae nu o luă în seamă pe Afrodita și îi înfruntă pe cei doi Războinici:

— Sunt impregnată cu el. M-am hotărât. Dacă vreți să vă luptați cu mine, n-aveți decât, eu tot mă duc la Rephaim.

— Nimeni nu are de gând să se lupte cu tine, Stevie Rae, răspunse Zoey. Lăsați-o să plece, le spuse apoi lui Stark și Darius.

— Am nevoie de tine, îi spuse Stevie Rae lui Zoey. Dacă ai încredere în mine, însoțește-mă și oferă-mi ajutorul spiritului.

— Nu! Nu poți fi implicată în așa ceva, o atenționează Stark pe Zoey.

Zoey îi zâmbi.

— Deja ne-am implicat în lupta cu Kalona și am învins, nu-ți amintești?

Stark pufni:

— Mda, după ce-am murit eu.

— Fii liniștit, Paznicule. La nevoie, o să te salvez din nou. Zoey se întoarse spre Stevie Rae. Spuneai că Rephaim ți-a salvat viața?

— De două ori, și pentru asta a trebuit să înfrunte Întunericul. Există bunătate în sufletul lui Rephaim. Îți dau cuvântul meu că așa e, Z. Te rog, te implor, ai încredere în mine.

— Am încredere în tine. Întotdeauna o să am, răspunse Zoey. O însoțesc pe Stevie Rae, îl anunță pe Stark, care nu se arătă prea bucuros la aflarea veștii.

— Și eu, spuse Damien, care se oprise din plâns. Dacă ai nevoie de aer, va fi gata să te ajute. Încă mai cred în dragoste.

— Nu mă omor după pasărea aia, da' aerul nu merge nicăieri fără foc, spuse Shaunee.

— Ai dreptate, Geamăno, se auzi și Erin.

Stevie Rae îi privi în ochi, pe rând.

— Mulțam tuturor. Nici nu știți ce mult înseamnă asta pentru mine.

— La naiba. Să mergem să-l salvăm pe păsăroiul ăla neatrăgător și-apoi cap sec poate trăi nefericită până la adânci bătrâneți, spuse și Afrodita.

— Da, s-o facem, dar să scoți din fraza aia cele două ne-uri, răspunse Stevie Rae.

Flancată de Stark și de Darius, înaintă, conducând cercul format în jurul ei. Canalizând încă forța pământului, pași fără ezitare spre sângeroasa scenă a dezastrului, încercând să ajungă cât mai aproape de Rephaim.

— Nu! strigă el, când o zări. Nu te apropia!

— Ba bine că nu! Stevie Rae se uită spre Damien. E timpul să arătăm ce putem. Invocă aerul!

Damien privi spre răsărit.

— Aerule, am nevoie de tine. Vino la mine! Vântul se învolbură în jurul lor, fluturându-le părul.

Stevie Rae se uită întrebătoare la Shaunee, care-și dădu ochii peste cap, dar privi spre sud și spuse:

— Focule, vino și pârjolește, dragule! Când focul se alătură aerului, fără nici un îndemn, Erin privi spre vest și spuse:

— Apă, vino și intră în cerc! Simțiră pe fețe atingerea ploilor rezezi de primăvară.

Imediat ce apa li se alătură, Stevie Rae privi spre nord și spuse:

— Pământule, ești deja alături de mine. Te rog să intri și tu în cerc. Simți și mai puternică legătura dintre ea și pământ, sub forma acelor rădăcini. Stevie Rae știu că semăna cu un far care strălucea cu o lumină verzulie, ca mușchiul copacilor.

De lângă ea, Zoey spuse:

— Spiritule, te rog să ne completezi cercul.

Stevie Rae fu copleșită de o minunată stare de bine, pe care o purtă cu sine când ieși din mijlocul grupului, pe post de avangardă. Cu forța dobândită de la elementul ei, ridică brațele, canaliză puterea eternă și înțeleaptă a copacilor și rosti:

— Pământule, ridică o barieră care să oprească această luptă. Te rog. Arată cu degetul spre grupul de războinici.

— Aerule, ajut-o, spuse Damien.

— Focule, înflăcăreaz-o, adăugă Shaunee.

— Apă, susține-o, spuse Erin.

— Invadează-i trupul, spiritule, spuse și Zoey.

Stevie Rae simți un val de energie care veni spre ea din cercul de pământ din jur, îi urcă prin picioare și-i ajunse în mână. Ca niște lăstari de viță, tendoane verzi răsăriră din pământ și țesură în jurul lui Rephaim și al lui Kalona un fel de cușcă, punând capăt luptei.

Își întoarseră cu toții privirile spre ea.

— Ei, acum e mai bine. Acum putem să descâlcim povestea asta, spuse Stevie Rae.

— Prin urmare, Zoey, tu și ai tăi ați hotărât, la rândul vostru, să vă aliați cu Întunericul, rosti Neferet.

Înainte ca Zoey să apuce să răspundă, Stevie Rae spuse: - Neferet, asta-i o tâmpenie cât toate zilele. Z. tocmai s-a întors din Tărâmul de Dincolo, unde a petrecut ceva timp alături de Nyx. Acolo a reușit să-l facă praf pe Kalona și să-și aducă teafăr înapoi Războinicul - iar asta n-a mai reușit nici o altă Mare Preoteasă până acum. N-aș zice că e făcută pentru Întuneric. Neferet deschise gura să răspundă, dar Stevie Rae o întrerupse. Nu! Mai am să-ți spun un singur lucru - nu contează pe cine duci cu preșul, să știi că eu n-o să cred niciodată că te-ai schimbat. Ești o mincinoasă și nu ai absolut nici o urmă de bunătate în tine. Am văzut taurul alb și cunosc Întunericul cu care complotezi; știu cât de scrântită ești. La naiba, Neferet, chiar în momentul ăsta văd cum se preling pe lângă tine cheștiile alea negre. Așa că. Dispari. Naibii. De-aici.

Îi întoarse spatele lui Neferet și își concentră atenția asupra lui Kalona. Deschise gura, dar, brusc, cuvintele îi pieriră. Nemuritorul înaripat părea un zeu răzbunător. Pieptul lui dezvelit era stropit de sânge, iar de pe sulița neagră se prelingea sânge care începea să se închege. Ochii chihlimbarii străluceau, privind-o cu un amestec de batjocură și dispreț.

Cum de mi-am închipuit să aș putea să-l înfrunt? țâșni un strigăt în mintea lui Stevie Rae. E prea puternic, iar eu nu reprezint nimic - absolut nimic...

— Dă-i forță, spiritule, ajunse la ea șoapta lui Zoey, purtată de vântul invocat de Damien.

Privirea lui Stevie Rae reuși să se desprindă de Kalona și-o întâlni pe-a lui Zoey. CMBP a ei zâmbi:

— Mergi mai departe. Termină ce-ai început. O poți face. Stevie Rae simți un val de recunoștință. Când își întoarse ochii spre Kalona, își adună forța din rădăcinile care, în imaginația ei, o legau de elementul său; cu acea forță și cu ajutorul prietenilor, duse la bun sfârșit ceea ce începuse.

— Toată lumea știe că, pe vremuri, ai fost Războinicul lui Nyx, dar că acum te afli aici pentru că ceva a dat lucrurile peste cap, spuse ea cu un calm desăvârșit; asta înseamnă că tu ai făcut niște greșeli. Mai înseamnă și că, deși ai devenit rău, pe vremuri ai știut ce-i aia onoare, loialitate, poate chiar dragoste. Așa că trebuie să-ți spun ceva despre fiul tău și vreau să mă ascuți. Nu știu de ce sau cum de s-a întâmplat, dar îl iubesc și cred că și el mă iubește. Aici se opri și privi în ochii lui Rephaim.

— Așa e, rosti el limpede și răspicat, pentru ca vocea lui să ajungă la toți cei care-i priveau. Te iubesc, Stevie Rae.

Ea profită și-i trimise un zâmbet plin de mândrie, bucurie și mai ales de dragoste. Apoi, reveni la Kalona.

— Da, e ciudat. Nu, nu o să fie o relație normală și numai Zeița știe că o să avem de rezolvat o mulțime

de probleme cu prietenii mei, însă cel mai important lucru e următorul: pot să-i ofer lui Rephaim bunătațe și o viață plină de liniște și de fericire. Dar o pot face numai dacă mai întâi o să faci tu ceva. Trebuie să-l eliberezi, Kalona. Trebuie să-l lași să aleagă singur dacă rămâne cu tine sau merge pe altă cale. O să-mi asum un risc și o să cred cu toată convingerea mea că, undeva în adâncul tău, mai există o urmă din Războinicul lui Nyx și că acel Kalona, care a apărut-o pe Zeița noastră, va face ceea ce trebuie. Te rog, măcar pentru o clipă, fii din nou acel Kalona.

Tăcerea prelungă, așternută în timp ce Kalona o privea pe Stevie Rae fără să clipească, fu spartă de vocea lui Neferet, disprețuitoare și arogantă.

— Să terminăm odată cu farsa asta de doi bani. Mă ocup eu de bariera vegetală.

Dragon, îndreaptă-ți răzbunarea asupra Imitatorului de Corbi. Iar ție, Kalona, îți poruncesc să piei de lângă mine, ca mai devreme. Nu s-a schimbat nimic între noi. În timp ce Neferet vorbea, Stevie Rae o urmărea cum, din umbrele aflate peste tot în jurul lor și din propriul ei trup, aduna tentacule negre și șerpuitoare care, acum, păreau să-i stea mereu aproape.

Stevie Rae se pregăti. Urma să fie îngrozitor, dar era hotărâtă să nu dea înapoi, iar asta însemna să înfrunte iar Întunericul.

Numai că, exact în clipa în care simți prima zvâcnire de durere și primul fior și secătuirea pe care Întunericul o provocă în măruntaiele pământului, nemuritorul înaripat ridică ușor o mână și spuse:

— Oprește-te! Sunt un vechi aliat al Întunericului. Ascultă-mi porunca. Asta nu e lupta ta. Dispari!

— Nu! țipă Neferet când tentaculele lipicioase, nevăzute pentru majoritatea celor care erau acolo, începură să se retragă, reabsorbite de umbrele din care veniseră. Neferet se întoarse spre Kalona. Creatură neghioabă! Ce faci? Îți poruncesc să pleci. Trebuie să-mi ascuți porunca. Aici, eu sunt Marea Preoteasă!

— Nu mă aflu sub comanda ta! Nici nu am fost vreodată. Kalona avea un zâmbet victorios și arăta atât de impunător, încât, privindu-l, lui Stevie Rae i se tăie respirația pentru o clipă.

— Nu știi despre ce vorbești, se adună rapid Neferet. Eu sunt cea care a fost controlată de tine.

Kalona își roti privirea peste curtea școlii, spre novicii și vampirii care se holbau la el, fie înarmați ca să-l atace, fie împietriți, nehotărâți între dorința de a fugi de el și cea de a-l adora.

— Ah, copii ai lui Nyx, ca și mine, mulți dintre voi ați uitat să mai ascultați glasul Zeiței voastre. Oare o să învățați vreodată?

Nemuritorul înaripat privi apoi spre dreapta. Acolo se afla Rephaim, care își urmărea tăcut tatăl.

— E adevărat că te-ai impregnat cu Cea Roșie?

— Da, Tată, așa este.

— Și că i-ai salvat viața? Nu numai o dată?

— La fel cum și ea a salvat-o pe-a mea, de mai multe ori. Ea e cea care, de fapt, m-a ajutat să mă refac după cădere. Ea e cea care, mai târziu, a vindecat rana groaznică lăsată de Întuneric, după ce am înfruntat taurul alb pentru ea. Ochii lui Rephaim o găsiră pe Stevie Rae. Drept răsplată pentru că am eliberat-o de Întuneric, m-a atins cu puterea Luminii pe care o stăpânește, aceea a pământului.

— N-am făcut-o drept răsplată, ci pentru că n-am putut suporta să văd că suferi, spuse Stevie Rae.

Încet, ca și cum ar fi fost un efort pentru el, Kalona ridică mâna și o lăsă pe umărul fiului său.

— Știi că nu te va putea niciodată iubi așa cum o femeie iubește un bărbat? Vei tânji întotdeauna după ceva ce ea nu poate și nu vrea să-ți ofere.

— Tată, ceea ce-mi oferă ea e mai mult decât am avut vreodată.

Stevie Rae văzu cum fața lui Kalona se schimonosește de durere, chiar dacă numai pentru o secundă.

— Ca fiu favorit, ți-am oferit dragoste, spuse atât de încet, încât ea trebui să facă un efort ca să-l audă.

Rephaim avu o ezitare, apoi, când îi răspunse tatălui său, Stevie Rae recunoscă în vocea lui sinceritatea nedisimulată și durerea provocată de acea mărturisire:

— Într-o altă lume și într-o altă viață, poate că asta ar fi fost adevărat. În viața asta, mi-ai oferit putere, disciplină și mânie, dar nu și dragoste. Niciodată dragoste.

Ochii lui Kalona scăpărară, însă lui Stevie Rae i se păru că, în adâncurile lor chihlimbarii, zări mai degrabă durere decât furie.

— Atunci, în lumea și în viața asta, o să-ți mai ofer încă ceva: alegerea. Alege, Rephaim. Alege între tatăl pe care de-o eternitate l-ai slujit și l-ai urmat cu credință și puterea care ți-a fost oferită în schimb, și dragostea acestei Mari Preotese vampirițe, care nu va fi niciodată a ta pe de-a-ntregul, pentru că întotdeauna va fi dezgustată de monstrul care sălășluiește în tine.

Rephaim o privi în ochi. Îi zări întrebarea în privire și îi răspunse înainte ca el să o rostească.

— Nu văd un monstru când te privesc - nici în afară, nici în interior. Așa că nu sunt dezgustată de tine. Te

iubesc, Rephaim.

Preț de o clipă, Rephaim închise ochii, iar ea simți un fior de neliniște. El era bun - Stevie Rae o credea cu adevărat, dar dacă o alegea pe ea și nu pe tatăl său, viața lui avea să-și schimbe cursul pentru totdeauna. O parte din el era nemuritoare, iar pentru acea parte, totdeauna chiar însemna eternitatea. Poate că nu putea - poate nu voia - poate...

— Tată... Stevie Rae deschise ochii în clipa în care auzi vocea lui Rephaim. I se adresa lui Kalona, dar încă o privea. O aleg pe Stevie Rae, precum și calea Zeiței.

Privirea ei îl găsi la timp pe Kalona ca să observe durerea care îi traversă chipul.

— Atunci, așa să fie. De aici înainte, nu mai ești fiul meu. Se opri, iar Rephaim își mută privirea de la ea la nemuritorul înaripat. Ți-aș oferi binecuvântarea Zeiței, dar ea nu mă mai ascultă. Așa că, în loc de asta, îți dau un sfat: dacă o s-o iubești cu toată ființa ta, când o să-ți dai seama că ea nu te iubește în aceeași măsură - și nu o să vrea, nu o să poată - asta o să ucidă totul în tine. Kalona își deschise aripile lui imense, ridică ambele brațe și proclamă: Rephaim e dezlegat de mine! Așa am hotărât. Așa să fie!

Mai târziu, Stevie Rae avea să-și reamintească acea clipă și felul în care aerul tremurase în jurul lui Rephaim în momentul în care tatăl lui nemuritor îl eliberase. Acum însă nu putu decât să-l privească cu ochi mari pe Rephaim și să observe că nuanța roșiatică pe care o avusese mereu în ochi dispare, și că acum o priveau ochii mari și negri ai unui băiat, din capul unui corb imens.

Cu aripile încă desfăcute și cu măreția trupului încă amplificată de forță și, spera Stevie Rae, de mâhnirea pe care trebuia s-o resimtă undeva în străfunduri din cauza pierderii fiului său, Kalona își mută privirea chihlimbarie la Neferet. Nu rosti nici un cuvânt. Slobozi doar un hohot de râs, apoi se lansă în cerul nopții, lăsând în urma lui ecoul unui râs batjocoritor și încă ceva. Din aer, căzu la picioarele lui Stevie Rae o pană albă. Fu atât de șocată, încât bariera ridicată în jurul lui Rephaim pieri; ea însă privea pana cu atâta atenție, încât nu-și dădu seama că-și pierduse complet concentrarea. Tocmai se apleca să ridice pana, când Neferet îi porunci lui Dragon:

— Acum, că nemuritorul a fugit, omoară-i fiul. Nu mă las păcălită de tot bâlciul ăsta.

Stevie Rae simți cunoscuta durere extrem de ascuțită provocată de Întunericul care-i întrerupse legătura cu pământul, ceea ce o făcu să-și piardă din forță. Nu mai fu în stare nici să strige când îl văzu pe Dragon cum se abătu asupra lui Rephaim.

Capitolul 23 Rephaim

Când Neferet porunci să fie ucis, Rephaim nici măcar nu apucase să înțeleagă ce se întâmplase. O privea pe Stevie Rae, care se uita la ceva alb aflat în iarbă. Apoi, se dezlănțui haosul. Aura verde care îl înconjurase dispăru. Stevie Rae se făcu albă ca o stafie și începu să se clatine amețită. Imitatorul de Corbi era așa de absorbit de Stevie Rae, încât nici nu observă că era atacat de Dragon, apoi se trezi brusc cu prietena ei, Zoey, în fața lui, interpusă între el și Fiii răzbuțători ai lui Erebus.

— Nu! Nu-i atacăm pe cei care au ales calea Zeiței, vorbi cu voce răsunătoare, iar Războinicii se opriră în fața ei, șovăielnici. Rephaim observă că Stark venise lângă ea, iar de cealaltă parte apăruse Darius. Ambii Războinici aveau săbiile ridicate, iar chipurile lor trădau intensitatea sentimentelor; era evident că nici unul nu dorea să-și atace frații.

Eu sunt de vină. E vina mea că se ridică unul împotriva altuia. Pe când se îndrepta în grabă spre Stevie Rae, în mintea lui Rephaim gândurile erau încărcate de ură față de sine și de nesiguranță.

— Vrei ca Războinicii să se lupte între ei? o întrebă uimită Neferet pe Zoey.

— Vrei ca Războinicii să ucidă pe cineva aflat în slujba Zeiței? veni replica lui Zoey.

— Prin urmare, poți ghici ce se ascunde în inima altcuiva? spuse Neferet pe un ton triumfător și înțelept. Nici măcar adevăratele Mari Preotese nu pretind că ar avea astfel de puteri divine.

Înainte de apariția ei, Rephaim sesiză schimbarea din aer. Ca și cum s-ar fi declanșat o furtună înăbușită, iar aerul din jur s-ar fi încărcat cu electricitate. În mijlocul luminii și al sunetelor acumulate, apărură Nyx, Marea Zeiță a Nopții.

— Nu, Neferet, Zoey nu poate pretinde că are astfel de puteri, eu însă, da.

Toate tentaculele Întunericului care iscodiseră, pândiseră și supseseră energiile se retraseră la auzul vocii ei divine. Lângă el, Stevie Rae slobozi aerul din piept, ușurată, și își relua respirația normală, apoi căzu în genunchi.

Din toate direcțiile, Rephaim auzi șoapte respectuoase: „E Nyx!”, „E Zeița!”, „Fie binecuvântată!”.

Apoi, toată atenția i se îndreaptă spre Nyx.

Era într-adevăr întruchiparea nopții. Părul îi strălucea cu o aură argintie, aidoma lunii pline de octombrie. Avea ochi negri și adânci, amintind de cerul cu lună nouă. Restul trupului era aproape transparent. Lui Rephaim i se păru că zărește o mătase întunecată, unduită de propria-i boare, și rotunjimi de femeie - poate chiar și o semilună tatuată pe fruntea ei netedă, însă cu cât încerca să-și concentreze privirea asupra Zeiței, cu atât aceasta devenea mai transparentă și mai incandescentă.

Își dădu repede seama că nu era nevoie să-și facă griji din cauza răspunsului de mai devreme. Nyx era preocupată de altceva. Plutea spre Damien, care, culmea, habar n-avea de nimic, căci era îngenuș, cu capul plecat și ochii închiși.

— Damien, fiule, privește-mă.

Ridicând capul, Damien făcu ochii mari, uluit.

— Ah, Nyx! Chiar tu ești! Credeam că-i doar imaginația mea.

— Poate că, într-un fel, așa și e. Vreau să știi că Jack al tău e alături de mine acum și că e unul dintre spiritele cele mai pure și mai pline de bucurie care au ajuns vreodată pe tărâmul meu.

Ochii lui Damien se umplură de lacrimi, care i se prelinseseră pe obraji.

— Mulțumesc. Îți mulțumesc că mi-ai spus asta. Cuvintele tale mă vor ajuta să-l uit.

— Fiule, nu trebuie să-l uiți Amintește-ți de el și bucură-te de dragostea scurtă, dar frumoasă pe care ați împărtășit-o. Dacă alegi să faci asta, nu înseamnă că uiți ori că lași ceva în urmă, înseamnă că te vindeci.

Damien zâmbi printre lacrimi.

— O să țin minte. Mereu o să țin minte și o să aleg calea ta, Nyx. Îți dau cuvântul meu.

Silueta suspendată a Zeiței se răsuci astfel încât privirea ei întunecată să-i cuprindă pe toți ceilalți. Rephaim văzu cum privirea tandră a Zeiței poposi asupra lui Zoey, care zâmbi.

— La bună întâlnire, Zeița mea, spuse Zoey, al cărei ton prietenesc îl uimi pe Rephaim.

N-ar trebui să fie mai plină de respect și de teamă când i se adresează Zeiței?

— La bună întâlnire, Zoey Redbird! Zeița îi răspunse Marii Preotese novice cu același zâmbet și, pentru o clipă, el socoti că avea aerul unei fetețe încântătoare - o fetiță care, brusc, i se păru extrem de cunoscută. Cu o tresărire, Rephaim o recunoscu. Năluca! Acea nălucă fusese Zeița!

Pe urmă, Nyx începu să vorbească, adresându-se întregii adunări; chipul ei se transformă în cel al unei ființe nepământene atât de strălucitoare și de frumoase, încât tuturor le fu greu să o privească și aproape imposibil să urmărească altceva decât cuvintele ei, care-i învăluiau ca o simfonie.

— S-au întâmplat multe aici în noaptea asta. Au avut loc alegeri care au modificat spirite, iar asta înseamnă că viețile unora dintre voi au apucat-o pe căi noi. În cazul altora, căile v-au fost pecetluite și alegerile au fost făcute cu mult timp în urmă. Iar alții dintre voi se află pe buza prăpastiei. Privirea Zeiței se opri asupra lui Neferet, care făcu imediat o plecăciune. Te-ai schimbat, fiica mea. Nu mai ești cum erai odată. Oare chiar te mai pot numi fiica mea?

— Nyx! Mare Zeiță! Cum să nu mai fiu fiica ta?

Neferet îi vorbi Zeiței cu capul plecat, iar părul ei des și castaniu îi acoperea complet chipul, nelăsând să i se vadă expresia.

— Astă-seară ai cerut iertare. Zoey ți-a dat un răspuns. Eu ți voi da altul. Iertarea este un dar foarte însemnat, ce trebuie câștigat.

— Cu umilință te rog să-mi oferi acest dar, Nyx, spuse Neferet, cu capul încă plecat și cu fața ascunsă.

— Vei primi acest dar, atunci când îl vei câștiga. Brusc, Zeița îi întoarse spatele lui Neferet și își îndreptă atenția asupra Maestrului Sabiei, care, în semn de respect, își duse mâna la inimă, cu pumnul strâns. Anastasia a scăpat de durere și de remușcări. Vei face aceeași alegere ca Damien și vei învăța să te bucuri de iubirea pe care ai cunoscut-o și să mergi mai departe sau vei alege să distrugi ceea ce Anastasia iubea cel mai mult la tine - capacitatea ta de a fi în același timp puternic și iertător? Rephaim îl privea pe Dragon, în așteptarea unui răspuns care nu mai venea din partea Maestrului Sabiei, când își auzi numele rostit de Zeiță.

— Rephaim.

O clipă, o privi pe Nyx drept în ochi, apoi Rephaim își aminti cine era și înclină capul rușinat, rostind primele cuvinte care-i venisese în minte:

— Te rog, nu mă privi!

Simți cum mâna lui Stevie Rae se strecoară într-a lui.

— Stai liniștit. N-a venit să te pedepsească.

— De unde știi tu asta, tânără Mare Preoteasă?

Rephaim simți cum Stevie Rae îi strânse mâna cu o tresărire, dar vocea ei nu avu nici o ezitare.

— Pentru că poți să-i citești în inimă, iar eu știu ce vei zări acolo.

— Ce crezi că se află în inima Imitatorului de Corbi, Stevie Rae?

— Bunătate. Nu cred că mai e Imitator. Tatăl lui l-a eliberat. Acum, cred că a devenit un, ăăă, băiat-cum-n-a-mai-fost. Se bâlbâi, dar reuși să spună totul până la capăt.

— Văd că ești legată de el, răspunse enigmatic Zeița.

— Da, sunt, încuviință ea cu fermitate.

— Chiar dacă legătura voastră presupune scindarea Casei Noptii și poate chiar a acestei lumi?

— Mama tăia tufele de trandafiri scurt de tot, iar eu credeam că le făcea rău, poate chiar că le distrugea.

Când i-am cerut socoteală, mi-a spus că, uneori, pentru a face loc lucrurilor noi, e nevoie să le îndepărtezi pe cele vechi. Poate că a sosit timpul să scăpăm de vechituri, spuse Stevie Rae.

Rephaim fu atât de surprins de cuvintele ei, încât, din pământ, privirea lui se ridică spre Stevie Rae. Ea îi zâmbi și, în acea clipă, el își dori mai mult decât oricând să-i poată întoarce zâmbetul și să o ia în brațe ca un băiat adevărat, pentru că în ochii ei desluși căldură, dragoste și fericire, fără cea mai mică urmă de remușcare sau dezgust.

Stevie Rae îi dădu puterea să-și ridice ochii spre Zeiță pentru a-i întâlni privirea nemărginită.

Iar ceea ce găsi fu ceva cunoscut, căci în ochii lui Nyx se oglindeau aceeași căldură, iubire și fericire pe care le zărise în privirea lui Stevie Rae.

Rephaim îi dădu drumul mâinii pentru a-și putea duce pumnul închis în dreptul inimii, potrivit vechiului salut plin de respect.

— La bună întâlnire, Zeiță.

— La bună întâlnire, Rephaim, îi răspunse. Ești singurul copil al lui Kalona care, pentru a căuta Lumina, s-a abătut de la furia și durerea din care v-ați născut și de la ura care v-a hrănit toată viața.

— Nimeni altcineva nu a întâlnit-o pe Stevie Rae, răspunse el.

— E adevărat că ți-a influențat alegerea, dar tu a trebuit să-ți deschizi inima față de ea și să-i răspunzi cu Lumină, nu cu Întuneric.

— Nu asta a fost întotdeauna alegerea mea. Am făcut lucruri groaznice în trecut. Acești Războinici au dreptate să-mi dorească moartea, răspunse Rephaim.

— Îți regreți trecutul?

— Da.

— Făgăduind să apuci pe calea mea, alegi un viitor nou?

— Da.

— Rephaim, fiu al nemuritorului Războinic căzut Kalona, te primesc în slujba mea și te iert pentru greșelile din trecut.

— Îți mulțumesc, Nyx. Rephaim îi vorbi Zeiței, Zeiței lui, cu vocea sugrumată de emoție.

— O să-mi mulțumești și când îți spun că, deși te-am iertat și te accept, există consecințe pe care trebuie să le suportți pentru alegerile din trecut?

— Indiferent ce urmează, îți voi mulțumi la infinit. Așa mă leg, spuse el fără ezitare.

— Să sperăm că vei avea mulți, mulți ani ca să-ți duci la îndeplinire legământul. Iată, atunci, care sunt urmările faptelor tale. Nyx ridică brațele ca și cum ar fi luat luna în căușul palmelor. Lui Rephaim i se păru că adună lumină chiar din stele. Pentru că ai trezit partea omenească din tine, în fiecare noapte de la apusul și până la răsăritul soarelui, îți dăruiesc adevărata înfățișare pe care o meriți. Zeița pogorî asupra lui forța strălucitoare care se adunase în palmele ei. Îi răscoli trupul, făcându-l să simtă o durere așa de mare, încât scoase un strigăt de agonie și se prăbuși. Pe când se afla la pământ, incapabil să se miște, singurul sunet care ajunsese până la el fu vocea Zeiței: Pentru a-ți ispăși greșelile trecutului, pe timpul zilei îți vei pierde înfățișarea reală și vei reveni la cea de corb, cel care nu cunoaște nimic altceva în afara dorințelor josnice ale fiarelor. Gândește-te bine cum îți folosești latura umană. Așa am zis - așa să fie.

Durerea începu să se domolească, astfel că Rephaim reuși să-și ridice iar privirea spre Zeiță, care deschise larg brațele pentru a îmbrățișa întreaga adunare, rostind cu voioșie:

— Vă las pe toți cu dragoste, dacă doriți să o primiți, și cu dorința ca toți să fiți binecuvântați.

Când Nyx dispăru, parcă ar fi explodat Luna. Lumina era orbitoare și prelungi starea de confuzie a lui Rephaim. Își simți corpul ciudat, necunoscut, cuprins de amețeală... Rephaim își coborî privirea. Avu un șoc atât de puternic, încât, în prima clipă, nu înțelese ce avea în fața ochilor. De ce mă aflu în interiorul unui corp de băiat? gândi el confuz. În cele din urmă, auzi suspinele lui Stevie Rae. Rephaim reuși să se concentreze asupra ei și își dădu seama că ea plângea și râdea în același timp.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, încă nedumerit.

Stevie Rae nu era în stare să vorbească, întrucât continua să plângă, din câte se părea, de fericire.

În raza privirii lui desluși o mână, iar când ridică ochii, o zări pe Zoey Redbird, Marea Preoteasă novice, care îi zâmbea mucalit. Rephaim apucă mâna întinsă de ea și se ridică în picioare, nesigur.

— Zeița te-a transformat într-un băiat, asta s-a întâmplat, spuse Zoey.

Abia atunci înțelese adevărul și aproape că se prăbuși iar în genunchi.

— Am formă omenească. Pe de-a-ntregul. Rephaim își privi trupul înalt și puternic de războinic cherokee.

— Da, dar numai în timpul nopții, îi spuse Zoey. Ziua vei avea înfățișarea unui corb.

Rephaim abia dacă o auzi. Se întorcea deja spre Stevie Rae.

Probabil în momentul transformării fusese împins într-o parte, căci acum ea nu se mai afla lângă el. Înaintă spre el șovăitoare, apoi se opri să-și șteargă lacrimile de pe față, nesigură.

— E... e rău? Arăt rău? întrebă el pe nerăsuflăte.

— Nu, răspunse ea, privindu-l în ochi. Ești desăvârșit. Pur și simplu, desăvârșit. Ești băiatul pe care l-am văzut în fântână.

— O să... pot să... Vocea i se stinse. Rephaim era prea emoționat pentru a-și găsi cuvintele potrivite, așa că înaintă, acoperind distanța ce-l despărțea de Stevie Rae din doi pași mari și puternici, pașii unui om. O luă în brațe fără nici o ezitare, apoi făcu ceea ce nici în vis nu-și îngăduise să spere. Rephaim se aplecă și sărută buzele moi ale lui Stevie Rae. Simți gustul lacrimilor, apoi zâmbetul ei și, în sfârșit, știu că avea să fie pe deplin fericit.

Se îndepărtă cu greu de ea, spunându-i:

— Așteaptă puțin. Am ceva de făcut, îi fu ușor să-i repereze pe Dragon Lankford. Deși ochii tuturor erau ațintiți spre el și Stevie Rae, Rephaim simți foarte clar privirea Maestrului Sabiei. Se îndreptă spre Dragon încet, fără mișcări bruște. Chiar și așa, Războinicii care îl flancau pe Maestrul Sabiei se apropiară, în mod clar gata să lupte iar alături de acesta.

Rephaim se opri în fața lui Dragon. Îl privi în ochi și descoperi durere și furie. Dădu din cap, în semn de înțelegere.

— Ți-am pricinuit o mare pierdere. Nu am nici o scuză pentru existența mea anterioară. Nu pot decât să-ți spun că am greșit. Nu-ți cer să mă ierți, așa cum a făcut-o Zeița. Rephaim se opri și puse un genunchi la pământ. Îți cer doar să-mi dai voie să răscumpăr viața cu care îți sunt dator, slujindu-te. Dacă mă accepți, pe durata întregii mele vieți, voi încerca, prin acțiunile și onoarea mea, să răscumpăr pierderea partenerei tale.

Dragon nu răspunse. Îl privi pe Rephaim, în timp ce fața îi era umbrită de sentimente ostile: ură, disperare, mânie și tristețe. În final, toate se contopiră într-o mască rece, care-i trăda o hotărâre nestrămutată.

— Ridică-te, creatură. Vocea lui Dragon era rece și indiferentă. Nu-ți pot accepta legământul. Nici nu pot să te privesc. Nu-ți voi da voie să mă slujești.

— Dragon, gândește-te bine la ce spui, interveni Zoey Redbird, mergând iute alături de Rephaim, urmată de Stark. Știu că e greu - știu cum e să pierzi o ființă iubită, dar trebuie să alegi în ce direcție o apuci de-acum înainte și am impresia că te îndrepti spre Întuneric, nu spre Lumină.

Dragon îi răspunse Marii Preotese cu o privire crudă și cu o voce rece:

— Spui că știi ce înseamnă să pierzi o persoană pe care ai iubit-o? Cât timp l-ai iubit pe băiatul ăla muritor? Mai puțin de zece ani! Anastasia a fost partenera mea timp de peste un veac.

Rephaim observă cum Zoey tresări, ca și cum cuvintele i-ar fi produs răni adevărate, iar Stark se trase mai aproape de ea, privindu-l pe Maestrul Sabiei printre gene.

— Tocmai din acest motiv o copilă nu poate conduce Casa Noptii și nici nu poate fi o adevărată Mare Preoteasă, indiferent cât de indulgentă ar fi Zeița noastră, spuse Neferet, strecurându-se lângă Dragon și atingându-i brațul cu respect.

— Stai puțin, Odioaso. Nu-mi amintesc ca Nyx să fi spus că te-a iertat. A vorbit de posibilități și de daruri, dar n-a spus Neferet, ești iertată, și nu cred că mă înșel, spuse Afrodita.

— Tu n-ai ce căuta în școala asta! îi strigă Neferet. Nu mai ești novice!

— Nu, acum e Profetesă, dacă-ți amintești bine, răspunse Zoey, cu voce calmă și înțeleaptă. Până și Înaltul Consiliu a consfințit asta.

În loc să-i răspundă lui Zoey, Neferet se întoarse spre mulțimea de novici și de vampiri.

— Nu vedeți cum răstălmăcesc cuvintele Zeiței, la atât de scurt timp după ce ni s-a arătat?

Rephaim știa că ea era întruchiparea răului - știa că nu o mai slujea pe Nyx, dar chiar și el trebui să recunoască totuși cât de amenințătoare și de frumoasă era. Recunoscă și fuioarele Întunericului, care reapărură și începură să se furișeze iar spre ea, hrănindu-i nevoia de putere.

— Nu-i vorba de nici o răstălmăcire, spuse Zoey. Nyx l-a iertat pe Rephaim și l-a transformat în băiat. I-a mai amintit lui Dragon că trebuie să facă o alegere în privința viitorului său. Iar ție ți-a spus că iertarea e un dar oferit de ea, pe care trebuie să-i dobândești. Asta-i tot ce spun. Nici unul dintre noi nu spune altceva.

— Dragon Lankford, ca Maestru al Sabiei și Căpetenie a Fiilor lui Erebus ce aparțin acestei Case a Noptii, accepți acest - această monstruoșitate a naturii ca pe unul dintre ai tăi?

— Nu, răspunse Dragon. Nu, nu pot să-l accept.

— Atunci, nici eu nu pot s-o fac. Rephaim, nu ți se va permite să rămâi în această Casă a Noptii. Dispari, creatură dezgustătoare, și răscumpără-ți greșelile trecutului în altă parte.

Rephaim nu se clinti. Așteptă ca Neferet să-l privească, apoi îi spuse încet și clar:

— Te văd așa cum ești cu adevărat.

— Dispari! șuieră ea.

El se ridică și se pregăti să se îndepărteze de Maestru al Sabiei și de grupul lui de Războinici, dar Stevie Rae îl apucă de mână și-i împiedică retragerea.

— Oriunde pleci, merg și eu, îi spuse.

El clătină din cap.

— Nu vreau să fii alungată de-acasă din cauza mea.

Cu o oarecare sfială, Stevie Rae îi atinse fața.

— N-ai înțeles că, pentru mine, acasă reprezintă locul în care ești tu?

Își puse mâna peste a ei. Temându-se să nu-l trădeze vocea, dădu doar din cap și îi zâmbi.

Ce senzație incredibilă îi dădea faptul că putea să zâmbească!

Stevie Rae își desprinsese încet mâna dintr-a lui.

— Eu plec cu el, se adresă ea celorlalți. Voi înființa o altă Casă a Noptii în tunelurile de sub depozit. Nu-i un loc la fel de frumos ca aici, da' cu siguranță e mult mai prietenos.

— Nu poți înființa o altă Casă a Noptii fără să ai aprobarea Înaltului Consiliu, o apostrofă Neferet.

Șoaptele uluite ale mulțimii care îi privea îi amintiră lui Rephaim de vântul văratec ce-și croiește drum printre ierburile vechilor preerii - un sunet nesfârșit și fără rost, dacă nu-ți luai zborul.

Din mulțime răzbătu până la el vocea lui Zoey Redbird:

— Dacă aveți o regină vampir și acceptați să nu vă amestecați în politica vampirilor, Înaltul Consiliu o să vă lase în pace. Îi zâmbi lui Stevie Rae. Întâmplarea face că, într-un fel, tocmai am fost numită regină. Ce-ai spune dacă aș veni cu tine și cu Rephaim? Aș alege cu ochii închiși o atmosferă prietenească în fața uneia înțepate.

— Vin și eu, spuse Damien. Aruncă o ultimă privire rugului fumegând. Aleg să o iau de la capăt.

— Și noi venim, spuse Shaunee.

— Așa e, Geamăno, o completă Erin. Oricum, aici aveam o cameră prea mică.

— Dar o să ne întoarcem să ne luăm lucrurile, adăugă Shaunee.

— Absolut, sublinie Erin.

— La naiba, spuse Afrodita. Am mirosit eu ceva de când a început seara. Știam eu că așa se va întâmpla. E nasol că în Tulsa nu există un magazin Nordstrom, da' nici eu nu mai rămân aici.

Când Afrodita se rezemă de războinicul ei și suspină teatral, toți novicii roșii făcură un pas în față.

Părăsiră mulțimea și trecură în spatele lui Rephaim și al lui Stevie Rae, Zoey, Stark și al celorlalți din grup.

— Asta înseamnă că n-o să mai fiu Poeta Laureată a tuturor vampirilor? întrebă Kramisha când li se alătură.

— Numai Nyx poate hotărî așa ceva, răspunse Zoey.

— Bun. Tocmai a fost aici și nu m-a concediat. Prin urmare, bănuiesc că n-am de ce să-mi fac griji, spuse Kramisha.

— Nu mai ești nimic dacă pleci! E valabil pentru voi toți! strigă Neferet.

— Uite cum stau lucrurile, Neferet, spuse Zoey. Uneori, nimicul ăsta alături de prieteni înseamnă foarte mult.

— N-are nici o logică ceea ce spui, răspunse Neferet.

— Pentru tine precis nu are, spuse Rephaim, care o luă pe după umeri pe Stevie Rae.

— Să mergem acasă, spuse ea și își strecură brațul în jurul taliei lui Rephaim.

— Mi se pare o idee bună, spuse Zoey, luându-l de mână pe Stark.

— Mie mi se pare că avem de făcut curățenie serioasă, bombăni Kramisha în timp ce se îndepărtau cu toții.

— Înaltul Consiliu al vampirilor va fi informat, le strigă din urmă Neferet.

Zoey se opri cât să-i răspundă peste umăr:

— Mda, păi nu le va fi greu să dea de noi. Avem internet. Și-apoi, mulți dintre noi se vor întoarce la cursuri. Asta încă e școala noastră, chiar dacă nu ne mai e și casă.

— Grozav! Ca și cum am fi aduși cu autobuzul din vreo mahala nenorocită, se plânse Afrodita.

— Ce vrea să spună cu mahalaua? o întrebă Rephaim pe Stevie Rae.

Ea îi zâmbi și răspunse:

— Înseamnă că venim dintr-un loc cu totul diferit, pe care ceilalți nu-l consideră prea grozav.

— Eu sper să avem parte de înnoire urbană, mormăi Afrodita.

În clipa când Stevie Rae izbucni în râs și-l îmbrățișă, Rephaim știu că fața lui trăda nedumerire.

— Stai liniștit. O să avem destul timp să-ți explic chestiile astea modeme. Deocamdată e de-ajuns să știi că suntem împreună și că, de obicei, Afrodita nu e prea amabilă.

Stevie Rae se ridică pe vârfuri și-l sărută, iar Rephaim lăsă ca atingerea și gustul ei să alunge vocile trecutului și amintirea chinuitoare a vântului care-i umfla aripile...

Capitolul 24 Neferet

Își stăpâni foarte bine emoțiile și o lăsă pe Zoey să plece de la Casa Noptii împreună cu grupul ei caraghios, deși tare ar fi vrut să asmuțească Întunericul asupra lor și să-i arunce în neființă.

În loc de asta, trase prudentă aer în piept, pe ascuns, și absorbi tentaculele Întunericului care se retrăgeau grăbite pe lângă ea, lunecând îmbietor din umbră în umbră. Când se simți iar puternică, încrezătoare și dominatoare, li se adresă protejaților ei rămași la Casa Noptii, și care-i aparțineau ei.

— Bucurați-vă, novici și vampiri! Apariția lui Nyx în această noapte e un semn de bunăvoință. Zeița a vorbit despre alegeri, daruri și căi de urmat în viață. Din păcate, am văzut că Zoey și prietenii ei au ales o cale care-i îndepărtează de noi și, prin urmare, și de Nyx. Cu toate astea, vom face față acestei încercări și vom merge mai departe, înălțând rugi către Zeița noastră milostivă pentru ca acei novici rătăciți să aleagă să revină la noi. Neferet citi îndoiala în ochii unora dintre ascultători. Cu o mișcare abia vizibilă, își flutură degetele, îndreptându-și vârfurile lungi și roșii ale unghiilor ascuțite spre cei sceptici, spre cei negativiști. Întunericul răspunse, țintindu-i, punând stăpânire pe ei și rătăcindu-le mințile cu tresăriri de durere, îndoială și teamă, ce păreau a veni de nicăieri.

— Să ne retragem acum cu toții în încăperile noastre izolate și să aprindem o lumânare de culoarea elementului care ne este mai apropiat. Cred că Nyx va auzi aceste rugăciuni canalizate cu ajutorul elementelor și ne va alina în aceste vremuri de suferință și de conflict.

— Neferet, cum rămâne cu trupul novicei? N-ar trebui să continuăm priveghiul? întrebă Dragon Lankford.

Avu grijă ca vocea să nu-i trădeze disprețul:

— Maestre al Sabiei, ai făcut bine că mi-ai amintit. Aceia dintre voi care i-ați adus omagiu lui Jack cu ajutorul lumânărilor roșii să le aruncați pe rug la plecare. Războinicii Fii ai lui Erebus vor continua priveghiul sârmanului novice pe tot restul nopții. În felul ăsta o să scap atât de puterea lumânărilor spiritului care vor fi înghițite de flăcări, cât și de prezența supărătoare a unui număr prea mare de Războinici, gândi Neferet.

— Cum ți-e voia, Preteasă, răspunse Dragon cu o plecăciune.

Abia dacă se obosi să-i arunce o privire.

— Acum trebuie să mă izolez. Cred că mesajul pe care mi l-a adresat Nyx avea mai multe sensuri. O parte din el s-a adresat în secret inimii mele și m-a pus pe gânduri. E timpul să mă rog și să meditez.

— Mesajul lui Nyx te-a neliniștit?

Neferet se pregătea deja să se îndepărteze de rugul funerar, când fu oprită de vocea Lenobiei. Trebuia să-mi închipui că nu a rămas pentru că a căzut în cursă, recunosc în gând Neferet. A rămas ca să mă facă să devin, la rândul meu, victimă.

Neferet o privi pe Stăpâna Cailor. Cu o scurtă mișcare din deget, trimise Întunericul asupra ei și fu surprinsă să vadă că Lenobia privea în jur ca și când chiar ar fi văzut tentaculele flămânde.

— Da, m-a tulburat într-adevăr ceea ce mi-a spus Nyx, spuse tăios Neferet, atrăgând din nou atenția tuturor. Mi-am dat seama că Zeița își face griji mari pentru această Casă a Noptii. Ați auzit că a vorbit despre o scindare a lumii noastre - ceea ce s-a și întâmplat. Mă avertiza. Mi-aș fi dorit să am mijloacele necesare

pentru a împiedica așa ceva.

— Dar l-a iertat pe Rephaim. N-am fi putut...

— Într-adevăr, Zeița a iertat-o pe acea creatură. Oare asta înseamnă că trebuie să o tolerăm în mijlocul nostru? Plină de grație, făcu o mișcare cu brațul spre Dragon Lankford, care rămăsese lângă rugul novicelui, cu o înfățișare jalnică. Acest Fiu al lui Erebus a făcut o alegere înțeleaptă. Din păcate, prea mulți tineri novici au fost abătuți din calea lor de Zoey, de Stevie Rae și de lumea lor întinată. Așa cum Nyx însăși a spus în seara asta, iertarea este un dar care trebuie dobândit. De dragul lui Zoey, să sperăm că ea se va bucura și pe mai departe de bunăvoința Zeiței, deși după faptele săvârșite, mă tem pentru ea. În timp ce toată lumea privea când la ea, când la imaginea vrednică de milă oferită de Maestrul Sabiei, Neferet mângâia aerul, atrăgând din umbre tot mai multe tentacule ale Întunericului. Apoi, cu o mișcare scurtă, le aruncă spre mulțime, înăbușindu-și un zâmbet plin de mulțumire când îi ajunseră la urechi gemetele și suspinele nedumerite și îndurerate ale celor prezenți. Plecați - mergeți în camerele voastre, rugați-vă și odihniți-vă. Noaptea asta a fost pentru toți mult prea istovitoare. Vă las acum și, așa cum a spus Zeița, fiți binecuvântați.

Neferet plecă din mijlocul curții, șoptind străvechii forțe care o înconjura:

— O să fie acolo! O să mă aștepte! Își adună puterea, până ce se simți complet pătrunsă de ea, pulsând în același ritm cu întunericul, apoi i se abandona, lăsându-l să-i ridice noul trup nemuritor și să o ducă pe aripile nevăzute ale morții, durerii și disperării.

Înainte însă de a ajunge la hotelul Mayo și la luxosul penthouse unde ea știa, era absolut sigură că avea să o aștepte Kalona, Neferet înregistra o transformare majoră a forței care o transporta.

Mai întâi, simți răceala. Neferet nu știa exact dacă ea fusese cea care poruncise forțelor să se retragă, ca să se poată opri din drum, ori poate acea răceală le înghețase; oricum, se trezi aruncată drept în mijlocul intersecției dintre Peoria și 11th Street. Tsi Sgili se ridică și privi înjur, încercând să se orienteze. Atenția îi fu atrasă de cimitirul aflat la stânga, nu doar pentru că adăpostea rămășițele putrezite ale muritorilor, ceea ce o amuza. Simți însă că dintr-acolo se apropia ceva. Dintr-o mișcare, Neferet apucă un tentacul al Întunericului care tocmai se retrăgea, se prinse de el și-l obligă să o treacă peste gardul cu zăbrele de fier care înconjura cimitirul.

Orice-ar fi fost, simțea cum se îndrepta spre ea și cum o chema, astfel că Neferet începu să alerge, gonind ca o stafie printre pietrele de mormânt și printre monumentele în ruină care le aduceau atâta alinare muritorilor. Ajunse, în sfârșit, în partea centrală a cimitirului: aici, se întâlneau patru alei pavate ce formau un cerc în mijlocul căruia flutura drapelul american, singurul loc iluminat din cimitir, în afară de el.

Bineînțeles că Neferet îl recunoscuse. Zărise și altădată taurul alb preț de câteva secunde, însă niciodată acesta nu i se arătase în întregime.

Neferet rămase mută în fața perfecțiunii lui. Avea pielea de un alb luminos. Strălucea ca o perlă desăvârșită - fascinantă, ademenitoare, irezistibilă. Își îndepărtă cămașa dată de Stark și se dezgoli în fața privirii întunecate și pătrunzătoare a taurului. Apoi, Neferet îngenunche cu eleganță.

Te-ai dezgolit în fața lui Nyx. Iar acum în fața mea? Ești așa de libertină, Regină Tsi Sgili?

— Nu m-am dezgolit în fața ei. Mai presus de oricine, tu trebuie să știi asta. Drumul meu s-a despărțit de cel al Zeiței. Nu mai sunt muritoare și nu doresc să mai fiu supusa vreunei alte femei.

Uriașul taur alb înaintă, făcând pământul să se cutremure sub copitele lui despicate. Nu-i atinse cu botul pielea delicată, însă îi inspiră parfumul, apoi dădu drumul aerului rece care o învăluia pe Neferet, mângâindu-i ungherele cele mai sensibile și trezindu-i plăcerile cele mai tainice.

Prin urmare, în loc să fii supusa unei zeițe, preferi să alergi după un nemuritor căzut? Neferet privi în ochii negri și adânci ai taurului.

— Kalona nu reprezintă nimic pentru mine. Mă duceam la el ca să mă răzbun pentru jurământul pe care l-a încălcat. E dreptul meu.

— Nu a încălcat nimic. Nu l-am legat prin nici un jurământ. Sufletul lui Kalona nu mai e complet nemuritor pe de-a-ntregul - a făcut greșeala să dea o parte din el.

— Chiar așa? Ce interesant... La aflarea veștii, trupul lui Neferet fremătă de emoție.

Văd că încă ești îndrăgostită de ideea de-a te folosi de el.

Neferet își ridică bărbia și-și dădu pe spate părul castaniu și lung.

— Nu sunt îndrăgostită de Kalona. Vreau doar să-i exploatez și să-i folosesc puterile.

Ești cu adevărat o creatură măreață și nemiloasă. Taurul scoase limba. Linse pielea dezgolită a lui Neferet, căreia durerea adâncă îi tăie răsufarea, iar trupul i se înfioră de plăcere. De mai bine de un veac n-am mai avut un urmaș așa de entuziast. Ideea mi se pare extrem de atrăgătoare.

Neferet rămase îngenuncheată în fața lui. Încet, cu blândețe, întinse mâna și-l atinse. Avea pielea rece ca

gheața, dar lucioasă ca apa.

Neferet simți un fior de nerăbdare. Ah, îi răsună în minte vocea lui și îi pătrunse în suflet, forța acesteia dându-i o stare de amețelă, uitasem ce surprinzătoare poate fi atingerea, când nu e forțată. Sunt rare momentele în care sunt surprins, așa că doresc să-ți întorc o astfel de favoare.

— Aș accepta cu bunăvoință orice favor pe care dorește să mi-l facă Întunericul.

În minte îi răsunară chicotelile șirete ale taurului.

Da, chiar cred că sunt dispus să-ți ofer un dar.

— Un dar? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, încântată de modul ironic în care cuvintele Întunericului intrupat le reflectau exact pe cele ale lui Nyx. Ce anume?

Ți-ar face plăcere să afli că aș putea crea o Făptură care să-i ia locul lui Kalona? Ai putea să-i poruncești - să o folosești ca pe o armă absolută.

— Ar fi puternică? întrebă Neferet cu respirația întretăiată.

Dacă sacrificiul este pe măsură, ar fi foarte puternică.

— Întunericului i-aș sacrifica orice sau pe oricine, spuse Neferet. Spune-mi ce dorești pentru realizarea acestei creaturi și-ți voi da ce-mi ceri.

Pentru a crea Făptura, îmi trebuie sângele unei femei care are legături străvechi cu pământul, moștenite de la generații după generații de matriarhate. Cu cât femeia e mai puternică, mai pură și mai bătrână, cu atât mai desăvârșită va fi Făptura.

— Muritoare sau vampir? întrebă Neferet.

Muritoare - sunt mai temeinic legate de pământ, căci trupurile li se întorc în țărână mult mai curând decât cele ale vampirilor.

Neferet zâmbi.

— Știu precis cine ar putea fi jertfa perfectă. Dacă mă duci la ea în noaptea asta, îți ofer sângele ei.

Ochii negri ai taurului avură o lucire care lui Neferet i se păru a fi încărcată de batjocură. Apoi, el își îndoi masivele picioare din față îndemnând-o să-i încalece spatele.

Sunt curios să văd ce-mi oferi, nemiloaso! Arată-mi despre ce jertfă e vorba.

— Vrei să mă urc în spatele tău?

Fără nici o ezitare, Neferet se ridică și-l înconjură până ajunsese într-o parte a spatelui neted și lucios. Deși el era îngenucheat, avea să-i fie totuși greu să-l încalece. Apoi, simți fiorul familiar dat de puterea Întunericului. O ridică fără efort, iar ea se trezi călare pe spatele uriaș.

Imaginează-ți în minte locul în care vrei să te duc - locul în care se găsește jertfa despre care vorbești - și te voi duce acolo.

Neferet se aplecă în față și își încolăci brațele în jurul gâtului uriaș, în timp ce-și imagină câmpuri de lavandă și o căsuță de țară din piatră de Oklahoma, cu o prispă de lemn mare și primitive și ferestre...

Linda Heffer

Deși Lindei Heffer nu prea-i convenea să recunoască, în toți acești ani, mama ei avusese dreptate.

— John Heffer e un su-li. Rostise cu voce tare echivalentul cherokee al cuvântului pierde-vară, cum îl poreclise mama ei din prima seară în care îl întâlnise. Mai e și un nenorocit afemeiat și mincinos - un nenorocit cu pușculița și conturile goale, spuse ea cu un aer triumfător. Asta pentru că i le-am golit eu azi, după ce l-am prins cu secretara bisericii răstignită pe biroul lui!

Măinile i se încleștară pe volanul mașinii lor marca Intrepid și se lovi peste frunte când i se derulă din nou în minte scena aceea îngrozitoare. Se gândise că ar fi fost o surpriză plăcută să-i pregătească un prânz deosebit și să i-l ducă la birou. John lucrase atât de des până târziu - făcuse atâtea ore suplimentare. Iar după tot programul ăla încărcat de la birou, mai făcea și muncă voluntară la biserică... Linda strânse din buze.

Ei, măcar acum știa cu ce fusese ocupat de fapt! Mai bine spus, cu cine!

Ar fi trebuit să-și dea seama. Avusese toate indiciile - nu-i mai dădea atenție, nu mai venea acasă, slăbise cinci kilograme, își albise până și dinții!

O să încerce să o facă să se întoarcă. Știa că așa avea să procedeze. Încercase până și să o împiedice să fugă din birou, da' fusese cam greu să o alerge cu pantalonii în vine.

— Cel mai rău e că nu o să mă vrea înapoi pentru că mă iubește. O să mă vrea înapoi ca să nu fie pus într-o lumină proastă. Linda își mușcă buzele și clipi cu putere, ca să nu plângă. Nu, recunosc ea cu voce tare. Cel mai rău e că John nu m-a iubit niciodată. Voia doar să pară familistul perfect, așa că avea nevoie de

mine. Numai că familia noastră n-a fost nici pe departe perfectă - sau fericită. Mama a avut dreptate. Și Zoey a avut dreptate.

Gândul la Zoey o făcu până la urmă să plângă. Lindei îi era dor de Zoey. Dintre cei trei copii, de Zoey fusese cea mai apropiată. Zâmbi printre lacrimi, amintindu-și cum petreceau împreună sfârșituri de săptămână leneșe, în care se cuibăreau împreună pe canapea, mâncau o mulțime de prostii și se uitau la filme din seria Stăpânul Inelelor sau Harry Potter, uneori chiar și Războiul Stelelor. Cât trecuse oare de când nu mai făcuseră așa ceva? Ani de zile. Oare va mai fi vreodată la fel? Linda scoase un suspin ușor. Cum să poată ști, acum, că Zoey e la Casa Noptii?

Oare Zoey o să mai vrea să o vadă vreodată?

Nu și-ar ierta niciodată dacă John i-ar da complet peste cap relația cu Zoey.

Ăsta era unul dintre motivele pentru care se urcase în mașină în toiul nopții și pornise spre casa mamei ei. Linda voia să aibă o discuție cu mama ei despre Zoey - despre cum să-și reînnoiască relația cu ea.

Linda mai dorea și să caute sprijin în forța mamei ei. Avea nevoie de ajutor pentru a rămâne fermă pe poziții și a nu-i permite lui John să o convingă să se împace.

Mai presus de toate, însă, Linda avea nevoie de mama ei. N-avea nici o importanță că acum era o femeie în toată firea, cu copii. Mai avea încă nevoie de îmbrățișarea mamei ei și de vocea care să o asigure că totul avea să fie bine - și că luase hotărârea cea bună.

Era atât de adâncită în gânduri, încât aproape uită să vireze spre casa mamei ei. Frână brusc și coti exact la timp. Apoi încetini pentru ca mașina să nu derapeze pe drumul de țară care ducea până la casa mamei ei, printre câmpuri de lavandă. Trecuse mai bine de un an de când fusese aici ultima dată, dar totul era neschimbat - iar Linda se bucură să constate asta. Îi dădea un sentiment de siguranță și de normalitate.

Lumina de pe prisma mamei era aprinsă, la fel și lampa dinăuntru. Linda zâmbi în timp ce parcă mașina. Probabil era lampa de aramă din anii '20 în formă de sirenă, la lumina căreia îi plăcea mamei ei să citească până noaptea târziu - doar că, pentru Sylvia Redbird, nu era târziu. Pentru ea, patru dimineața era devreme, tocmai bine ora de scolare.

Linda tocmai se pregătea să bată în geamul ușii când zări un bilet scris pe hârtie cu parfum de lavandă, care era prins de ușă. Mama îi dădea de știre cu scrisul ei frumos:

Draga mea Linda, m-am gândit eu că s-ar putea să vii, dar nu știam sigur când urma să ajungi, așa că am plecat să duc câteva bucăți de săpun și săculeți la powwow-ul din Tahlequah. Mă întorc mâine. Te rog să te simți ca acasă, ca de obicei. Sper să te mai găesc la întoarcere.

Te iubesc.

Linda oftă. Intră în casă, încercând să nu se simtă dezamăgită și supărată pe mama ei.

— De fapt nu e vina ei. Dacă nu aș fi încetat s-o mai vizitez, acum ar fi aici. Era obișnuită cu felul ciudat în care mama ei știa când urma să o viziteze cineva. Se pare că radarul ei încă mai funcționa.

Rămase o clipă în mijlocul camerei de zi, încercând să se hotărască ce să facă. Poate că trebuia să se întoarcă la Broken Arrow. Poate că John avea să o lase în pace o vreme - sau măcar cât să-i dea timp să-și găsească un avocat și să-i trimită actele de divorț.

Numai că încălcase regula referitoare la dormitul în altă parte în timpul săptămânii, așa că, acum, copiii erau la niște prieteni. Prin urmare, nu avea motiv să se întoarcă. Linda oftă din nou și, de data asta, inspiră și aroma casei mamei ei: lavandă, vanilie și salvie - arome adevărate din plante adevărate și lumânări de soia făcute manual, complet diferite de odorizantele electrice pe care John insistă să le folosească în loc de „lumânările alea pline de funingine și de plantele alea urât mirositoare”. Asta o făcu să se hotărască. Linda intră în bucătăria mamei ei și merse direct la raftul cu vinuri, mic, dar bine aprovizionat, de unde luă un vin roșu bun. Avea să bea toată sticla și să citească unul dintre romanele de dragoste ale mamei, apoi să meargă împleticită până în camera de oaspeți din pod și să se distreze pe cînste. Mâine, mama ei urma să-i prepare un ceai dintr-un amestec de ierburi ca s-o scape de mahmureală și să o ajute să-și facă ordine în viață - o viață în care nu mai exista John Heffer, dar exista, neapărat, Zoey.

— Ce nume caraghios, Heffer, spuse Linda pe când își turnă un pahar și sorbi din vin pe îndelete. E primul lucru de care o să scap! Cerceta biblioteca mamei, încercând să se decidă dacă să citească ceva incitant de Kresley Cole, de Gena Showalter ori ultima carte de Jennifer Crusie, Poate de data asta. O alege pe ultima, datorită titlului, căci poate de data asta, urma să facă ce trebuie. Linda tocmai se instala în scaunul mamei, când auzi trei bătăi în ușă.

După părerea ei, era mult prea târziu pentru vizite, numai că, în casa mamei ei, nu știai la ce să te aștepți, așa că Linda merse și deschise ușa.

În prag stătea o vampiriță uluitor de frumoasă, oarecum cunoscută și goală pușcă.

Capitolul 25

Neferet

- Tu nu ești Sylvia Redbird. Neferet o privi cu dispreț pe femeia ștearsă care deschisese ușa.
- Nu, sunt fiica ei, Linda. Deocamdată, mama nu-i acasă, spuse, privind neliniștită în jur.
- Neferet își dădu seama când femeia văzu taurul alb, după expresia ei uluită și chipul alb ca varul.
- Aaa! Ała e... e... un... un taur! Pârjolește pământul? Repede! Repede! Intră înăuntru, la adăpost. O să vă dau un halat și, pe urmă, o să chem poliția animalelor sau jandarmii, sau pe cineva.
- Neferet zâmbi și întoarse capul ca să-l poată vedea și ea pe taur. Stătea în mijlocul celui mai apropiat câmp de lavandă. Dacă n-ar fi știut care era, de fapt, realitatea, chiar c-ar fi părut că ardea totul în jurul lui.
- Numai că Neferet știa cum stăteau, de fapt, lucrurile.
- Nu arde câmpul; îl îngheață. Plantele veștejite par arse. De fapt, sunt înghețate, spuse Neferet cu același ton nepăsător pe care-l folosea la orele de curs.
- Nu... nu am mai văzut niciodată un taur care să facă așa ceva.
- Neferet îi aruncă Lindei o privire întrebătoare.
- Ți se pare a fi un taur obișnuit?
- Nu, șopti Linda. Apoi își dresă vocea și îi răspunse lui Neferet, făcând eforturi evidente să pară sigură pe ea:
- Scuză-mă. Nu prea înțeleg ce se petrece. Ne cunoaștem? Pot să te ajut cu ceva?
- N-ai nici un motiv să fii neliniștită sau îngrijorată. Sunt Neferet, Marea Preoteasă a Casei Noptii din Tulsa, și sper din tot sufletul să mă poți ajuta. Mai întâi, spune-mi când crezi că revine mama ta. Neferet păstră un ton amabil, deși era asaltată de tot felul de sentimente: furie, enervare și un dulce fior de teamă.
- Aaa, de-aia îmi pari cunoscută. Zoey, fiica mea, e la școala aia.
- Da, o cunosc foarte bine pe Zoey. Neferet zâmbi blajin. Când spuneai că se întoarce mama ta?
- De-abia mâine. Să-i transmit un mesaj din partea dumneavoastră? Aăă, doriți poate un halat?
- Nici un mesaj și nici un halat. Neferet renunță la masca binevoitoare. Ridică mâna și trase din umbrele din jur câteva tentacule ale Întunericului, apoi le trimise spre femeie, poruncind: legați-o și aduceți-o afară. Întrucât nu simți nici o durere provocată de tăieturile care erau plata folosirii unor tentacule inferioare ale Întunericului, Neferet îi zâmbi uriașului taur și se apropie de el, dând din cap în semn de recunoștință pentru favoarea acordată.
- Îmi vei plăti mai târziu, nemiloaso, auzi în minte răspunsul lui. Neferet fu străbătută de un fior, în așteptarea acelei clipe.
- Apoi, gândurile îi fură întrerupte de țipetele jalnice ale făpturii muritoare; privi peste umăr și porunci sec:
- Faceți-o să tacă! Nu suport tot zgomotul ăsta.
- Țipetele Lindei se opriră la fel de brusc precum începuseră. Neferet intră în tufele de lavandă înghețată care se aflau în jurul fiarei, fără să ia în seamă frigul ce-i învăluia tălpile și pielea ei dezgolită; merse direct spre capul masiv al animalului și își trecu un deget de-a lungul cornului înainte de-a face o reverență plină de grație. Când se ridică, îl privi direct în ochii întunecați și spuse:
- Am găsit persoana care va fi jertfită.
- Taurul aruncă o privire scurtă peste umărul ei.
- Nu e o maică bătrână și puternică. E o casnică penibilă a cărei viață stă sub semnul slăbiciunii.
- E adevărat, însă mama ei e o înțeleaptă cherokee. Sângele ei curge în venele celei de-aici.
- Diluat.
- Va fi bună de jertfă sau nu? O poți folosi ca să crezi Făptura?
- Pot, dar perfecțiunea Făpturii tale va fi pe măsura jertfei, iar femeia asta e departe de a fi perfectă.
- O să-i conferi însă puteri pe care să le pot folosi?
- Da.
- Atunci dorința mea e să accepti această jertfă. Nu o mai aștept pe mamă, când mă pot folosi chiar acum de fiică și de același sânge.
- Cum dorești, nemiloaso. M-am cam săturat de povestea asta. Omoar-o repede și-apoi să trecem la alte lucruri.
- Neferet nu răspunse. Se întoarse și se îndreptă spre femeie. Se comporta jalnic. Nici măcar nu se împotriva. Nu făcea decât să suspine încet, în timp ce tentaculele Întunericului care o țineau legată îi provocau creștături roșii peste gură, pe față și pe întreg corpul.
- Am nevoie de o spadă. Acum. Neferet întinse mâna și, în același moment, simți durere și răceală odată

cu apariția unui pumnal lung din obsidian. Cu o mișcare rapidă, Neferet spintecă gâtul Lindei. Privi cum ochii femeii se măreau, apoi se dădeau peste cap, pe măsură ce sângele i se scurgea din trup.

Adunați-l pe tot. Să nu se irosească nici o picătură.

La porunca taurului, tentaculele Întunericului se strânseseră în jurul Lindei, i se prinseră de gât și de alte părți ale corpului din care curgea sânge și începură să sugă. Fermecată, Neferet văzu că fiecare tentacul fremătător avea un tendon care ajungea până la taur, se contopea cu trupul lui și îl hrănea cu sângele omenesc.

Taurul gemu de plăcere.

Când din femeie nu mai rămase decât învelișul, iar taurul vibra, îmbuibat, Neferet se abandona complet Întunericului.

Heath

— Du-te în adâncime, Neal! Heath își încordă brațul și ținti spre jucătorul aflat la primire îmbrăcat în maioul galben al echipei Golden Hurricane pe spatele căruia scria, mare, SWEENEY.

Sweeny prinse mingea, apoi fentă și evită câțiva indivizi în echipament roșu și bej de la OU, reușind un touchdown.

— Da! Heath ridică pumnul, râzând și strigând: Sweeney ar putea prinde și-un țanțar care-și ia zborul de pe spatele unei muște!

— Te distrezi, Heath Luck?

Când auzi vocea Zeiței, Heath lăsa pumnul jos și zâmbi oarecum vinovat.

— Ăăă, mda. E grozav aici. Mereu e câte un meci unde pot fi jucător în atac - la primire sunt jucători excelenți, suporterii sunt minunați, iar când mă satur de fotbal, am lacul din apropiere. Geme de bibani, orice pescar profesionist ar înnebuni de plăcere.

— Dar cu fetele cum e? Nu văd majorete, și nici femei pescar.

Zâmbetul lui Heath păli.

— Fete? Nu. Oricum, eu am una și nu-i aici. Știi asta, Nyx.

— Mă asiguram doar. Nyx avea un zâmbet luminos. Vrei să te așezi ca să stăm puțin de vorbă?

— Desigur, răspuse Heath.

Nyx făcu un semn cu mâna și reproducerea de modă veche a terenului de fotbal universitar dispăru pe dată. Brusc Heath se trezi în picioare lângă hăul unui imens canion, atât de adânc, încât râul care mugea pe fundul lui părea un simplu firicel argintiu. Soarele răsărea de cealaltă parte a prăpastiei, iar cerul era colorat în nuanțe de violet, roz și albastru, ce anunțau o nouă zi frumoasă.

Privirea lui Heath fu atrasă de o mișcare în aer; zări sute, poate mii de globuri strălucitoare care cădeau în prăpastie.

I se păru că unele arătau ca niște perle electrice, altele, ca niște sfere din pietre prețioase, în timp ce altele aveau culori fluorescente atât de puternice, încât aproape că-l dureau ochii privindu-le.

— Maaamă! Ce grozav e aici! spuse cu mâna streășină la ochi. Ce sunt alea?

— Spirite, răspuse Nyx.

— Pe cuvânt? Ca un fel de fantome?

— Cam așa ceva. În general, ca tine sau ca ceilalți, spuse Nyx cu un zâmbet cald.

— Cam ciudat. Eu nu arăt deloc așa. Eu arăt ca mine.

— Deocamdată, spuse Nyx.

Heath coborî privirea ca să se asigure că încă mai era el. Liniștit de ceea ce văzu, o privi iar pe Zeiță.

— Trebuie să mă pregătesc să mă schimb?

— Numai tu hotărăști asta, răspuse Nyx. Așa cum se spune în lumea ta: o să-ți cer ceva.

— Super! E tare de tot să te ceară o zeiță.

Nyx se încruntă.

— Nu o să te cer, Heath.

— Aaa, ăăă, scuze. Heath simți cum i se îmbujorează fața. Frate, idiot mai era! Nu am vrut să par obraznic. Glumeam... Se poticni și se opri, apoi își trecu mâna peste față. Când o privi iar pe Zeiță, ea îi zâmbea pieziș. Prin urmare, continuă el, ușurat că nu fusese trăsnet de vreun fulger. Ce anume vrei să-mi ceri?

— Minunat. Mă bucur că-mi acorzi toată atenția. Îți cer următorul lucru: alege.

Heath clipi.

— Să aleg? Între ce anume?

— Sunt încântată că întreb, spuse Nyx cu o ușoară undă de sarcasm în vocea ei divină. O să-ți dau ocazia să alegi între trei variante de viitor. Dar înainte de-a le auzi, trebuie să știi că, odată aleasă o cale, urmarea nu este hotărâtă - ci numai alegerea ta. Ceea ce se întâmplă după aceea ține de șansă, de soartă și de bogăția sufletului tău.

— Bine, cred că am priceput. Fac o alegere, dar după aia o să mă cam descurc singur, nu-i așa?

— Cu binecuvântarea mea, adăugă ea.

Heath zâmbi.

— Mda, sper.

Zeița nu-i zâmbi. Îl privi însă în ochi, iar el văzu că era extrem de serioasă.

— Îți dau binecuvântarea mea, însă numai dacă vei găsi calea mea. Nu pot binecuvânta un viitor în care alegi Întunericul.

— De ce-aș face asta? Nu are nici o logică, spuse Heath.

— Ascultă-mă până la capăt, fiule, și analizează alegerile pe care ți le ofer; apoi, vei înțelege.

— Bine, răspunse el, deși ceva în tonul ei îl făcu să simtă un nod în stomac.

— Varianta numărul unu e să rămâi în acest ținut. Vei fi mulțumit, cum ai fost și până acum. Vei hoinări la nesfârșit alături de toți copiii mei veseli și bucuroși.

— Mulțumirea nu mă face fericit, spuse încet Heath. Oi fi eu sportiv, dar asta nu înseamnă că-s prost.

— Sigur că nu, răspunse Zeița. Alegerea numărul doi: îți îndeplinești menirea inițială și renaști. Asta poate însemna că mai hoinărești pe-aici un veac sau chiar mai mult, dar, până la urmă, vei face saltul din hăul acesta și te vei întoarce în ținutul muritorilor, unde vei renaște ca ființă omenească ce, în final, își va regăsi sufletul pereche.

— Zoey! Heath rosti cuvântul care-i preocupa mintea, întrebându-se de ce-i luase atâta timp să o facă. Ce se întâmplase cu el? De ce o uitase? De ce nu...

Mâna lui Nyx îi atinse ușor brațul.

— Nu te învinovăți. Tărâmul de Dincolo poate fi amețitor. Nu ți-ai uitat cu adevărat dragostea - așa ceva nu-i posibil. Doar i-ai dat voie copilului din tine să preia o vreme controlul, în cele din urmă, acesta i-ar fi făcut iar loc adultului și ți-ai fi amintit de Zoey și de dragostea pentru ea. Așa merg lucrurile, în condiții normale. Numai că lumea de azi nu e una normală, tot așa cum nici condițiile nu sunt. Așa că o să-i cer copilului din tine să crească un pic mai repede, dacă primești.

— Dacă asta are legătură cu Zo, accept.

— Atunci, ascultă-mă bine, Heath Luck. O poți regăsi pe Zoey a ta dacă accepți să renaști ca muritor; ai promisiunea mea. Sunteți destinați să fiți împreună, fie ca vampiriță și perechea ei, fie ca vampiriță și consortul ei. Asta va fi realitatea, iar tu poți să alegi ca această realitate să se împlinească în această viață.

— În cazul ăsta...

Fu redus la tăcere de mâna ei ridicată.

— Mai există o a treia cale. Chiar acum, în timp ce-ți vorbesc, în lumea muritorilor au loc transformări și inversări de roluri. Marea fantasmă a Întunericului, sub forma taurului alb, a căpătat un avantaj neașteptat. Din acest motiv, nu mai există echilibru între bine și rău.

— Nu poți să intervii în forță, ca să rezolvi situația?

— Aș putea face asta, dacă nu le-aș fi dat copiilor mei libertatea de-a alege.

— Știi, uneori oamenii sunt niște nătărăi și trebuie să li se spună ce să facă, spuse Heath.

Fața lui Nyx rămase serioasă, însă ochii ei negri scânteiară.

— Dacă încep să-mi privez fiii și fiicele de liberul-arbitru și să le controlez deciziile, unde o să ajungem? Nu voi deveni oare un simplu păpușar, iar copiii mei, niște marionete?

Heath oftă.

— Probabil așa e. Adică, ești zeiță, așa că bănuiesc că știi despre ce vorbești, dar mi se pare că astfel ar fi mai ușor.

— Rareori variantele mai ușoare sunt și mai bune, spuse ea.

— Mda, știi. Și nu-i deloc cum trebuie, răspunse Heath. Și ce-i cu a treia alegere? Vrei să-mi spui că are de-a face cu binele și cu răul?

— Da. Neferet a devenit nemuritoare, o creatură a Întunericului. În noaptea asta, s-a aliat cu răul așa cum apare pe tărâmul muritorilor în forma lui cea mai pură, sub înfățișarea taurului alb.

— Știi ce-i cu asta. Am văzut ceva asemănător încercând să ne facă rău când am murit prima oară.

Nyx dădu din cap.

— Da, taurul alb a fost trezit de schimbările produse între bine și rău în lumea muritorilor. Au trecut eternități de când n-a mai hălăduit între tărâmurii, așa cum o face în prezent. Heath fu surprins să vadă că Zeița fu scuturată de un fior.

— Despre ce e vorba? Ce se întâmplă acolo?

— Lui Neferet i-a fost dăruită o Făptură, o creatură fără conținut, un fel de golem, plăsmuită de Întuneric printr-un sacrificiu major, prin poftă trupească, lăcomie, ură și durere. O creatură pe care ea o poate controla întru totul. Va fi arma ei absolută sau, cel puțin, ea asta își dorește. Dacă sacrificiul ar fi fost perfect, Făptura ar fi fost arma perfectă a Întunericului, numai că această creatură are o slăbiciune. Aici intervine alegerea ta, Heath.

— Nu înțeleg, spuse Heath.

— Era menit ca Făptura să fie o mașinărie lipsită de suflet, însă, pentru că sacrificiul care i-a hrănit creația n-a mers chiar cum trebuie, am puterea s-o influențez.

— Ca și cum ar avea un călcâi al lui Ahile?

— Da, cam așa ceva. Dacă ai alege această variantă, m-aș folosi de greșeala apărută atunci când a fost concepută creatura și, profitând de această slăbiciune, aș introduce sufletul tău într-o Făptură care, altminteri, este goală.

Heath clipi în timp ce încerca să înțeleagă grozăvia din cuvintele Zeiței.

— O să mai știu că sunt eu?

— O să fii conștient doar de ceea ce știu sufletele renăscute - de esența cea mai pură a ceea ce ești. Acea nu dispăre niciodată, indiferent prin câte vieți ai trece. Nyx se opri, zâmbi, apoi adăugă: Desigur, dacă alegi asta, vei cunoaște și dragostea. Nici ea nu dispăre niciodată. E doar înăbușită, i se duce dorul sau e pusă deoparte pentru a se reîntoarce altă dată.

— Stai un pic. Creatura asta se află în lumea lui Zoey, chiar în clipa asta?

— Da, a fost concepută în noaptea asta, în lumea modernă a lui Zoey.

— De Neferet, vrăjmașa lui Zo?

— Da.

— Prin urmare, Neferet o s-o folosească împotriva lui Zo a mea? Heath simți că se înfurie rău de tot.

— Sunt convinsă că asta intenționează, răspunse Nyx.

— Ha, pufni el. Cu mine înăuntru, poate încerca, dar n-o să ajungă prea departe.

— Înainte de a lua hotărârea finală, trebuie să înțelegi un lucru: nu o să știi că ești tu. Heath o să dispară. Va rămâne numai esența ta - nu și amintirile tale. Vei locui într-o ființă creată pentru a distruge ceea ce iubești cel mai mult. E posibil să cedezi în fața Întunericului.

— Una și cu una fac două, Nyx: Zo are nevoie de mine?

— Da, răspunse Zeița.

— Atunci, aleg a treia variantă. Doresc să fiu introdus în Făptură, spuse Heath.

Nyx avu un zâmbet plin de bucurie.

— Sunt mândră de tine, fiule. Să știi că te reîntorci în lumea modernă cu binecuvântarea mea absolută.

Din aerul din înalțuri, Zeița culese un fuior care lui Heath i se păru a fi un fir de argint sclipitor, ce strălucea cu atâta putere și era atât de frumos, încât i se tăie respirația. Făcu un cerc cu degetele, astfel că firul deveni un glob de mărimea unei monede de 25 de cenți, care strălucea și emana o lumină străveche, nemaivăzută, asemenea unei pietre de lună luminate din interior.

— Ce grozavă e! Ce este?

— Cea mai străveche magie! Apare foarte rar în lumea modernă; nu-i prea priște civilizația. Însă taurul alb a folosit magia străveche pentru a crea Făptura, prin urmare, se cade ca și magia mea străveche să-și facă apariția.

Nyx continuă să vorbească, iar vocea ei căpătă o cadență ce părea să completeze și să se îmbine cu frumusețea globului.

Pentru a vedea în suflet o fereastră
Lumină și Magie trimit să te-nsoțească
Fii puternic, viteaz, să faci o bună alegere
Deși Întunericul urlă fără de-nțelegere
Să știi că, de sus, eu mereu voi veghea
Și mereu, pe veci, răspunsu-i dragostea!

Zeița aruncă spre el globul strălucitor care-l orbi cu lumina lui magică și-l făcu să se tragă îndărăt, până când simți că se prăvălește peste marginea hăului, într-o cădere fără oprire...

Capitolul 26

Neferet

Neferet simțea durere în tot corpul, însă nu-i păsa. Adevărul e că-i plăcea durerea. Trase adânc aer în piept, adunând în același timp rămășițele puterii taurului alb, care se prelingeau în umbrele adunate în licărirea zorilor de ziuă. Întunericul îi dădu forță. Neferet nu luă în seamă sângele închegat ce-i acoperea pielea. Se ridică.

Taurul o lăsase pe balconul apartamentului ei. Kalona nu se afla înăuntru. Dar asta avea prea puțină importanță pentru ea. Nu-l mai dorea pentru că, începând cu acea noapte, nu mai avea nevoie de el.

Neferet își întoarse fața spre nord, direcția care corespundea elementului pământ. Ridică brațele și începu să-și miște degetele în aer, țesând și destrămând fire străvechi de magie și de Întuneric. Apoi, cu o voce golită de orice sentiment, Neferet rosti descântecul așa cum o învățase taurul.

Din pământ și sânge-ai fost creat
Un pact cu Întunericul eu am semnat
Plin de putere, doar vocea mea ți-e pe-nțeleș
Viața ta îmi aparține; nu ai de ales
A taurului promisiune s-o-ndeplinești pe dată
Și pe vecie să te bucuri de cruda lui lumină-ntunecată!

Tsi Sgili aruncă drept în fața ei infernul Întunericului care îi fremătase între degete. Acesta se lovi de podeaua de piatră a terasei, apoi, ca o coloană, țâșni răsucindu-se, chircindu-se, transformându-se...

Vrăjită, Neferet privi cum Făptura căpăta formă, pe măsură ce corpul i se contura din coloana strălucitoare care-i amintea într-atât de pielea perlată a taurului alb. Într-un final, i se arătă - îi apără în fața ochilor chiar el. Neferet clătină din cap plină de uimire.

Era un tânăr desăvârșit, absolut încântător. Înalt, puternic, cu trup perfect. Pentru o persoană obișnuită, nimic din înfățișarea lui n-ar fi trădat vreo legătură cu Întunericul. Pielea care îi acoperea mușchii puternici era netedă și fără pată. Părul îi era lung și des, în culoarea grâului de vară. Avea trăsături perfecte - înfățișarea lui era fără de cusur.

— Îngenunchează, și-ți voi da un nume.

Imediat, Făptura îi ascultă porunca și se lăsă într-un genunchi în fața ei.

Neferet zâmbi și puse o mână stropită de sânge pe părul lui blond și mătășos.

— Te voi numi Aurox, la fel ca pe taurii din străbuni.

— Prea bine, stăpână. Sunt Aurox, spuse Făptura.

Neferet izbucni în râs și râse fără să-i pese că vocea îi era schimonosită de isterie și de nebunie, fără să-i pese că Aurox rămăsese îngenuncheat pe terasa de piatră în așteptarea ordinelor sau că, în timp ce se îndepărta, Făptura o privea cu ochi în care lucea o lumină străveche, nemaivăzută, ca cea a pietrelor de lună luminate din interior...

Zoey

— Mda, știu că Nyx l-a iertat și l-a transformat într-un băiat. Oarecum, căci nu știu cum stau lucrurile în cazul tău, da' eu, unul, nu mai cunosc nici un băiat care, ziuă, devine pasăre. Stark părea foarte obosit, totuși nu într-atât încât să nu-și mai facă griji.

— Asta-i rezultatul tuturor faptelor rele pe care le-a făcut, i-am spus lui Stark în timp ce mă cuibăream lângă el și mă străduiam să nu iau în seamă posterul cu Jessica Alba de pe perete. Eu și Stark preluaserăm camera lui Dallas din tunelurile de sub depozit. Distrusesem stihiiile, iar toți ceilalți făcuseră curățenie cum trebuie. Încă mai aveam multe de aranjat, dar măcar acum era un loc în care se putea sta și în care Neferet n-

avea să mai calce.

— De acord, da' tot e ciudat că, până mai ieri, era fiul favorit al lui Kalona și Imitator, spuse mai departe Stark.

— Nu te contrazic. Și mie mi se pare ciudat, dar am încredere în Stevie Rae, iar ea îl iubește. Strâmbătura mea l-a făcut pe Stark să zâmbescă. Chiar dinainte de a scăpa de ciocul și de penele ălea. Pffiu! Trebuie s-o fac să-mi spună toată povestea. M-am oprit, căzută pe gânduri. Mă întreb ce s-o întâmpla între ei în clipa asta.

— Nu cine știe ce. Tocmai a răsărit soarele. El e pasăre. Ce-a spus Stevie Rae, o să-l țină într-o colivie? L-am plesnit.

— Știi foarte bine că n-a spus așa ceva.

— Mie mi s-ar părea normal. Stark a căscat de i-au trosnit fălcile. Orice are de gând să facă, n-o să afli înainte de apusul soarelui.

— Ce e, băiețuș, a venit ora de culcare? l-am întrebat, zâmbindu-i.

— Băiețuș? Ți arde de obrăznicii cu mine, fato?

— Obrăznicii? Am chicotit. Îhî, cum să nu.

— Vino-ncoace, femeie!

Stark a început să mă gâdile ca nebunul, iar eu am încercat să mă apăr trăgându-l de părul de pe brațe. A scâncit (ca o fetiță), apoi totul s-a transformat într-o luptă corp la corp în care, în cele din urmă, am fost imobilizată.

— Te dai bătută? m-a întrebat Stark. Cu o mână mi-a ridicat brațele peste cap, ținându-mă de încheieturi, iar respirația lui îmi gâdila urechea.

— Nici gând. Nu ești stăpânul meu. M-am zbătut (în zadar). De acord, recunosc că nu prea m-am zbătut. Era lipit de mine și nu-mi făcea rău - de parcă mi-ar face Stark rău vreodată - era grozav și-l iubeam. De fapt, mă port frumos cu tine. E de-ajuns să chem superputerile mele date de elemente, și fundu' tău adorabil ar fi făcut arșice.

— Simpat, zici? Crezi că am un fund adorabil?

— Poate, i-am răspuns, făcând eforturi să rămân serioasă. Asta nu înseamnă însă că nu pot să chem elementele ca să ți-l facă praf.

— Să-ți închid gura atunci, ca să nu le poți chema, a răspuns.

Când a început să mă sărute, m-am gândit cât de ciudat și de minunat era că un gest atât de simplu ca un sărut îmi crea toate acele stări. Buzele lui, lipite de-ale mele, erau moi și atât de diferite de corpul lui musculos. Sărutările lui neîntrerupte m-au împiedicat să mă mai gândesc la cât de minunat era totul. Tot ce făceam era să simt: corpul lui, corpul meu, plăcerea noastră împărtășită.

Așa că nu prea mi-am dat seama că încă mă ținea de încheieturi cu brațele imobilizate. Nu mi-am dat seama nici când mâna lui liberă s-a strecurat pe sub tricoul larg cu Superman pe care-l purtam ca pijama. Nici când mâna a trecut de sub tricou spre marginea chiloților. Am început să-mi dau seama numai când s-a schimbat felul în care mă săruta. Sărutările gingașe și prelungi au devenit pătimașe. Prea pătimașe. Ca și cum, brusc, i s-ar fi făcut foame, iar eu eram hrana care-i potolea nesațul.

Am încercat să-mi eliberez încheieturile, dar mâna lui mi le strângea cu putere.

Mi-am întors capul, iar buzele lui mi-au părăsit gura și mi-au lăsat o urmă arzătoare pe gât. Încercam să mă adun - să-mi dau seama ce anume mă deranja atât de mult - când m-a mușcat. Cu putere.

Mușcătura nu era la fel ca înainte, ca prima oară când fuseserăm pe insula Skye. Atunci fusese vorba de ceva ce trăiserăm și ne doriserăm împreună. Acum, el era dur și posesiv, și clar nu era vorba de ceva ce împărtășeam amândoi.

— Au! Mi-am smuls încheieturile și am reușit să-mi eliberez o mână. L-am lovit în umeri. Stark, mă doare.

A gemut și și-a lipit trupul de-al meu, ca și cum n-aș fi spus nimic sau nu l-aș fi împins. Din nou, i-am simțit dinții pe piele și, de data asta adunându-mi sentimentele și forța corpului, l-am împins mai tare și i-am strigat: Vorbesc serios! Îmi faci rău!

S-a sprijinit într-un cot și m-a privit în ochi. Preț de-o clipă doar, am zărit în ochii lui ceva care m-a înfiorat. M-am tras într-o parte. Stark a clipit și m-a privit uimit, apoi șocat de-a dreptul. Mi-a dat imediat drumul din strânsoare.

— La naiba! Îmi pare tare rău, Zoey! Of, iartă-mă! Ți-am făcut vreun rău?

Îmi tot pipăia corpul, înnebunit, așa că i-am dat peste mână, încrunțată.

— Cum adică, dacă mi-ai făcut rău? Ce naiba ai? Ai fost mult prea dur.

Stark își trecu mâna peste față.

— Nu mi-am dat seama... nu știu de ce... S-a întrerupt, a inspirat adânc, apoi a continuat. Iartă-mă. N-am știut că-ți fac rău.

— M-ai mușcat.

Și-a șters iar față.

— Mda, pe moment așa mi-a venit.

— M-a durut, am zis, frecându-mi gâtul.

— Ia să văd.

Mi-a dat mâna la o parte și s-a uitat cu atenție la gâtul meu.

— E doar puțin înroșit. S-a aplecat și mi-a sărutat foarte ușor locul dureros, apoi a spus: n-am crezut că te mușc așa de tare. Pe cuvânt, Z.

— Dar ai făcut-o, Stark. N-ai vrut nici să-mi dai drumul la mâini când te-am rugat.

Stark oftă lung.

— Bine, o să am grijă să nu se mai întâmple. Te doresc însă atât de tare și mă exciți atât de mult...

S-a oprit, așa că i-am terminat eu fraza:

—... încât nu te poți controla? Cum naiba vine asta?

— Nu! Nu-i vorba de asta! Zoey, nu se poate să crezi așa ceva. Sunt Războinicul tău, Paznicul tău... eu sunt cel care te apără de cei care ți-ar putea face rău.

— Intri și tu în categoria asta? am întrebat.

M-a privit lung în ochi. În ochii lui atât de cunoscuți am întrezărit confuzie, tristețe și dragoste - multă dragoste.

— Și eu. Chiar crezi că aș putea să-ți fac rău?

Am oftat. De ce naiba făceam atâta caz? Îl luase valul, de acord, mă apucase de încheieturi, mă mușcase și nu reacționase exact în clipa în care-i spusese eu. Doar e băiat. Cum era zicătoarea aia? Trebuie să-i iei pe bărbați așa cum sunt.

— Zău așa, Zoey, nu aș îngădui nimănui să te rănească. Am făcut legământ, și-apoi te iubesc și...

— Bine, bine, gata! Mi-am pus degetul pe buzele lui și l-am redus la tăcere. Nu, nu cred că ai îngădui cuiva să-mi facă rău. Ești obosit. A răsărit soarele. A fost o zi groaznică. Hai să dormim și să ne învoim că nu vor mai fi alte mușcături.

— În ceea ce mă privește, e o idee bună. Stark și-a deschis brațele. Vrei să vii lângă mine?

Am dat din cap și l-am îmbrățișat. Atingerea lui era firească: puternică și sigură, dar foarte, foarte blândă.

— Am tot avut probleme cu somnul, a spus șovăielnic, după ce m-a sărutat pe creștet.

— Știu... doar am dormit lângă tine. E ușor de observat. L-am sărutat pe umăr.

— N-ai de gând să mă mai întreb dacă vreau să merg la terapie cu Dragon Lankford?

— A rămas. N-a vrut să plece de la Casa Noptii împreună cu noi, am răspuns.

— Nici unul dintre profesori nu a vrut. A rămas și Lenobia, și știi doar că ne susține din plin.

— Da, dar nu poate părăsi caii, iar aici chiar nu avem cum să-i aducem, am spus. Dragon s-a schimbat. Eu așa îl percep. Nu vrea să-l ierte pe Rephaim, nici măcar după ce Nyx i-a spus clar că ar trebui s-o facă.

I-am simțit mișcările de încuviințare din cap.

— Asta n-a fost bine. Totuși, să știi că nici mie nu mi-ar veni să iert pe cineva care te-ar omorî.

— Ar fi ca și cum eu l-aș ierta pe Kalona pentru moartea lui Heath, am spus încet.

Stark m-a tras mai aproape.

— Ai putea face asta?

— Nu știu. Zău că nu știu... Am ezitat și m-am poticnit.

Mi-a dat un ghiont.

— Hai, mie poți să-mi spui.

Mi-am împletit degetele cu ale lui și am răspuns:

— În Tărâmul de Dincolo, când tu, ăăă, erai mort - abia dacă am putut rosti cuvântul, apoi am spus repede - era și Nyx acolo...

— Știu, mi-ai spus. L-a obligat pe Kalona să-și plătească datoria pentru moartea lui Heath și să mă readucă la viață.

— Da, dar ce nu ți-am spus e că, în fața lui Nyx, Kalona s-a fâstâcit de tot. A întrebat-o dacă avea de gând să-l ierte vreodată.

— Ce-a răspuns Zeița?

— I-a spus să o întrebe din nou dacă va fi vreodată demn de iertarea ei. De fapt, a fost cam la fel ca azi-

noapte, când i s-a adresat lui Neferet.

Stark a pufnit cu dispreț.

— Țsta nu-i un semn bun pentru Neferet, și nici pentru Kalona.

— Mie-mi spui? Ce vreau să zic e că nu mă dau eu drept zeiță, dar răspunsul meu cu privire la iertarea lui Kalona e cam la fel cu cel al lui Nyx referitor la el și la Neferet. Cred că iertarea adevărată e un dar care trebuie dobândit de cineva; nici nu trebuie să-mi fac griji că ar veni Kalona să-mi ceară să-l iert, poate doar în cazul în care ar fi demn să-și merite iertarea. Așa ceva oricum n-o să se întâmple.

— Totuși, l-a eliberat pe Rephaim azi-noapte. Simțeam în glasul lui Stark sentimentele contradictorii. Le înțelegeam. Le aveam și eu.

— M-am tot gândit la asta. Cred că are ceva de câștigat din eliberarea lui Rephaim. Numai așa îmi pot explica gestul lui Kalona, am spus.

— Asta înseamnă că trebuie să fim cu ochii pe Rephaim, a spus Stark. O să-i spui lui Stevie Rae?

— Da, dar ea îl iubește, am răspuns.

A dat iar din cap.

— Iar când iubești pe cineva, îl vezi altfel decât este de fapt.

M-am tras înapoi, doar atât cât să-i pot arunca Acea Privire.

— Spui asta din experiență?

— Nu, nu, nu, a spus iute și mi-a aruncat un zâmbet obosit, dar încă trufaș. Nu din experiență, ci ca urmare a lucrurilor observate. Stark m-a tras ușor spre el, iar eu m-am ghemuit iar lângă el. E vremea să dormim. Așterne-ți capul pe pernă, femeie, și lasă-mi câteva clipe de odihnă.

— Pe bune, e înfiorător cât de mult semeni cu Seoras. L-am privit pe Stark și-am clătinat din cap. Dacă-ți lași o barbă de țap colilie ca a lui, o să te dau afară.

Stark și-a frecat bărbia cu o mână, părând că ia în calcul acea idee.

— Nu poți să mă dai afară. M-am legat să te slujesc pe viață.

— N-o să te mai sărut.

— Barba nu-i pentru mine, fetițo. A zâmbit.

I-am răspuns tot cu un zâmbet și m-am socotit tare bucuroasă că „se legase pe viață”, sperând din tot sufletul că asta însemna că avea „slujba” de foarte multă vreme.

— Ce zici de ideea asta: tu adormi, iar eu mai stau puțin trează? I-am luat fața în palme. În noaptea asta o să păzesc eu Paznicul.

— Mulțumesc, a spus, pe un ton mult mai serios decât mă așteptam. Te iubesc, Zoey Redbird.

— Și eu te iubesc, James Stark.

Stark a întors capul și mi-a sărutat interiorul palmei și tatuajele complicate pe care mi le lăsase Zeița. Când a închis ochii și a început să se relaxeze, i-am mângâiat părul castaniu și des, întrebându-mă o clipă dacă și când oare o să mai adauge Nyx ceva la tatuajele mele incredibile. Îmi dăduse Semne, le luase înapoi - sau, cel puțin, asta spusese prietenii mei că se întâmplase când sufletul meu fusese în Tărâmul de Dincolo -, apoi Nyx mi le înapoiase când revenisem în trup. Poate că acum se terminase cu asta - poate că nu aveam să mai obțin altele. Încercam să-mi dau seama dacă era un lucru bun sau rău, dar pleoapele mi-au devenit prea grele și nu le mai puteam ține deschise. M-am gândit să închid ochii doar câteva clipe. Stark era adâncit în somn, așa că nu avea să conteze prea mult...

*

Tare ciudate mai sunt și visele. Visam că zburam ca Superman - știți voi, cu brațele întinse în față, ca și cum m-ar fi călăuzit, iar în cap auzeam muzica din filmele alea vechi și grozave cu Superman, cel interpretat de senzaționalul Christopher Reeve. Apoi, totul s-a schimbat.

Muzicii i-a luat locul vocea mamei mele.

— Sunt moartă, a spus.

Imediat s-a auzit vocea lui Nyx care i-a răspuns:

— Da, Linda, așa e.

Am simțit un nod în stomac. E un vis. E doar un vis foarte urât!

Plecă-ți privirea, copila mea. E important să fii martoră. Când am auzit în minte șoaptele Zeiței, am știut că realitatea își făcuse loc pe Tărâmul viselor.

N-am vrut. N-am vrut nici în ruptul capului, dar mi-am plecat privirea.

Dedesubt, se afla ceea ce, după mine, trebuia să fie intrarea pe Tărâmul lui Nyx. Era imensul întuneric în

care sărisem ca să-mi readuc spiritul în trup. Apoi, mai era o arcadă de piatră sculptată, clădită peste pământ bătătorit, iar de cealaltă parte a ei, se întindea dumbrava fermecată a lui Nyx, care începea de la etericul copac al dorințelor, o variantă mai mare a celui în care eu și Stark ne legaserăm dorințele împreună, în acea minunată zi de pe insula Skye.

Exact sub arcada ce deschidea Tărâmul de Dincolo se afla mama, în fața lui Nyx.

— Mamă! am strigat, însă n-am obținut vreo reacție nici din partea Zeiței, nici din partea mamei.

Fii martoră în tăcere, copila mea.

Așa că am plutit pe deasupra lor și le-am privit, cu lacrimi mute care-mi șiroiau pe față.

Mama o privea pe Zeiță. Într-un târziu, a rostit cu voce mică și speriată:

— Dumnezeu e femeie ori poate că păcatele m-au adus în Iad?

Nyx a zâmbit.

— Aici, grija noastră nu sunt păcatele trecutului. Aici, la mine, în Tărâmul de Dincolo, ne pasă de spiritul tău și de esența pe care acesta o alege: Lumină ori Întuneric. E ceva foarte simplu.

Mama și-a mușcat buzele o clipă, apoi a spus:

— Al meu ce poartă, Lumină sau Întuneric?

Zâmbetul lui Nyx a rămas același.

— Tu să-mi spui, Linda. Ce-ai ales?

Mi s-a strâns inima când am văzut cum mama începe să plângă.

— Până nu demult, cred că am fost mai mult de partea întunecată.

— E o mare diferență între a fi slab și a fi rău, a spus Nyx.

Mama a dat din cap.

— Am fost slabă. Nu asta am vrut. Doar că viața mea a fost ca un bulgăre de zăpadă care se rostogolește la vale și n-am mai reușit să scap de avalanșă. La final, însă, mi-am dat toată silința. De-aia eram la casa Mamei. Urma să redevin stăpână pe viața mea - să mă împac cu fata mea, Zoey. E... Mama s-a oprit. Când și-a dat seama, a făcut ochii mari. Ești Nyx, Zeița lui Zoey!

— Chiar eu sunt!

— Ooo! Atunci, Zoey o să fie aici într-o bună zi?

M-am cuprins cu brațele, emoționată. M-a iubit. Mami m-a iubit cu-adevărat.

— O să fie, deși sper ca asta să se întâmple peste foarte, foarte mulți ani.

Mama a întrebat cu șovăire:

— Pot să intru s-o aștept?

— Poți. Nyx și-a desfăcut larg brațele și a rostit solemn: Fii binevenită în Tărâmul de Dincolo, Linda Redbird. Lasă în urmă durerea, regretele și înfrângerile și ia cu tine doar dragostea. Mereu dragostea.

Apoi, mama și Nyx au dispărut într-o explozie de lumini strălucitoare. M-am trezit, întinsă pe marginea patului, cu brațele strânse în jurul meu și cu lacrimi pe obraji.

Stark s-a trezit imediat.

— Ce e? S-a aplecat peste mine și m-a luat în brațe.

— M-mama. A-a murit, am suspinat. Chiar m-a iubit.

— Sigur că te-a iubit, Z., sigur că te-a iubit.

Am 梨 chis ochii ㄣ i l-am l 縱 at pe Stark s m aline, iar eu am pl 穗 s p 穗 Țe lacrimile au sp 緋 at durerea, regretele ㄣ i 梨 fr 穗 gerile, pentru a nu l 縱 a 梨 urm dec 穰 dragostea. Mereu dragostea.